

VIJESTI TJEDNA

IZ SADRŽAJA

„Crkva zagrebačka u slavljenju Kristova otajstva“

Održano drugo zasjedanje Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije te izglasano 45 prijedloga prvog tematskog područja „Crkva zagrebačka u djelu evangelizacije“

100. obljetnica spašavanja gladne djece

"Dogodilo se tada nešto što je za pohvalu i što se treba češće isticati: ujedinili su se ljudi oko dobra. Sjedinjavaju se krajevi, nadilaze se podjele i granice. Na vidjelo izlazi suglasje oko jednoga: spasiti dijete, čovjeka. To nas uči ovo minulo stoljeće, uči i potiče i danas: ujedinite se oko dobra", istaknuo je fra Miljenko Šteko na svečanoj akademiji, govoreći o velikome pothvatu kojemu su svoj prinos dali i hercegovački franjevci na čelu s fra Didakom Buntićem

15. obljetnica smrti mons. Antuna Heka

Od brojnih projekata koje je realizirao najviše se posvetio projektu Pazinskog kolegija – klasične gimnazije, koji je zamislio i vodio kao školu koja prima darovite učenike neovisno o vjeroispovijesti, s posebnom pozornošću prema onima slabijeg imovinskog stanja

Ne boj se jer ja sam s tobom (Iz 43, 5) -**Priopćivanje nade i povjerenja u našem dobu**

U rubrici Dokumenti donosimo cjelovit tekst poruka pape Franje za 51. svjetski dan sredstava društvene komunikacije

Domovinske vijesti

75 novih Teen STAR voditelja iz Zagrebačke nadbiskupije
Zadarski nadbiskup blagoslovio obnovljenu Kneževu palaču
Jadranka Ažić uspješno obranila doktorsku disertaciju
Emisija Mir i dobro slavi 25 godina emitiranja
Portugal pobjednik 11. europskog prvenstva svećenika u malom nogometu
Predstavljena knjiga Luke Brajnovića „Služiti istini“
Apostolski nuncij posjetio Krčku biskupiju
Predstavljen zbornik "Crkva Sv. Nikole u Starom Gradu – povijest, vjera, kultura"
Susret biskupa Škvorčevića sa zaručnicima u Požegi
Don Petar Palić preuzeo službu generalnog tajnika HBK
Poruka nadbiskupa Ivana Devčića za korizmu
Fra Zvonimir Vjekoslav Zlodi proslavio 70. obljetnicu svećeništva
Đakonsko ređenje fra Zvonimira Pavičića
Izvanredni sastanak dijecezanskih i redovničkih svećenika Hvarske biskupije

Crkva u Hrvata

Doktorirao Hrvoje Kalem
Kelkheim: Pokladno slavlje za Vukovar

Inozemne vijesti

Najstarija redovnica na svijetu proslavila 110. rođendan
Vatikan hranu za potrebite kupio na potresom pogođenom području
Pravo na sigurnu pitku vodu temeljno je ljudsko pravo
Papa: Župnici su pozvani podupirati bračne parove
Papin posjet anglikanskoj crkvi u Rimu

Prilog dokumenti

„U nadi prepoznavamo da smo svi spašeni“ (usp. Rim 8, 19-27)
Tko se drži Boga nikada ne pada

Domovinske vijesti

75 novih Teen STAR voditelja iz Zagrebačke nadbiskupije

Zagreb, 18.2.2017. (IKA) - U suradnji Nadbiskupijskoga pastoralnog instituta i Udruge za cjeloviti spolni odgoj mladih Teen STAR održana je tijekom siječnja i veljače edukacija novih voditelja programa Teen STAR. Završilo ju je 75 polaznika, uglavnom iz Zagreba, ali i iz mnogih drugih krajeva Zagrebačke nadbiskupije. Time se broj voditelja programa Teen STAR u cijeloj Hrvatskoj popeo na gotovo četiri stotine.

Predavanja i radionice kroz četiri subote u ukupnom trajanju od 40 sati vodilo je pet stručnih voditelja i suradnika Udruge Teen STAR i Centra za prirodno planiranje obitelji. Diplome o položenoj edukaciji na završnom susretu u subotu 18. veljače polaznicima su uručili izv. prof. dr. Josip Šimunović, ravnatelj Nadbiskupijskoga pastoralnog instituta, i Kristina Pavlović, prof., predsjednica Udruge Teen STAR.

Polaznici edukacije su angažirani laici iz više od trideset župa Zagrebačke nadbiskupije. Izvršnom odazivu pridonijela su prethodna gostovanja predstavnika udruge Teen STAR na svećeničkim susretima u jesen 2016. godine u većini dekanata Zagrebačke nadbiskupije. Župnici su se tada upoznali s programom Teen STAR i općenito velikom potrebom spolnog odgoja mladih temeljenog na kršćanskim vrijednostima.

Novoeducirani voditelji oduševljeni su ne samo stručnim znanjem koje su dobili na tečaju, već i metodičkim pristupom u načinu prenošenja istine u pitanjima spolnosti današnjim mladima na njima blizak i shvatljiv način. Oni će sada, u dogovoru sa svojim župnicima, provoditi program s mladima u svojim župama – najviše s krizmanicima u sklopu pripreme za sakrament potvrde, te srednjoškolicima i studentima. Mladi će tako dobiti priliku upoznati kvalitetnu i cjelovitu sliku o ljepoti i smislu ljudske spolnosti, za razliku od slike koju im svakodnevno usađuju mediji i okolina, u kojoj se spolnost najčešće prikazuje kao nešto što je stvar isključivo trenutačnog tjelesnog ili emotivnog osjećaja ili poriva. Program će im pomoći da se razvijaju kao osobe, da postanu sposobni za pravu ljubav te da jednog dana ostvare sretan i plodan brak i obitelj. Osim za mlade, program Teen STAR nudi radionice i za njihove roditelje te predstavlja pomoć roditeljima u odgoju.

Informacije o programu Teen STAR, kao i najave idućih tečajeva za voditelje programa mogu se pratiti na stranici www.teenstar.hr.

Proslava sv. Foške i jubilej župnog lista

Crkva Sv. Foške iz 6. stoljeća „znak je da su vaši stari htjeli crkvu posvećenu toj svetici tu, u svome kraju, ne kao spomenik kulture već kao uzor za življenje kršćanskog života”, istaknuo mons. Vilim Grbac, generalni vikar biskupije

Laginja, 19.2.2017. (IKA) - U selu Laginji, nedaleko Žminja, u Pazinskom dekanatu, u nedjelju 19. veljače proslavljen je blagdan sv. Foške djevice i mučenice. Ujedno je proslavljena i deseta obljetnica objavljivanja župnog listića.

Misno slavlje predvodio je mons. Vilim Grbac, generalni vikar biskupije, uz koncelebraciju domaćeg župnika Jordana Rovisa. Mons. Grbac na početku homilije podsjetio je vjernike da se trebaju ponositi tom drevnom crkvom Sv. Foške iz 6. stoljeća, „ona je znak da su vaši stari htjeli crkvu

posvećenu toj svetici tu u svome kraju, ne kao spomenik kulture već kao uzor za življenje kršćanskog života”, istaknuo je. Spominjući ukratko životopis svetice, propovjednik je podsjetio na njezinu gorljivu vjeru i ljubav prema Kristu, za koju je, s tek 15 godina, kada se je najviše trebala radovati životu, položila svoj život. Nije to bio jedan trenutak njezina oduševljenja za vjeru, ona je ostala ustrajna do kraja. Zato je važno imati crkve posvećene svecima, ne zbog folklor, već kako bi imali utjecaja na našu vjeru, kako bi nam bili uzor u življenju vjere. Spominjući citat iz poslanice sv. Pavla o razlici mudrosti svijeta i mudrosti pred Bogom, mons. Grbac naglasio je kako je zasigurno ustrajnost sv. Foške među njezinim suvremenicima smatrana ludošću, kao i hrabrost bl. Miroslava Bulešića kada su mu prijetili, a imao je mogućnost skloniti se na sigurno. Oni su oboje, kao i mnogi drugi mučenici, dali prednost vječnim vrednotama, znali su da ustraju u vjernosti Istini. No, i danas oni koji ne iskoriste nepoštenu mogućnost za osobni probitak nisu smatrani mudrima, kao što to nisu mislili ni za one koji su odlazili u crkvu u vrijeme kada je to moglo značiti gubitak posla i druge nedaće, sve je to bila ludost za ovaj svijet, ali je to mudrost u Božjim očima, naglasio je propovjednik.

Mons. Grbac nadalje se osvrnuo na pojam ljubavi prema bližnjemu, ustvrdivši kako je često mnogo lakše pokazati ljubav i brigu za nekoga daleko, nad čijom se nesrećom lako sažalimo, pa i pošaljemo nekakvu pomoć. Mnogo je teže pokazati svoju kršćansku ljubav prema bližnjemu kada su u pitanju naši ukućani, ljudi s kojima svakodnevno živimo, koji često nisu onakvi kakvi bi mi željeli da budu. Mi smo pozvani svoju vjeru svjedočiti prije svega u svojoj kući. Mons. Grbac također je istaknuo suodgovornost svakoga od nas za svoga bližnjega, obvezu da ga s poštovanjem i ljubavlju ukorimo ukoliko griješi.

Spominjući starozavjetni zakon „oko za oko, zub za zub”, mons. Grbac naglasio je da, ako želimo slijediti Krista i uzor svetaca ne smijemo biti sredstvo po kojem će se širiti zlo. Isus poziva na taj radikalni iskorak, kako bismo, ne vraćajući zlo za zlo, bili oni koji će svojim djelom i primjerom zaustaviti širenje zla, poput Isusa koji je na križu molio za one koji su ga razapeli, poput bl. Miroslava Bulešića koji je, kao pravi Kristov učenik, odlučio da je njegova osveta oprost, zaključio je vlč. Grbac.

Na kraju misnog slavlja župnik je istaknuo kako se ove godine navršilo deset godina od početka izlaženja župnoga listića žminjske župe „Sv. Mihovil”. Zahvalio je svima koji su, kroz tih deset godina doprinijeli njegovoj realizaciji. Sadašnji uređivači listića su: Marta Božac, Diana Erman, Jasmina i Lucija Jelenić, Melisa Udovičić i Roberta Unukić. Kratko izlaganje o povijesti župnog listića izrekla je jedna od najangažiranijih urednica, sada koordinatorica izdanja, vjeroučiteljica Nela Peteh. Župni listić, koji izlazi dvotjednim ritmom, od početka realiziraju višečlane ekipe. Koordinatorica je na kraju pozvala nove zainteresirane da se uključe u realizaciju listića. Župnik je, uz zahvalu svima koji su u bilo kojem razdoblju sudjelovali u realizaciji listića, sadašnjim suradnicima uručio prigodne darove.

Na završetku je održan ofer, čašćenje moći sv. Foške i ophod oko glavnog oltara, pri čemu su svi dobili primjerak župnog listića, kojem je za tu prigodu dodan i prigodni podlistak s izborom značajnijih događaja u župi u proteklih deset godina o kojima se pisalo u župnom listiću.

Omiš: Izborni kapitul Franjevačkog svjetovnog reda (OFS) „Gospe Karmelske“

Omiš, 19.2.2017. (IKA) - U dvorani Franjevačkog samostana Gospe Karmelske u Omišu u nedjelju 19. veljače održan je izborni kapitul Mjesnoga bratstva Franjevačkoga svjetovnog reda (OFS) Gospe Karmelske.

Izbornim kapitulom mjesnoga bratstva predsjedala je Mila Šuto, OFS, područna ministra, a nazočio je fra Stipe Nimac, OFM, područni duhovni asistent. U predizbornom dijelu sve prisutne pozdravila je Ozana Tafra, OFS, mjesna ministra i fra Stipe Bešlić, OFM, duhovni asistent i gvardijan.

Fra Stipe je uz pozdrav istaknuo: „Budimo otvoreni nadahnućima i vodstvu Duha Svetoga i jedni drugima. Kršćanska i franjevačka duhovnost neka bude prepoznatljiva po Mjesnom bratstvu OFS-a Gospe Karmelske tamo gdje živite i djelujete. Neke bude posredovana i svjedočena najprije između vas u Bratstvu, Franjevačkoj obitelji ovdje na Skalicama, u vašim obiteljima, potom u Omiškom društvu i u Crkvi grada Omiša i šire...“

Potom je Mila Šuto, OFS, područna ministra, održala predavanje „Vođenje i animacija bratstva. Odluke i smjernice za razdoblje 2016. – 2019.“ temeljeno na predavanju generalnog ministra Tibora Krausera, OFS.

Fra Stipe, OFM, područni duhovni asistent, održao je duhovni nagovor, napomenuvši da se Mjesno bratstvo OFS-a ne smije promatrati izolirano i zasebno nego uvijek u sklopu teologije Božjeg naroda i nauke crkvenog učiteljstva o Crkvi te unutar Franjevačke obitelji, mjesne Crkve (biskupije/župe) i društva u kojemu živi i djeluje.

Smjestio je franjevce Provincije Presvetog Otkupitelja u Omišu u povijesni kontekst. Franjevci su prije 300 godina, pred najezdom osvajača nesklonih hrvatskoj samobitnosti i neovisnosti, izbjegli s otočića „Prološko blato“ (Imotski) i naselili se najprije u omišku Rogoznicu potom u predgrađe Omiša u predjelu Skalice gdje i danas žive i djeluju. Današnje Mjesno bratstvo OFS-a Gospe Karmelske organski je dio te iste povijesti i te iste Franjevačke obitelji te omiškoga društva i Crkve u Omišu.

Fra Stipe ukazao je i na povijest grada Omiša i Poljičke Republike te mjesta Zakućac, smješteno sjeverno od Omiša, iz kojeg svoje korijene vuče i sv. Leopold Mandić, zaštitnik Splitsko-dubrovačkoga područnog bratstva OFS-a, koji ima i svoje svetište podignuto 2000. godine, u sklopu proslave jubileja 2000 godina kršćanstva, gdje je Kažimir Hraste, hrvatski akademski kipar, izradio umjetničko djelo brončani kip sv. Leopolda smješten u apsidi crkve na otvorenom ispred svetišta.

U nastavku je fra Stipe istaknuo da uz mjesečne skupštine, kapitule (radne i izborne), seminare za trajnu formaciju, bratske i pastoralne pohode, važnost i nezaobilaznu sastavnicu života i djelovanja svakoga mjesnoga bratstva OFS-a ima duhovna i pastoralna asistencija. Na kraju je statistički predočio da Splitsko-dubrovačko područno bratstvo OFS-a Sv. Leopold Mandić sa sjedištem u Splitu, koje se prostire od Prevlake do Marine, ima 24 mjesna bratstva, s 504 trajno zavjetovanih članova, a na području Hrvatskog nacionalnog bratstva OFS-a (pet područnih bratstava) djeluje 106 kanonski osnovanih mjesnih bratstava. Nacionalno bratstvo ima 3860 trajno zavjetovanih članova (Hrvatsko nacionalno bratstvo OFS, Nacionalno vijeće, Zagreb, 6. listopada 2016. Ur. broj: 99/2016.). „Isplati se baviti teologijom laikata (mnogoljudnijim dijelom Božjega Naroda u Crkvi u Hrvatskoj) i raditi na promidžbi svjetovnih franjevaca koji su dio Franjevačke obitelji i dio Crkve u Hrvatskoj i koja su prepoznatljiva skupina u Hrvatskoj i na Splitsko-dubrovačkom području“, zaključio je dr. Nimac.

U nastavku progama izbornoga kapitula Ozana Tafra, OFS, ministra Mjesnoga bratstva OFS-a „Gospe Karmelske“ podnijela je izvješće o životu i radu istoga Bratstva za trajanja njenoga mandata.

U izbornom dijelu kapitula prema odredbama Generalnih konstitucija OFS-a predložena je i izabrana za tajnicu kapitula Marija Pešić, OFS. Na trogodišnji mandat izabrani su: Vlado Bilić, OFS, ministar, Danica Tistonić, OFS, zamjenica ministra, Senka Kaštelan, OFS, tajnica, Dosja Lelas, OFS, blagajnica, Marija Mrkonjić, OFS, povjerenica za formaciju, Ozana Tafra, OFS, povjerenica za informacije i fra Stipe Bešlić, OFM, duhovni asistent.

Nakon potvrde svoga franjevačkog zvanja i spremnosti na služenje novoizabranih fra Stipe podijelio je svima blagoslov svetoga Franje.

Zadarski nadbiskup blagoslovio obnovljenu Kneževu palaču

Dijelim tjeskobu sugrađana zbog nepodnošljive buke i galame u gradu, čiji žitelji organizatore tih bučnih manifestacija nazivaju suvremenim nasilnicima. No, oni imaju i nečije dopuštenje. Razlozi koje plasiraju, da se 'oživi stari dio grada', ne pije vodu. Naprotiv, stvaraju se savršeni mehanizmi da ljudi za par godina napuste zadarski poluotok, kao što se već dogodilo Dubrovniku, koji sad bez živih ljudi postade običnom kulisom za filmove, kako se i ovih dana snima film o Robinu Hoodu

Zadar, 20.2.2017. (IKA) - Poticaj i apel da se od nepoštovanja i iseljavanja domaćih stanovnika sačuvaju središnje povijesne jezgre hrvatskih gradova bila je tema nagovora zadarskog nadbiskupa Želimira Puljića koji je u ponedjeljak 20. veljače blagoslovio Kneževu palaču u Zadru, najistaknutije multimedijalno zadarsko zdanje. U svečanom trenutku blagoslova toga hrvatskoga spomenika kulture iz 13. st. čiji su temelji iz rimskog i kasnoantičkog razdoblja, a granatama je teško oštećen 1991./1992. g. u Domovinskom ratu, nadbiskup Puljić rekao je da je „blagoslov i izraz zahvalnosti ljudima koji su snagom službe primili dragu dužnost i obvezu čuvati i obnavljati našu bogatu i raznoliku kulturnu, povijesnu i vjersku baštinu i približiti je suvremenom čovjeku na razumljiv i moderan način“. „Blagoslov je i zajednički zavjet prema našim starima koji su s ponosom i ljubomorno čuvali što su naslijedili: crkve, samostane, dvorce, palače, sakralne i svjetovne prostore u kojima su se sačuvali slike, predmeti, biblioteke i arhivi. Njih danas prepoznajemo kao dio svoje kulture u koju je utisnut naš pečat i obilježje. U tom pokladu otkrivamo i prepoznajemo dušu svog mjesta i bitne čimbenike imena i prezimena svoga naroda“, poručio je mons. Puljić, istaknuvši da su spomenici svih vrsta i stilova koji prate povijest jednog naroda i mjesta trajan i živi govor koji budi zahvalnost i strahopoštovanje gdje otkrivamo dušu grada. „Nažalost, našom nebrigom, vidimo kako umire duša naših gradova. Umire protjerana iz svog mjesta i doma očinskoga. Dijelim tjeskobu sugrađana zbog nepodnošljive buke i galame u gradu, čiji žitelji organizatore tih bučnih manifestacija nazivaju suvremenim nasilnicima. No, oni imaju i nečije dopuštenje. Razlozi koje plasiraju, da se 'oživi stari dio grada', ne pije vodu. Naprotiv, stvaraju se savršeni mehanizmi da ljudi za par godina napuste zadarski poluotok, kao što se već dogodilo Dubrovniku, koji sad bez živih ljudi postade običnom kulisom za filmove, kako se i ovih dana snima film o Robinu Hoodu“, upozorio je nadbiskup Puljić. Poželio je da nas „Bog sačuva od takvog scenarija“, da povijesne gradske jezgre ostaju bez ljudi napuštanjem stanovnika.

Zadar je poput drugih mediteranskih gradova od Dubrovnika do Poreča, bio i ostao uzor sklada i stvaranja sinteze društvenoga, kulturnoga i religioznoga okruženja, rekao je nadbiskup, upozorivši: „Taj sklad i sinteza, osjećamo, danas su narušeni. Ne ideologijama od jučer, već od nas samih”. Kao „sljednici velikog blaga koje su nam ostavili naši očevi, malo po malo gubimo poštovanje najprije prema čovjeku, a onda i strahopoštovanje pred djelima ruku njegovih u kulturi, umjetnosti i sakralnosti. Naši su gradovi imali svoju dušu koju smo prepoznavali po bedemima i palačama, kalama, kupolama i tvrđavama. Na trgovima se čuo tihi šušur ili gitara, ugodan razgovor ili pjesma klape koja dušu krijepi. Posljednji je čas da se trgnemo i spašavamo dušu grada. Blagoslov Kneževe palače vidan je i vrijedan doprinos u tom vidu”, rekao je mons. Puljić. Potaknuo je da se usvaja antropologija koja vrednuje čovjeka i ne prihvaća 'poslovanje bez morala, bogaćenje bez rada, politiku bez načela', kako je pisao Mahatma Gandhi. Čovjek treba biti u središtu pozornosti, a on je u trajnoj čežnji i nostalgiji za vječnim i Apsolutnim, rekao je nadbiskup, podsjetivši na misao sv. Ivana Pavla II. da u čovjeku drijema 'izvanpovijesna stvarnost koja je izvor njegove ljudskosti'. „Crkva, kao čuvarica toga neprocjenjivog blaga, živi od te istine o čovjeku. S poštovanjem prema čovjeku i strahopoštovanjem pred djelima ruku njegovih, molimo neka Božji blagoslov prati Zadar i njegove žitelje. Neka svi koji dođu u Zadar i prođu dvoranama Kneževe palače ponesu sa sobom lijepe dojmove o gradu smiraja, umjetnosti i kulture. Neka osjete kako stanovnici Zadra i okolice vole i poštuju svoje mjesto, bore se i kulturom za svoj grad, za čovjeka u izgradnji bolje i podnošljive budućnosti”, potaknuo je nadbiskup, rekavši da se u Zadru osjeća umješno pletivo umjetnosti, vjere i kulture. „Usprkos silnim stradanjima, Zadar je sa svojim vrijednim stanovnicima razvijao skladan odnos privatnoga i javnoga, svjetovnoga i profanoga. Upravo zahvaljujući zdravom odnosu vjere i kulture, njeni zaštitnici nisu 'klerikalizirali' kulturno nasljeđe, društvenu, političku, znanstvenu, sportsku ili neku drugu stvarnost u gradu”, rekao je mons. Puljić, dodavši da je Crkva stoljećima surađivala s umjetnicima i poticala ih da stvaraju i uljepšavaju sjaj Božje prirode, na čemu im je trajno zahvalna. „Obred blagoslova obnovljenih prostora i umjetničkih djela koja smo u nasljeđe primili, izraz je naše zahvalnosti prema svima koji su ta djela zamislili, stvorili i nama darovali, ujedno izraz grada koji leži na gori pa ga se ne može sakriti. U njemu svjetiljke kulture još uvijek plamte, pa ih se ne stavlja pod posudu, nego na svijećnjak da svijetli svima”, rekao je nadbiskup. Istaknuo je da stvaratelji umjetničkih djela iz prostora nebeske liturgije komuniciraju s nama po djelima svog uma i umjetničkog dara. „Odgovorni voditelji znanstvenoga, kulturnog i društvenog života imali su osjetljivost za umjetnost i kulturu, pa su se opirali strujama nasilne deložacije sakralnog, osobito u vremenima žestokih ideologija 20. st. Tada je bila ranjena i u rastu ometena sinteza zdravoga međuodnosa vjere i kulture koja je stoljećima rađala i stvarala umjetnička djela”, podsjetio je nadbiskup, zahvalan zadarskom gradonačelniku Božidar Kalmeti na pozivu da blagoslovi to djelo ljudskih ruku koje raduje stanovnike Zadra i Hrvatske.

„Dolazak predsjednika Vlade RH sa suradnicima i ministrima na otvorenje pokazuje značenje kulturnoga događaja obnove i otvorenja Kneževe palače”, rekao je mons. Puljić, poželjivši da ljudski napor bude ispunjen Bogom i utječe se vječnoj ljepoti, dok umjetnost na jedinstveni način otkriva sjaj istine.

U budućnosti će Kneževa palača, sa susjednom Providurovom palačom čija obnova slijedi, imati funkciju

Baštinskog muzeja koji će na jednom mjestu okupiti sve odjele sadašnjeg Narodnog muzeja Zadar. Narodni muzej Zadar osnovan 1832. g. među najstarijim je muzejima u Hrvatskoj. Ima oko 80.000 predmeta, a u Kneževoj palači je sad izloženo njih 1100. Zadar je time dobio reprezentativan izložbeni prostor i koncertnu dvoranu najsuvremenije tehnologije, modernu multimedijalnu dvoranu, prostor za održavanje raznih kulturnih događaja.

Do svoga oštećenja u napadima na Zadar 1990.-ih, Kneževa palača, najviše razorena zgrada u Domovinskom ratu u Zadru, bila je središte kulturnog života gdje su se nalazili Gradska knjižnica, Glazbena i baletna škola, koncertna dvorana, dom pjevačkog društva Zoranić. Tu je do 2014. g. i preseljenja u novi studio HRT-a, djelovala i Radio postaja Zadar Hrvatskog radija.

U Domovinskom ratu Kneževa palača pogođena je s osam granata velikog kalibra koja su narušila njenu cjelokupnu statiku i konstrukciju, krov, sve prostorije i inventar. U ljeto 1999. g. počela je obnova građevine kao njena treća povijesna obnova. Projekt pod nazivom 'Obnova i turistička valorizacija kulturno-povijesnog kompleksa Kneževe palače' vrijedan 44 milijuna kuna, kao četvrta obnova palače u povijesti, počeo je 2. listopada 2014. g. Projekt je s 36 milijuna kn financiran nepovratnim sredstvima iz europskih fondova, po čemu je zadarska Kneževa palača kulturni objekt u Hrvatskoj u kojeg je EU uložila najviše sredstava.

Svečanost blagoslova pjesmom je obogatio Katedralni zbor sv. Stošije pod ravnanjem mo Žana Morovića, u pratnji Dragana Pejića. Već u deset dana od njenog otvorenja, Kneževu palaču pohodilo je deset tisuća posjetitelja. „Nakon 26 godina, nešto što i nije smjelo biti srušeno, obnovljeno je. Svi kulturni događaji održani nakon otvorenja palače popunjeni su do posljednjeg mjesta, što pokazuje koliko Zadranima i gostima znači takav sadržaj i kakvo je to mjesto kulture”, rekao je gradonačelnik Kalmeta.

U događaju su sudjelovali i dr. Dijana Vican, rektorica Sveučilišta u Zadru, Renata Peroš, ravnateljica Narodnog muzeja Zadar, Dina Bušić, ravnateljica Koncertnog ureda Zadar, generalni vikar Zadarske nadbiskupije mons. Josip Lenkić, mons. dr. Pavao Kero, vikar za kulturu zadarske nadbiskupije i ostali.

Biskup Košić primio članove Marijanskog zavjeta za Domovinu

Biskup s gostima razgovarao o uključivanju marijanskih svetišta Biskupije u rutu ovogodišnjeg projekta 3. zavjetnoga hodočašća koje će kroz Sisačku biskupiju prolaziti od 11. do 18. srpnja

Sisak, 21.2.2017. (IKA) - Sisački biskup Vlado Košić primio je u utorak 21. veljače u Velikom Kaptolu, Biskupijskom ordinarijatu u Sisku, članove Marijanskog zavjeta za Domovinu o. Iku Mandurića i Anđelka Đereka, predsjednika. Tom prigodom biskup je s gostima razgovarao o uključivanju marijanskih svetišta Biskupije u rutu ovogodišnjeg projekta 3. zavjetnog hodočašća koje će kroz Sisačku biskupiju prolaziti od 11. do 18. srpnja.

Bratovštinu Marijanski zavjet za Domovinu osnovali su mladi i branitelji, a godine 2015. pokrenula je zavjetno hodočašće „Marijanski zavjet za Domovinu”, koje prolazi svim većim marijanskim svetištima, od istoka do juga Hrvatske.

Jadranka Ažić uspješno obranila doktorsku disertaciju

Teološko – filozofsko poimanje obitelji u naučavanju Karola Wojtyły

Zagreb, 21.2.2017. (IKA) – Jadranka Ažić obranila je 15. prosinca na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove Sveučilišta u Zagrebu, doktorsku disertaciju naslova *Theological and Philosophical conception of Family in the Teachings of Karol Wojtyła* pred Povjerenstvom za obranu u sastavu dr. Anto Gavrić, doc. (predsjednik Povjerenstva), dr. Veronika Nela Gašpar, izv. prof. (članica Povjerenstva) i dr. Anto Mišić, red. prof. (član Povjerenstva). Rad je napisan pod vodstvom mentora dr. Ivana Antunovića, izv. prof. i dr. Iris Tićac, red. prof.

Doktorski rad prikazuje poimanje čovjeka i obitelji u personalističkoj filozofiji i teološkoj antropologiji Karola Wojtyły. Cilj je bio sustavno analizirati autorova djela u kojima obrađuje problematiku braka i obitelji, te istražiti odnos između personalističke antropologije i poimanja obitelji, s jedne strane, te na koji način personalistički pogled na obitelj vodi konzekventno do razumijevanja osobe, s druge strane. Polazi se od teze da upravo personalistička antropologija i u njoj utemeljena etika imaju odlučujuću ulogu za koncepciju obitelji kao *communio personarum* i omogućuju originalne uvide u odnose između strukture zajednice i personalne subjektivnosti. Rad se sastoji od tri poglavlja. Prvo poglavlje pruža pregled biblijskoga i povijesnoga razvoja poimanja osobe i različitih personalizama što je omogućilo bolje razumijevanje Wojtyłina metafizičkoga personalizma. U drugom i trećem poglavlju primjenom metode teološko-filozofske interpretacije izvorne i sekundarne literature predstavili smo utemeljenje Wojtyline koncepcije osobe, ljubavi i obitelji. Svoju koncepciju osobe Wojtyła razvija u dijalogu s tradicijom i fenomenologijom Maxa Schelera. Analizirana je komunitarna dimenzija osobe, što je bitno za promišljanje biti i vrijednosti obitelji kao zajednice života i odgojne zajednice, te za pokazati ulogu vrijednosti i ljubavi u obitelji. Rad pridonosi boljem poznavanju u hrvatskoj javnosti nedostatno percipirane Wojtyline personalističke filozofije i teološke antropologije, posebice njegove koncepcije osobe, ljubavi braka i obitelji. Analize mogu dati doprinos u izgradnji civilizacije ljubavi i prevladavanju krize etike na području ljudskoga života. Provedena analiza osim što pokazuje originalnost Wojtyłina mišljenja te aktualnost problematike, istovremeno otvara niz perspektiva za daljnja istraživanja.

Jadranka Ažić rođena 1954. u Rijeci. Diplomirala je 1980. na Sveučilištu u Rijeci, Fakultetu za pomorstvo i saobraćaj – ekonomski smjer. Diplomirala je 2005. na Sveučilištu u Zagrebu, Katoličkom bogoslovnom fakultetu – Institutu za kršćansku duhovnost. Obranila je doktorsku disertaciju 15. prosinca 2016. na Sveučilištu u Zagrebu, Hrvatskim studijima - Filozofskom fakultetu Družbe Isusove. Od 1974. do 2002. obavlja financijsko-ekonomske poslove u Riječkoj banci Rijeka. Od 1999. do 2014. sudjeluje u obavljanju poslova socijalnoga pastoralara u Caritasu Riječke nadbiskupije i Uredu za obitelj pri HBK, te drugutama civilnoga društva Hrvatski bračni i obiteljski savez i Hrvatska zajednica bračnih susreta. Bila je član Organizacijskoga odbora za pripremu Nacionalnoga susreta obitelji 2011. Članica je Zajednice kršćanskoga života. Od 2002. aktivno sudjeluje u apostolatu duhovnih vježba u svakodnevnom životu koje organizira HPDI. Od 2008. sudjeluje u izvođenju nastave na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove i Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove.

U Osijeku održana tribina o socio-ekonomskom razvoju po mjeri čovjeka

Poljoprivreda/život na selu su u zastoju na području zarade i kvalitete života. Odgovornost snose svi i sve razine društva. Seljaci moraju prepoznati istinsku vrijednost života na selu, postati poduzetniji, obrazovaniji i prepoznati značaj udruživanja a država mora seosku infrastrukturu podići na razinu gradske, poticati jednolik razvoj svih gospodarskih sektora na području. Nužno je stavljati na tržište veću količinu proizvoda koji odgovaraju zahtjevima potrošnje

Osijek, 21.2.2017. (IKA) – U organizaciji Instituta za novu evangelizaciju „Sveti Ivan Pavao II“ u Osijeku je 21. veljače nastavljen ciklus socijalnih tribina tijekom kojih mr. socijalnog nauka Crkve Igor Jakobfi upoznae s temama pojedinih enciklika i socijalnih dokumenata. „Mater et Magistra – Socio-ekonomski razvoj po mjeri čovjeka“ naziv je večernje tribine održane u Vikarijatu Osijek, a Jakobfijevo izlaganje odnosilo se na razdoblje pontifikata pape Ivana XXIII (1958.-1963.) i izdvojene socijalne podteme enciklike „Mater et Magistra“ (Majka i Učiteljica) objavljene 1961. godine. Predvođeci molitvu susret je otvorio mons. dr. Vladimir Dugalić, predstojnik Instituta, te uvodno istaknuo kako s Ivanom XXIII. počinju prekretnice u Crkvi u sadržajnom smislu i u pristupu socijalnoj problematici. Rečeno je da sveti papa Ivan Dobri (pučko imenovanje) ostaje upamćen po pokretanju obnove Crkve, otvarajući Drugi vatikanski koncil te na ukazivanje važne koncilске označnice Crkve kao „Crkve siromašnih“.

Počinjući izlaganje misaonom vodiljom: Ljudi često u djelovanju sebe zanemaruju, a svojim se djelima toliko dive da ih štiju kao božanstvo, (Mater et Magistra 244), Jakobfi je razložio povijesni kontekst (društveni, gospodarski, politički i znanstveno-tehnički) i crkveni u kojemu je nadalje razvijana socijalna misao Ivana XXIII. (poslije Pija XII.) podsjećajući: „Iz njegova životopisa doznajemo da je bio sin siromašnoga ratara iz Bergama, školovao se i kasnije je većinu života proveo u diplomatskoj službi (npr. Bugarska i Turska), a tijekom obnašanja službe nuncija u Francuskoj upoznao se s Radničkim svećeničkim pokretom. Nije mario za protokole, premda je bio protivnik komunizma susretao se s komunističkim vođama, CIA ga je sumnjičila da podržava komuniste, a on je rekao: 'Čitav je svijet moja obitelj. Taj osjećaj sveopće pripadnosti mora dati ton i živost mome duhu, srcu, mojim djelima.' Godine 1959. Ivan XXIII. saziva Drugi vatikanski sabor, a 1961. objavljuje encikliku Mater et Magistra i 1963. Pacem in terris (encikliku o miru i ljudskim pravima). Godine 2014. Ivan XXIII. i Ivan Pavao II. proglašeni su svetima (obojava su pohodila Đakovo). Jedna od bitnih tematika enciklike Mater et Magistra je razvoj koji se motri pozitivnim gledanjem na svijet. Ključan je razvoj za opće dobro, a utemeljen je na pravednosti i Bogu. Krenemo li od pojma shvaćanja općega dobra (MM 59 - 65), ono treba biti plod sve većega različitog međusobnog povezivanja i udruživanja koje polučuje: ostvarenje dobara koja svi žele, a nadilaze pojedinačne snage, ali i potrebu za sve većom, konkretnijom zakonskom regulativom te ispravnim shvaćanjem općeg dobra. Naime, povezivanje među ljudima trebalo bi ostvariti ona dobra koja čovjek nije u stanju ostvariti sam, dok bi država trebala biti regulator odnosa općeg dobra. Opće dobro je skup svih onih uvjeta društvenog života koji čovjeku omogućuju punije i nesmetanije usavršavanje njegove osobnosti, a ti uvjeti su izuzeti iz (isključivo) tržišnih zakonitosti. Odgovorni su svi građani aktivnim sudjelovanjem te društvene strukture, ustanove i udruženja. Opće dobro mora se izgrađivati supsidijarno po solidarnosti. Država mora društveni život

tako strukturirati da se zajamči jednolik razvoj svih, a što posebno zahtijeva podupiranje: privatnih inicijativa, suradnju i ostvarenje solidarnosti po supsidijarnosti na svim razinama... Kada promatramo kako enciklika vidi razvoj (MM 122 – 211), istaknuto je kako postoje različiti koncepti razvoja kada svi govore o pravednosti i životu/čovjeku, ali ih svi ne shvaćaju jednako. I zato je važno istaknuti da moralni red ima uporište samo u Bogu koji je jedini objavitelj istine o čovjeku i njegovu (društvenom) životu, a u suprotnom se život/društvo posve raspada. Cilj razvoja je čovjek. Čovjek mora biti i ostati polazište i cilj svakog razvoja jer ljudski život je svet te onaj koji odstupa od toga vrijeđa Boga, sramoti sebe i ljudski rod i slabi najosnovnije snage vlastitog naroda. Zbog toga pravednost zahtijeva jednoliki razvoj svih gospodarskih sektora, primarnog, sekundarnog, tercijarnog (kvartarnog i kvintalnog), svih područja (geografskih), a iznad svega, jednoliki razvoj gospodarstva i društva, a po njima i konkretnog čovjeka." Jakobfi je posebno istaknuo temu poljoprivrede i ruralnih krajeva (MM 122 – 149) pri čemu je naglašen bijeg iz sela. „Poljoprivreda/život na selu su u zastoju na području zarade i kvalitete života. Odgovornost snose svi i sve razine društva. Seljaci moraju prepoznati istinsku vrijednost života na selu, postati poduzetniji, obrazovaniji i prepoznati značaj udruživanja (osamljeni glas, javi li se, govori u vjetar), zatim uklopiti svoj život i poljoprivredu u opće dobro ukupnog društva. Država mora seosku infrastrukturu podići na razinu gradske, poticati jednolik razvoj svih gospodarskih sektora na području: tehnologije - dostupnost i umijeće korištenja; poreza – progresivna stopa poreza; kredita/kamata – izuzeti iz tržišnih zakonitosti; osiguranja proizvoda i poljoprivrednika – izuzeti iz tržišnih zakonitosti, cijenom – u formiranje uključiti poljoprivrednike/gospodarske stručnjake/državu te imati u vidu da je riječ o proizvodima nužnima za zadovoljavanje primarnih životnih potreba; prerađivačke industrije na seoskim područjima; strukturiranosti malih proizvodnih jedinica primarnog sektora – seoske obitelji moraju moći živjeti od poljoprivrede; udruživanja – poljoprivredne udruge/zadruga. Poljoprivreda će povratno pozitivno utjecati na ukupno nacionalno gospodarstvo, razvoj drugih sektora, industriju, usluge, javnu službu, IT tehnologiju. Nužno je stavljati na tržište veću količinu proizvoda koji odgovaraju zahtjevima potrošnje. Život ljudi na selu zahtijeva: veću obrazovanost, povećanje kupovne moći i bolju društvenu integriranost. Dakle, država mora u selima podići razinu infrastrukture na razinu gradske", kazao je Jakobfi te rečeno aktualizirao na suvremenom primjeru socio-ekonomskog stanja u Hrvatskoj, konkretno u Baranji gdje je nema ravnomjernog razvoja, učenici se ne školuju za zanimanja u poljoprivredi, iseljava se s najkvalitetnije zemlje, sela su prometno izolirana... Valjalo bi dati sadašnjem ministru poljoprivrede i političarima neka pročitaju ovu encikliku (MM) i osnove socijalnog nauka jer za odgovornost za sadašnje stanje snose svi i sve razine, a to stoji i u enciklici.

Socijalni nauk Crkve je evangelizacija socijalnog (MM 218 – 262). Glavno načelo kaže da je čovjek pojedinac nužno svrha i cilj svih društvenih ustanova i ukupnog društvenog života. Socijalni nauk Crkve je trajno primjenjiv jer pored nepromjenjivih načela ima bitno povijesnu dimenziju. Načela je potrebno poznavati i primjenjivati u skladu s različitim prilikama vremena i mjesta. Preduvjeti ostvarenja jesu: aktivno sudjelovanje laika – udruženo, izobrazba (fakulteti, župe, vjernička društva, sva suvremena sredstva-mediji), odgoj, metoda, poštivanje ljestvice vrednota, ljudske i vjerske kvalitete članova Crkve. Bitne su ljudske i vjerske kvalitete, ako ih nema SNC gubi društveni legitimitet

upravljanja društvenim životom, zatim građanska izvrsnost, poslovna izvrsnost, vjersko/moralna izvrsnost. Tko se god prizna kršćaninom ne može: druge ne ljubiti, već tuđe potrebe, nevolje i radosti smatrati svojima, koliko je do njega truditi se oko unaprjeđenja institucija, ne skrbiti za siromašne, ne osjetiti kao posebnu dužnost pomagati siromasima i bijednicima jer su oni udovi Kristova Tijela. Žive li kršćani/laici tako (sjedinjeni s Otkupiteljem), tada sebe usavršavaju, s Bogom su-izgrađuju i su-otkupljuju svijet donoseći drugima spasenje na socijalnom području", zaključio je Jakobfi te naposljetku kao poruku citirao retke enciklike koji su itekako aktualni: Premda treba priznati da ovaj naš vijek boluje od vrlo teških zabluda i da ga muče žestoki nemiri, ipak se crkvenim radnicima u naše doba širom otvaraju nepregledna polja apostolskog rada, a to Nam dušu puni biranom nadom. (MM 260) Bude li to svaki od vas junački provodio, nesumnjivo će ne malo pripomoći k učvršćenju Kristova kraljevstva ovdje na zemlji. (MM 261). Na tribini se raspravljalo o tome kako se za primjenu spomenutih socijalnih postulata u vlastitom životu i radu ne može okrivljavati „stečeni mentalitet", a ne može se ni očekivati od nekoga da rečeno ostvari, ako nije kršćanin. Mišljenje je i da današnji kršćanin strahuje od žrtve i odgovornosti nužne za provedbu socijalno-ekonomskoga razvoja po mjeri čovjeka.

Saborska zastupnica Majda Burić susrela se s nadbiskupom Devčićem

Rijeka, 21.2.2017. (IKA) - Riječki nadbiskup i metropolit Ivan Devčić susreo se 21. veljače u Nadbiskupskom ordinarijatu u Rijeci sa saborskom zastupnicom Majdom Burić. Susretu su nazočili nadbiskupovi najbliži suradnici generalni vikar Riječke nadbiskupije mons. Emil Svačić i nadbiskupov tajnik vlč. Josip Tomić, te suradnik saborske zastupnice Ivica Janeš.

Razgovaralo se o različitim mogućnostima suradnje Crkve i države. Nadbiskup je ukazao na gorući problem demografskog pada u Gorskom kotaru, ali i cijeloj Republici Hrvatskoj. Založio se da državne vlasti izrade modele poticanja ostanka mladih i život postojećih obitelji u Gorskom kotaru. Burić se složila s postojanjem i razumijevanjem problema budući da je rodom iz Ravne Gore i poznaje navedene prilike. S tim u vezi država je osnovala Ministarstvo za demografiju, obitelj, mlade i socijalnu politiku, rekla je Burić. Kao jednu od smjernica Vlade RH navela je donošenje novog zakona o regionalnom razvoju kojim bi se potaknulo stanovništvo na ostanak u brdsko-planinskom području.

Nadbiskupovi suradnici istaknuli su pitanje povratka zemljišnih zajednica koje su značajan dio svojih prihoda usmjeravale u podizanje standarda lokalnog stanovništva, te komunalnog i društvenog standarda. Dotaknuto je pitanje o održavanju sakralnih objekata u malim i/ili gotovo nestalim župama Gorskog kotara u kojima nema dovoljno stanovnika koji bi materijalno ili svojim radom održavali objekte, a koji su nerijetko od kulturno-povijesne vrijednosti. Osim toga, navedeni objekti zbog specifičnih vremenskih uvjeta traže veća ulaganja od sakralnih objekata u primorskom dijelu Riječke nadbiskupije, rečeno je na sastanku.

Nakon susreta u Nadbiskupskom ordinarijatu, a na izrazitu želju saborske zastupnice koja iza sebe ima dvanaestogodišnje iskustvo rada u prosvjeti, gosti su u društvu nadbiskupa i vlč. Tomića posjetili riječku Katoličku osnovnu školu „Josip Pavličić". Ravnateljica Škole s. Maja Dolenc upozнала je Burić s ustrojstvom i radom te obrazovne ustanove nakon čega se gošća susrela s

učenicima. Djeca su izrazila želju da posjete Hrvatski sabor kao i predsjednicu Republike Hrvatske Kolindu Grabar Kitarović, na što im je Burić odgovorila da će njihovu želju nastojati ostvariti. Nakon posjeta Školi, gosti su se u riječkom hospiciju „Marija Krucifiksa Kozulić“ susreli s ravnateljicom s. Danielom Orbanić i suradnikom hospicija Ivanom Primorcem. Burić je pohvalila rad tima prve hrvatske ustanove za palijativnu skrb te na osobit način se zanimala za pomoć u financiranju i donacijama ovoj ustanovi.

Na kraju susreta riječki nadbiskup i saborska zastupnica izrazili su nadu za nastavak suradnje i realizaciju dogovorenih prijedloga koji bi za cilj imali podizanje općedruštvenog standarda na korist građanima grada Rijeke i Riječke nadbiskupije.

Svečana akademija u povodu obilježavanja 100. obljetnice od spašavanja gladne djece

„Dogodilo se tada nešto što je za pohvalu i što se treba češće isticati: ujedinili su se ljudi oko dobra. Sjedinjavaju se krajevi, nadilaze se podjele i granice. Na vidjelo izlazi suglasje oko jednoga: spasiti dijete, čovjeka. To nas uči ovo minulo stoljeće, uči i potiče i danas: ujedinite se oko dobra“, istaknuo je fra Miljenko Šteko, govoreći o velikome pothvatu kojemu su svoj prinos dali i hercegovački franjevci na čelu s fra Didakom Buntićem

Zagreb, 22.2.2017. (IKA) - Provincijalat Hercegovačke franjevačke provincije u suorganizaciji manifestacije Didakovi dani organizirao je svečanu akademiju u povodu obilježavanja 100. obljetnice od spašavanja gladne djece (1917.-2017.). Akademija se pod pokroviteljstvom predsjednice RH Kolinde Grabar Kitarović, člana predsjedništva BiH dr. Dragana Čovića i zagrebačkoga gradonačelnika Milana Bandića održala u srijedu 22. veljače u Hrvatskome narodnom kazalištu u Zagrebu.

Akademiji su uz pokrovitelje nazočili i predsjednik Vlade RH Andrej Plenković, visoki predstavnik za BiH Valentin Inzko, potpredsjednik Hrvatskoga sabora Milijan Brkić, zamjenik predsjedavajućega Vijeća ministara BiH Vjekoslav Bevanda, predsjednik Federacije BiH Marinko Čavar, apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj nadbiskup Alessandro D'Errico, predsjednik Mešihata Islamske zajednice u Hrvatskoj muftija Aziz Hasanović, predsjednik HAZU akademik Zvonimir Kusić, više hrvatskih ministara, kao i drugi predstavnici crkvenoga, političkoga i znanstvenoga života republika Hrvatske i Bosne i Hercegovine.

U pozdravnoj riječi provincijal Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja BDM dr. fra Miljenko Šteko istaknuo je kako ovim franjevci nemaju „ni u primisli sebi prisvojiti neko isključivo pravo poklada nad velikom obljetnicom spašavanja djece od gladi, i ne mislimo da smo mi bili jedini dionici u tom pothvatu. No, držali smo da je dostojno i pravedno sjetiti se događaja u kojem su i fratri naše provincije na čelu s fra Didakom Buntićem ostavili snažan biljeg u tim apokaličkim vremenima“.

Podsjetio je na događanja koja su obilježila tu 1917. „Bila je to godina razorna rata, milijunskih žrtava, ali i velikog oktobra koji je mnoge ljude zavio u crno. No, nebo nije na sve to ostalo mirno. Majka Božja se u to vrijeme u samozatajnom mjestu Fatimi obraća pastiricima, želeći preko te djece spašavati svijet. A i ovdje se spominjemo djece. Spominjemo se njihova nužna i nužna odlaska iz zavičajne postojbine, razmišljamo o njihovu sučeljavanju s putem, onom naprijed, a već u misli natrag“.

Nadalje je istaknuo kako je fra Didak razumijevanje i pomoć

dobio u Zagrebu, gdje su u „Središnjem zemaljskom odboru djelovali ljudi široka srca i neosporne vizije. Ti nositelji 'subratske' uzajamnosti, vođeni humanim motivima činili su krug vodećih katoličkih intelektualaca onoga vremena, među kojima posebno treba spomenuti Josipa Šilovića, Đuru Basarićeka, Velimira Deželića, Isu Kršnjavoga, Petra Rogulju. Oni su preko ondašnjih ferijalnih kolonija već radili na zbrinjavanju djece iz Istre, Kvarnera, Hrvatskog primorja i Dalmacije.

Dolaskom zauzetog fra Didaka Buntića u Zagreb gdje ga spomenuti primiše otvorena srca, pothvat se širi na krajeve Bosne i Hercegovine. Dobrota velikog srca našeg čovjeka nije gledala samo Istru, samo Zagoru, samo Dalmaciju, samo BiH. Usklađenim je ritmom zakucalo tada hrvatsko srce koje nikoga ne isključuje. Obitelji u sjevernoj Hrvatskoj, Slavoniji, Srijemu, te u nekim dijelovima Bačke i Banata majčinski primaju djecu, te ih tako spašavaju od smrti. U tom humanom zamahu su uz djecu iz katoličkih obitelji iz Hercegovine, i djeca iz pravoslavnih i muslimanskih obitelji.“ „Ovdje bih posebno istaknuo, kako nekad olako zaboravimo da je hrvatski narod toliko puta u svojoj povijesti iznjedrio nesebične ljude koji su pomagali nevoljnima, onkraj krajevine, narodnosne i vjerske pripadnosti. Dogodilo se tada nešto što je za pohvalu i što se treba češće isticati: ujedinili su se ljudi oko dobra. Sjedinjavaju se krajevi, nadilaze se podjele i granice. Na vidjelo izlazi suglasje oko jednoga: spasiti dijete, čovjeka. To nas uči ovo minulo stoljeće, uči i potiče i danas: ujedinite se oko dobra“. Ovom svečanom akademijom i činom sjećanja odajemo priznanje ljudima koji su bili dio rečena pothvata, svima njima nakon jednog stoljeća želimo ponovno reći, ali i očuvati duboko hvala, a nama neka budu poticaj i vrelo napajanja za suglasje u odgovorima na naše znakove vremena, zaključio je provincijal Šteko.

Gradonačelnik Bandić rekao je: „Grad Zagreb i fra Didak su se voljeli. Dolazio je tražeći razumijevanje i konkretnu pomoć. Grad Zagreb je prepoznao Didaka, a Didakovi sinovi, hercegovački franjevci nailazili su na razumijevanje u našem gradu“. Bandić je također podsjetio, kako je grad Zagreb jednu ulicu imenovao po fra Didaku. Ne vjerujem da u Hercegovini ima i jedna duša koja Didaka ne bi poznavala, osjetila ili nešto primila, da u njemu ne bi vidjela branitelja naroda siromašnog, kojem je on posvetio život. Nije bio samo duhovni velikan na području kulture i prosvjetnog rada, nego također je i najistaknutiji politički lider svoga naroda. Gdje je on stajao, stajala je cijela Hercegovina. Hrvatski narod ga je slijedio. Ovdje smo da skinemo prašinu s njegova prekrasna lika i velebnih djela, spašavanja života najslabijih, djece. Fra Didak nije mirovao nego je tražio pomoć u Mostaru, Sarajevu, Beču i konačno je pronašao u našem gradu. Premda je djelovao prije jednog stoljeća i danas je aktualan i sljedljiv, možda više nego ikada i u tome je njegova snaga, i stoga ga kao takva moramo staviti pred sebe da nam u našoj sadašnjosti, ali i u budućnosti bude uzor, svjetionik i putokaz kako živjeti i raditi, poručio je Bandić.

Predsjednik Vlade Plenković rekao je: „Današnja obljetnica pokazuje nam veličinu temeljnog kršćanskog načela – načela ljudske solidarnosti. Vjerujem da svi osjećamo ponos prisjećajući se svih onih koji su te davne 1917. godine pokazali spremnost boriti se za dobrobit djece, za njihovo preživljavanje. Među njima posebno se ističe fra Didak Buntić. Nemjerljiva je njegova uloga u organizaciji spašavanja tisuće gladne i siromašne djece. On je u teškim vremenima oskudice i obespravljenosti, neumorno radio za opće dobro i za opstanak hrvatskog naroda. Bio je duhovnik, prosvjetitelj, humanitarac, graditelj, ali i svojevrsni politički

predvodnik".

Plenković je naglasio kako je fra Didak ustrajnim djelovanjem u jednom značajno drukčijem povijesno-političkom razdoblju, ostavio veliki trag i osigurao svoje mjesto u povijesti Bosne i Hercegovine i u povijesti Hrvatske. „Ne samo da je svojim humanitarnim radom brojnu djecu i obitelji spasio od sigurne smrti, nego je sustavno djelovao s ciljem zaštite i očuvanja hrvatskoga naroda u Bosni i Hercegovini. Ocjenjujući da je znanje nezaobilazan temelj i uporište društvenog razvoja, fra Didak je značajan dio svog života posvetio upravo opismenjavanju hrvatskog puka".

Ako rad fra Didaka Buntića mogu opisati jednom rečenicom, ona bi glasila da je bio primjer prosvjetiteljstva i rada za dobrobit svakoga čovjeka. Danas slavimo humanost i solidarnost, vrednote toliko potrebne i u brojnim današnjim izazovima, rekao je Plenković, te naglasio kako su „prava Hrvata i njihova opstojnost u Bosni i Hercegovini naše strateško političko opredjeljenje. Zato ćemo se zalagati za ravnopravnost hrvatskoga naroda kao konstitutivnog naroda i ostvarivanje svih prava na cijelom području Bosne i Hercegovine". Na kraju je zahvalio hercegovačkim franjevcima i cijeloj Katoličkoj Crkvi u Bosni i Hercegovini na svemu što su kroz povijest činili i danas čine za opstojnost hrvatskog naroda na tim prostorima.

Član predsjedništva BiH dr. Dragan Čović je još jednom posvijestio čemu ovo okupljanje kojem je djelo jednoga „malog Franje iz sela Paoče", te najavio sličan skup početkom rujna u Mostaru. „Nadam se da ćemo na taj način izreći primjerenu zahvalu Katoličkoj Crkvi i hercegovačkim franjevcima za sve što su učinili za opstojnost katolika, muslimana i pravoslavaca u to vrijeme strašne suše i gladi".

Na kraju se okupljenima obratila predsjednica Grabar Kitarović koja je naglasila da je fra Didak Buntić kao pripadnik franjevačkoga reda bio je duboko prožet osnovnom mišlju sv. Franje o ljubavi prema siromašnima, nejakima i ranjenima. „Kao vizionar u vrijeme strašne gladi omogućio je opstanak naroda šaljući djecu u bogatu Slavoniju kako bi, kada nemani rata i gladi napuste zemlju, mladost mogla stvoriti novi život. Pritom treba posebno istaknuti kako su se u njegovu vlaku spasa prema Slavoniji našla djeca svih vjera i nacionalnosti, jer ih kao pravi pastir nije dijelio, već prigrlilo onako nemoćne i prestrašene pokazujući primjerom da je ljudima živjeti jedni s drugima, a ne jedni protiv drugih. Takvim je primjerom fra Didak Buntić pokazao što znači ljubiti Boga, ljubiti čovjeka i ljubiti domovinu. Ako čovjek koji iskreno ljubi svoju krševitu hercegovačku zemlju zauzimao se i za opismenjavanje djece i mladih, ispravno vjerujući da je upravo znanje ona snažna sila koja vuče iz ponora siromaštva. Ne smijemo pritom zaboraviti kako se fra Didak kao istinski prosvjetitelj snažno zauzimao za opismenjavanje djevojčica. Bez obrazovanih žena fra Didak nije vidio budućnost ni jednog doma, niti društva u cjelini". U tom je vidu predsjednica Grabar Kitarović istaknula da nam i danas, uz alarmantne demografske pokazatelje, pothvat fra Didaka može biti snažan poticaj da se izborimo za bolji život naše djece i mladih kako bismo ih zadržali u domovini. „Domoljublje toga dobrog franjevca danas nam je uzor i nadahnuće da se pobrinemo za zapošljavanje mladih, da im omogućimo podizanje obitelji i povratak iz iseljništva, da ih uključimo u gospodarski napredak." Na kraju je istaknula, kako je „svojim djelom fra Didak sebi ostavio spomenik trajniji od kamena ili mjedi. Čovjek koji je prije stotinu godina shvatio da su za ostanak i opstanak važni i kruh i knjiga, da je svaka mržnja prolazna, a ljubav vječna jer stvara a ne razara, zaslužuje našu vječnu zahvalnost. A Hrvatska ostaje uz BiH

i Hrvatska ostaje uz svoj hrvatski narod".

U završnom dijelu svečanosti dodijeljena su priznanja „Didak" koje se dodjeljuju pojedincima, ustanovama i tvrtkama, za njihovo djelovanje u području kulture, glazbene umjetnosti, humanosti, gospodarstva, znanosti, duhovnosti, političkog djelovanja, za promicanje lika i djela fra Didaka Buntića.

Predsjednici Republike Kolinda Grabar Kitarović uručeno je priznanje za promicanje lika i djela fra Didaka Buntića, predsjedniku Vlade Andreju Plenkoviću priznanje za političko djelovanje. Milan Bandić dobio je priznanje za osobite zasluge u nastanku, razvoju i promicanju Manifestacije „Didakovi dani", priznanje za humanitarno djelovanje dobila je udruga „Fra Mladen Hrkač". Priznanja su uručena i Mati Rimcu za postignuća na području gospodarstva, prof. dr. Ivi Tolić za postignuća u znanosti, a Miri Gavranu za postignuća na području kulture.

Na kraju akademije je najavljeno kako je Udruga „Didak" pokrenula realizaciju igranoga filma o tom čovjeku koji nas je uvelike zadužio. Udruga je raspisala natječaj za literarno djelo koje bi moglo poslužiti kao predložak. Na natječaj je pristiglo pet radova, a u ovoj prigodi dodijeljena je nagrada odabranom radu autora Ivice Busića.

U glazbenom dijelu sudjelovali su Đani Stipaničev, Klapa Petrada, Zagrebačka filharmonija i Mješoviti zbor glazbene škole Pavao Markovac, lik fra Didaka utjelovio je glumac Dragan Despot, a predstavnika zagrebačkih intelektualaca Robert Pehar. Program je vodio Oliver Mlakar.

Navještaj pred izazovima suvremene kulture

Tribina „Zajednički vidici"

Zagreb, 22.2.2017. (IKA) - Navještaj pred izazovima suvremene kulture tema je o kojoj su prof. dr. Željko Tanjić i Nikola Kuzmičić, prof., govorili na drugoj ovogodišnjoj tribini „Zajednički vidici", koja je održana 22. veljače u prostorijama Nadbiskupijskog pastoralnog instituta u Zagrebu. Moderatorica i organizatorica tribine prof. dr. Valentina Mandarić uvela je u susret molitvom za uspjeh Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije te molitvom za nedavno preminulog prof. dr. Tomislava Ivančića.

Okvirna ovogodišnja tema tribina je Sinoda koja je u tijeku, s osobitim naglaskom na navještaj Božje riječi. Na tom tragu je vjeroučitelj Kuzmičić pozvan promisliti stanje kakvo se zatiče na terenu iz vjeroučiteljske perspektive. Njegovu je polazište uspavanost kršćana u cjelini prema događajima u svijetu, u koje se najčešće ne uključuju. Čak i na simboličkoj razini, smatra predavač, dopustili smo da se kršćanstvu nameću simboli i da se promijeni njihovo poimanje (pojmovi poput feminizma, globalizacije, ljudskih prava, slobode, znanosti – koje je sve iznjedrilo upravo kršćanstvo). S druge strane, predavač smatra kako se od vjeroučitelja previše očekuje te da se njihova uloga u školi često svodi na traženje „dežurnih krivaca", diskriminaciju drugačijih, da ih se proziva kao „odvjetnike" hijerarhijske Crkve te da često postaju „surogat" KUD-ova. Problem Kuzmičić vidi i u promjeni mentaliteta današnjeg čovjeka, koji se sveo na mentalitet debate, forsiranja zabave i novih stvari, konkurentnosti na tržištu rada, tolerancije i učenika kao kriterija odgojno-obrazovnog procesa. Predavanje zaključuje mislju da je potrebno novo promišljanje svega čega smo se kao kršćanska kultura odrekli, a što je poteklo od kršćanstva. Profesor Tanjić najprije se osvrnuo na lik i djelo prof. Tomislava Ivančića kao prvi njegov nasljednik na katedri fundamentalne teologije. Istaknuo je Ivančićevu važnost za Crkvu jer je bio čovjek širine i nutarnje slobode, otvoren snažnim nutarnjim uvidima prema kojima je bio spreman

mijenjati svoja razmišljanja. Istaknuo je i njegovo iskustvo bolesti i muku koju je vodio s neučinkovitošću molitve dok nije došao do zaključka da tek osobni susret s Bogom utječe na sve dimenzije ljudskog života – jer kršćanska je poruka ta koja u svim vremenima zahvaća cjelinu ljudskog bića. U drugome dijelu predavanja Tanjić je prikazao sliku koju je naslikao Piero della Francesca, a prikazuje Isusovo uskrsnuće. Slika prikazuje Krista pobjednika, koji je pobijedio svijet i smrt, a vojnici su, smatra predavač, prikazani ne samo kao pozaspali, nego prvenstveno kao indiferentni. To i jest problem današnjega navještaja, nastavlja Tanjić, jer se naviješta u kulturi nezainteresiranosti. Naime ljudi si danas mogu objasniti život i dati životu neki smisao a da i ne pitaju zašto bi vjerovali u Boga – i u takvom svijetu čak i uspješno žive. Upravo u tom svijetu Crkvi treba hrabrosti da utjelovi evanđelje i da svijetu dade smisao koji nudi Bog. Tu Tanjić uvodi potrebu dimenzije proroštva, što temelji na 11. poglavlju Knjige Brojeva, gdje Mojsije raspravlja s Jahvom. U Starom zavjetu prorok predstavlja osporavanje političke moći; prorok čita znakove vremena i podiže glas protiv nepravde. Tako i Crkva, smatra Tanjić, danas treba biti kolektivno-društvena i kulturna dimenzija koja se nadahnjuje snagom i hrabrošću proroštva.

Tribina je zaključena nakon nekoliko intervenata iz slušateljstva, među kojima se istaknuo prof. dr. Božo Lujčić koji je podcrtao važnost vlastitog djelovanja u društvu. To djelovanje sa sobom nosi zaborav promišljanja što je kršćanstvu oduzeto, a naglašava uvijek pozitivno nastojanje da se svijet učini boljim mjestom te da svatko tko susreće kršćane iz susreta s njima (nama) ode kao zadovoljniji i bolji čovjek.

Emisija Mir i dobro slavi 25 godina emitiranja

Emisija Hrvatske radiotelevizije Mir i dobro najdugovječnija je emisija Religijskoga programa HTV-a, a emitira se bez prekida od nedjelje 23. veljače 1992. godine

Zagreb, 23.2.2017. (IKA) – Emisija Hrvatske radiotelevizije Mir i dobro najdugovječnija je emisija Religijskoga programa HTV-a, a emitira se već 25 godina bez prekida - od nedjelje 23. veljače 1992. godine. Otpočetak je zamišljena kao informativna i interkonfesionalna emisija, u duhu tolerancije otvorena svim kršćanskim i drugim vjerskim zajednicama u Hrvatskoj. Kako je pokrenuta u doba Domovinskoga rata, u emitiranju prilozima mogla se vidjeti i čuti riječ ohrabrenja i nade te pozivi Crkve u Hrvatskoj i BiH na pomoć stradalima.

Prvi urednici bili su o. Tonči Trstenjak, DI, i Augustin Bašić. Emisiju je vodio, a poslije i uređivao Neno Kužina, kojemu se 1995. godine kao voditeljica pridružila Petra Pajdaković. Emisiju su još uređivale Maja Tokić i Irena Hrvatina, a današnji urednici su Niko Kostanić i Iva Lerotić. Tijekom proteklih dvadeset i pet godina voditelji emisije bili su: Ana Tomašković, Marinko Leš, Matija Lovrec, Eva Šovagović, Melita Hrengek, Helena Knezić i Tea Rapaić, a aktualni su Doris Vučković i Drago Celizić.

U realizaciji emisije sudjeluje mnogo ljudi, od producenta Draška Vrgoča, koordinatore troškova i proizvodnje Tanje Zadro, glazbenog urednika Emilia Kutleše preko novinara Marine Fio Gabud, Gorana Perića i Zrinke Krešo, do snimatelja, montažera, realizatora i asistenata, a velik dio praćenja vijesti iz života Crkve odrade ekipe iz HRT-ovih centara te videonovinari.

Koncept današnje emisije Mir i dobro uključuje vijesti iz svijeta religije, prikaze znanstvenih skupova koji obuhvaćaju ne samo religijsku, nego i teološku i filozofsku misao, a tu su i mnogobrojne priče iz života ljudi, župa i biskupija.

„Pokušavamo otići zaboravu osobe koje su obilježile povijest Katoličke Crkve. Namjera nam je krenuti i smjerom nove evangelizacije te ponovnog opismenjavanja i oplemenjivanja. Pitanja koja su bitna za vjeru svakoga katolika zaista su brojna. Život Crkve zbiva se i izvan sakristija. Želimo potaknuti ljude na solidarnost i na osjećaj odgovornosti prema drugima“, pojašnjava urednica emisije Iva Lerotić. Urednik Odjela za religijski program Hrvatske radiotelevizije Mario Raguž ističe kako je emisija Mir i dobro najgledanija i najrelevantnija emisija s vjerskom tematikom u Hrvatskoj, ali i šire, kojoj gledanost s vremenom ne opada, a urednik Niko Kostanić vrijednost vidi u poruci obilježenoj ljubavlju, milošću, solidarnošću, vjerom i nadom, koju se urednički i realizatorski tim ovom emisijom trudi poslati. Služba za gledatelje bilježi uglavnom pozitivne i dobronamjerne komentare za Mir i dobro, a emisija se prikazuje svake nedjelje na Prvome programu Hrvatske televizije od 15.05 sati, kao i putem multimedijске usluge HRTi na mobilnim uređajima, tabletima i računalima.

15. obljetnica smrti mons. Antuna Heka

Od svih projekata koji je realizirao najviše se je, u potpunosti, posvetio projektu Pazinskog kolegija – klasične gimnazije, koji je zamislio i vodio kao školu koja prima darovite učenike neovisno o vjeroispovijesti, s posebnom pozornošću prema onima slabijeg imovinskog stanja

Pazin, 23.2.2017. (IKA) - U Pazinu je u četvrtak 23. veljače nizom događaja obilježena 15. obljetnica smrti mons. Antuna Heka, jednog od velikana suvremene povijesti istarske Crkve, koji je dao nemjerljivi doprinos u mnogim segmentima djelovanja Porečke i Pulske biskupije, napose u izdavaštvu i medijskom segmentu, a najveća njegova zasluga, njegov životni projekt bilo je osnivanje Pazinskog kolegija – klasične gimnazije, čiji je bio prvi ravnatelj od 1993., pa sve do smrti 2002. godine.

U jutarnjim satima sadašnji ravnatelj Kolegija preč. Alejandro Castillo Jimenez zajedno s predstavnicima prvih razreda svečano je položio cvijeće na grob mons. Heka na pazinskom groblju „Moj mir“.

U poslijepodnevnom satima u sportskoj dvorani Pazinskog kolegija održana je prijateljska košarkaška utakmica između učenika Kolegija i Udruge Heki, rodnog sela mons. Heka. Pobjedili su gosti, Udruga Heki rezultatom 38:29. Udruga Heki i Pazinski kolegij povezani su intenzivnom dugogodišnjom suradnjom, a mnogi članovi udruge bivši su učenici Kolegija te stoga često organiziraju susrete i zajedničke projekte za obilježavanje značajnijih prigoda. Košarkaška sekcija jedna je od aktivnijih sportskih sekcija Kolegija, rekao je u izjavi za biskupijski Tiskovni ured profesor tjelesnog odgoja Pero Marić.

U večernjim satima misa zadušnica služena je u pazinskoj župnoj crkvi Sv. Nikole biskupa. Misno slavlje predvodio je Maksimilijan Ferlin, djelatnik Pazinskog kolegija, a koncelebrirali su: generalni vikar biskupije mons. Vilim Grbac, koji je mons. Heka naslijedio na mjestu ravnatelja Kolegija, sadašnji ravnatelj Kolegija preč. Castillo Jimenez, župnik i pazinski dekan preč. Mladen Matika, Drago Petrović te Filip Celent.

Misnom slavlju u ispunjenoj crkvi Sv. Nikole uz učenike i djelatnike pazinskog kolegija nazočila je rodbina pokojnog mons. Heka te pazinski gradonačelnik Renato Krulčić sa suradnicima.

Vlč. Ferlin je u homiliji istaknuo veličinu pothvata kojeg je mons. Hek realizirao otvorivši školu, Pazinski kolegij. Propovjednik je citirao papu Franju koji u jednom svom obraćanju pojašnjava važnost ciljeva i prioriteta kršćanskog

odgoja. Jedini razlog zašto se Crkva bavi odgojno-obrazovnim radom je novo čovječanstvo, mogućnost stvaranja novoga, boljeg svijeta, istaknuo je. Cilj kršćanskog odgoja je da učini ljude drugačijima, da usadi obnovljenu dušu, svjesnu da Bog ljubi čovjeka do posljednje kapi krvi, a u euharistiji nas traži i ondje nam se daruje. Propovjednik je nadalje istaknuo suštinsku važnost ljubavi prema bližnjemu, žrtvovanja za bližnjega, i mons. Hek se u potpunosti davao u nastojanju stvaranja jedne izvrsne škole – za bližnje. Mi, u katoličkoj školi, nismo bolji, ali bismo trebali biti drugačiji, jer imamo u svome životu Kristovu ljubav, onu sol koja daje okus životu, a u tom svjetlu, po križu, svaka patnja dobiva smisao i postaje izvor utjehe. Neka nas mons. Hek zagovara da u svakome čovjeku vidimo bližnjega, zaključio je Ferlin.

Ravnatelj Kolegija preč. Castillo Jimenez u završnom obraćanju izrazio je zahvalnost župniku na gostoprimstvu, te istaknuo: „Mons. Hek nije se bojao reći Bogu da, prihvatio se realizacije tog velebnog projekta, i to njegovo 'da' se širi i danas i zahvaća sve nas. Poticaj je to svima vama da se ne bojite Bogu reći da, za svaku nadahnutu ideju recite da, i to će donijeti val milosti i dobra”.

Misno slavlje glazbeno je animirao zbor Kolegija po ravnanjem prof. Marice Ursić, a učenici Kolegija čitali su misna čitanja.

Svoje sjećanje na mons. Heka za Tiskovni ured izrekao je generalni vikar biskupije mons. Vilim Grbac, koji je mons. Heka naslijedio na mjestu ravnatelja Kolegija nakon njegove smrti: „Sjećanje koje mi danas dolazi je svakako velebni ispraćaj mons. Heka ovdje u Pazinu, koji kao da je bio jučer. A njegov duh i sve ono što je on činio, to je doista uvijek prisutno u cijeloj našoj biskupiji, jer on je osim u Kolegiju bio angažiran i u mnogim drugim segmentima. Uvijek mu je bila važna mjesna Crkva, naša biskupija. Bio je neumoran, vizionar, kojega smo zapravo ponekad mi ostali teško pratili. Taj duh je bio prisutan i u Kolegiju. Kada sam ja došao, trebalo je vremena da se sve to skupa uhoda nakon njega, sve se dogodilo tako naglo, nitko se tome nije nadao, ali je njegov duh uvijek bio prisutan, kao što je, vjerujem, i sada. On je prisutan i dalje, na neki način, u životu te škole, profesori i osoblje i dalje taj duh prenose novim naraštajima učenika; riječ je o jednom ozračju da činimo nešto dobro, da to prenosimo na mlade generacije i da te mlade generacije imaju odlične uvjete da mogu tu srednju školu završiti na najbolji način i da sutra budu dobri ljudi i na neki način korisni društvu i Crkvi. To je bila njegova želja i ja vjerujem da je ona živa i sada u Pazinskom kolegiju”.

Sadašnji ravnatelj preč. Castillo Jimenez istaknuo je da sjećanje na mons. Heka u Kolegiju nije samo o obljetnici smrti već je on svakodnevno prisutan u Pazinskom kolegiju. Osobito jer ima još nekoliko djelatnika koji su usko surađivali s njim, ali i preko profesorskog kodeksa i svega onoga što je napisao, i nekih govora koji postoje kao audio zapisi, on je i dalje svojevrsni stalni izvor nadahnuća za našu školu, da bismo mogli biti sve više svjesni poslanja te naše ustanove. Posjetom njegovu grobu s predstavnicima prvih razreda, prijateljskom utakmicom i misom pokušali smo nešto svečanije obilježiti obljetnicu smrti, ali mogu slobodno, od sveg srca reći da je mons. Hek uvijek prisutan u našoj školi”, zaključio je ravnatelj.

Mons. Heka prisjetio se i pazinski gradonačelnik Krulčić: „Sjećam ga se kao jednog pokretača, koji je imao jednu viziju, koji je uvijek imao vremena za sve u Pazinu i oko Pazina i odisao je jednim pravim narodskim obilježjem”.

Mons. Hek rođen je u Hekima 15. srpnja 1944. godine. U rodnom selu, na Pazinštini, polazio je pučku školu. U Pazinu je pohađao gimnaziju, prva dva razreda u državnoj gimnaziji, a treći i četvrti u gimnaziji Biskupskog

sjemeništa. Na vanjskoj gimnaziji Otokar Keršovani u Pazinu položio je maturu. Na bogosloviji je bio u Zadru i Rijeci gdje je i diplomirao. Red prezbitera primio je 1968. te je iste godine slavio mladu misu u Pazinu. U Zagrebu je 1969. upisao studij hrvatskog jezika i književnosti i latinskog jezika i rimske književnosti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, koje je diplomirao.

Bio je svećenik u Rovinjskom Selu, biskupski kancelar u Poreču. U Pazinu na Biskupskom sjemeništu bio je profesor i podravnatelj. Upravljaio je župom Pazinski Novaki. U doba prije i tijekom hrvatskog proljeća od 1969. do 1972. organizirao je katolički pokret mladih. Plod njegovih intenzivnih nastojanja u izdavaštvu je, uz ostalo, kalendar Istarska Danica te Ladonja, list istarskih župa, koji je pokrenuo 1972. u Zagrebu, kao podlistak revije Kana.

Predsjedavao je Istarskim književnim društvom "Juraj Dobrila", čiji je bio glavni i odgovorni urednik i tajnik. Objavio je brojne izvornike i pretiske povijesnih djela. Od 1994. bio je biskupski konzultor i kapelan pape Ivana Pavla II.

Zauzimanjem Antuna Heka osnovan je Pazinski kolegij - klasična gimnazija, čiji je bio prvi ravnatelj (od 1993.). Njegovim zauzimanjem izgrađena je i sportska dvorana, a za potrebe smještaja učenika Porečka i Pulska biskupija izgradila je 2004. novi učenički dom Kolegija. Bio je koordinatorom opsežnih radova na preuređenju stare sjemenišne zgrade u koju je Kolegij smješten. Bio je predsjednik Saveza hrvatskih katoličkih škola, član Prosvjetno-školskog vijeća Ministarstva prosvjete RH, član Svećeničkog vijeća i Vijeća konzultora Porečke i Pulske biskupije, pokretač i odgovorni urednik te član nadzornog odbora nakladničkog poduzeća "Josip Turčinović" d.o.o. te pokretač Centra za informacije i komunikacije "Božo Milanović". Obnašao je i mnoge druge dužnosti u obrazovanju i izdavaštvu.

Od svih projekata koje je realizirao najviše se je, u potpunosti, posvetio upravo projektu Pazinskog kolegija – klasične gimnazije, kojeg je zamislio i vodio kao školu koja prima darovite učenike neovisno o vjeroispovijesti, s posebnom pozornošću prema onima slabijeg imovinskog stanja. Vodila ga je ideja da je te mlade ljude, osim obrazovati, potrebno nadasve odgajati tako da postanu vrijedni i zauzeti članovi društva, izgrađeni intelektualci, a nadasve dobri i poštenu ljudi koji će iz kolegija u svijet ponijeti istinsko lice Boga, čovjeka i Crkve.

Poginuo je u prometnoj nesreći u nedjelju 24. veljače 2002. oko 19.20 sati na cesti iz Novigrada prema Poreču.

O nadnaravnom u teologiji i Crkvi

Održan Teološki četvrtak Kršćanske sadašnjosti za mjesec veljaču

Zagreb, 23.2.2017. (IKA) - Na Teološkome četvrtku za mjesec veljaču bilo je riječi o temeljnoj zbilji kršćanske teologije – o nadnaravnom. Nakon II. vatikanskog koncila nastao je cijeli niz tzv. teologija u genitivu, rekao je voditelj don Anton Šuljić, te nabrojio neke od njih kao što su teologija rada, napretka, revolucije, sekularizacije, oslobođenja, nade, ali i tzv. politička teologija, teologija religija, feministička teologija, čak teologija Božje smrti, potom procesna teologija pa sve do kontinentalnih teologija kao što je, primjerice afrička teologija ili pak usko određene teologije poput kršćanske teologije židovstva. U tom se kontekstu nameće logično pitanje: nisu li se teologije odviše bavile ovozemaljskim stvarnostima i nije li zapostavljen temelj svake teologije – nadnaravno. Upravo su o tome govorila dvojica mlađih hrvatskih teologa: dr. Richard

Pavlić, docent na katedri dogmatske teologije na Teologiji u Rijeci, i dr. Davor Vuković, docent na katedri fundamentalne teologije na KBF u Đakovu.

Dr. Pavlić osobito se zadržao na pitanju nadnaravnog, ustvari na pitanju milosti, kod Henrija de Lubaca, dok je dr. Vuković težište stavio na novije teologe poput Waltera Kaspera. Obojica predavača pokazala su kako se nadnaravno, u sklopu teologijskih previranja pa i previranja u crkvenome učiteljstvu, teško održavalo u šumi tumačenja, no na kraju, posebice kad je u pitanju de Lubac, taj se trud isplatio. Iz predavanja je posve jasno da se radi o velikoj i nepresušnoj temi kojoj se teologija i Crkva uvijek iznova trebaju vraćati i, kao što je to ustvrdio jedan diskutant, „na koljenima” i svjedočki biti znak Nadnaravnog.

Dr. Pavlić u kratkim crtama prikazao je život velikoga francuskoga isusovačkog teologa de Lubaca, njegove muke s crkvenim učiteljstvom i konačnu pobjedu njegove teološke misli kad je bio pozvan sudjelovati u pripremi koncilskih materijala, odnosno njegovo konačno uzdignuće na čast kardinala Svete Rimske Crkve. Premda je de Lubacov koncilski doprinos bio mnogostruk, ovdje biramo onaj problematični dio njegova nauka, a to je tema koja nas večeras ovdje zanima – Surnaturel – Nadnaravno, rekao je dr. Pavlić istaknuvši da se tu radi o teološkoj antropologiji – nauku o milosti, odnosno o novom poimanju čovjeka. U tom je pogledu ključno de Lubacovo djelo Surnaturel (Nadnaravno) iz 1946. U njemu se obrađuje problematika milosti, odnos naravi i milosti, a prema de Lubacu u toj se problematici sažima „cijela antropologija”. Javlja se traženje i ponovno otkrivanje dinamičnije, izvorne vizije čovjeka koja je u skladu s ponovnim otkrivanjem dinamične vizije Boga – biblijskog Boga. Događa se dakle, povratak na biblijsku teološko-antropološku viziju kojoj više nije strana „personalistička” antropološka vizija s elementima povijesnosti i tjelesnosti, osobnosti i odnosnosti, dinamike i duhovnosti. A sve to na području teološke antropologije dolazi do izražaja na polju nauka o milosti: ponovno se otkriva „nestvoreni”, dinamični, osobni aspekt milosti; istodobno se napušta „secirajući” i izvanjski, „laboratorijski” pristup tematici, ističe se čovjekova urođena čežnja za Bogom – desiderium naturale, tj. čovjekova otvorenost za nadnaravno, međusobna radikalna upućenost naravi i nadnaravi, uz istodobno razlikovanje jednog i drugog, a konkretno ostvarenje tih postavki događa se kroz kristološki pristup čovjeku, što je ustvari biblijsko-pavlovski pristup, naglasio je dr. Pavlić.

Nadovezujući se na pređašnje izlaganje, dr. Vuković nastavio je govor upravo na pavlovskoj teologiji u kojoj se sve stvarnosti sagledavaju kao stvorene u Kristu, po Kristu i za Krista. „U tom vidu, već svijet, stvorenje, narav – prožeta je božanskim, plod je božanskog. A u tom naravnom događa se nadnaravna Božja objava koju prepoznajemo u Starom i Novom zavjetu. U tom je vidu u teologiji poznata tzv. naravna spoznaja, naravna teologija gdje mi već svjetlom razuma možemo dokučiti i slutiti o Bogu, a o čemu nas poučava upravo Biblija. Sjetimo se poslanice Rimljanima u kojoj Pavao piše da se ono nevidljivo, njegova moć i božanstvo, umom se po djelima razabire, tako da nemaju izlike oni koji ne spoznaju Boga. No, naravna spoznaja ipak nije dovoljna. Na naravnu se spoznaju nadograđuje nadnaravna. Već ovdje vidimo plodnu dijalektiku između naravnog i nadnaravnog, a ta se dijalektika savršeno ostvarila u Kristu”, rekao je dr. Vuković te uputio na potrebu traženja novog jezika i novog nazivlja za stvarnosti nadnaravnog, pri čemu evanđeoska uporaba paradoksa treba imati važnu ulogu. Nužno je egzistencijalno i biblijski razmišljati o nadnaravnom koje se spoznaje vjerom.

Portugal pobjednik 11. europskog prvenstva svećenika u malom nogometu

Početni udarac finalne utakmice izveo je nadbiskup Đuro Hranić

Vukovar, 23.2.2017. (IKA/TU) – 11. europsko prvenstvo svećenika u malom nogometu završilo je 23. veljače u Sportskoj dvorani Borovo naselje finalnom utakmicom Portugala i Bosne i Hercegovine. Reprezentacija Portugala pobjedila je rezultatom 3:0 te osvojila zlatnu medalju i pobjednički pehar, a reprezentacija Bosne i Hercegovine zauzela je drugo mjesto te osvojila srebrnu medalju.

U polufinalnim utakmicama Portugal je pobijedio Slovačku 3:1, a naša reprezentacija svećenika igrala je s reprezentacijom Bosne i Hercegovine te izgubila 0:3. U natjecanju za treće mjesto Hrvatska je pobijedila Slovačku 2:1 te osvojila brončanu medalju. Konačni poredak je: Portugal, Bosna i Hercegovina, Hrvatska, Slovačka, Rumunjska, Mađarska, Poljska, Austrija, Slovenija, Crna Gora, Kazahstan, Češka, Italija, Ukrajina i Bjelorusija.

Odigrane su i dvije revijalne utakmice u kojima su se natjecali Veterani hrvatske nogometne ekipe svećenika i Bjelorusija (1:0) te Humane zvijezde '03 i Ekipa Vukovarsko-srijemske županije (3:4).

Ovo Europsko prvenstvo imalo je humanitarni karakter, svi gledatelji platili su ulaznice po cijeni od 10 kn i tako pomogli izgradnju Križnog puta u Vukovaru, a prikupljeno je 10.000 kn.

Početni udarac finalne utakmice izveo je đakovačko-osječki nadbiskup Đuro Hranić, koji je s tribina pratio i borbu za treće mjesto te je bodrio domaću reprezentaciju svećenika. Sudjelujući u završnoj ceremoniji obogaćenoj sudjelovanjem Vukovarskih mažoretkinja te djece u narodnim nošnjama istaknuo je kako je bogatstvo toga susreta zajedništvo i jedinstvena Europa, a onaj tko to može dati je Isus Krist. Čestitao je potom reprezentaciji Portugala, kao i svim ostalim reprezentacijama na sudjelovanju.

Zahvala na organizaciji upućena je Nogometnoj reprezentaciji hrvatskih svećenika, a veliku podršku dala je Đakovačko-osječka nadbiskupija i mons. Hranić, Vukovarsko-srijemska županija i župan Božo Galić, Grad Vukovar i gradonačelnik Ivan Penava sa suradnicima, a hrvatski reprezentativci posebno su zahvalili Hrvatskom nogometnom savezu jer su tijekom prvenstva bili odjeveni u njihovu službenu opremu.

Osvrćući se na cjelokupno prvenstvo, izbornik Hrvatske nogometne reprezentacije svećenika vlč. Krešimir Žinić rekao je kako su između prve četiri ekipe nijanse odlučivale. Kao iznenađenje prvenstva istaknuo je utakmicu Slovačke i Poljske u četvrtfinalu jer je Slovačka izbacila glavnoga favorita, ali protiv ostalih protivnika nisu mogli. No, već sljedeće godine bit će nova prilika za natjecanje kada će domaćin biti Italija.

Bogat sportski dan počeo je misnim slavljem koje je u vukovarskoj crkvi Gospe Fatimske predvodio sisački biskup Vlado Košić, a koncelebrirao je biskup Segeta mons. Laszlo Kiss-Rigo, inače golman Mađarske nogometne reprezentacije svećenika.

Mons. Košić upoznao je svećenike sa stradanjima Vukovara, te vukovarske crkve te kipom Gospe Fatimske odnosno „Gospe koja nije htjela otići”. „Svojim dolaskom u Vukovar svjedočimo da ovaj grad ima život, ima budućnost, da je doživio svoje uskrsnuće”, rekao je biskup Košić okupljenim svećenicima te nastavio: „Kada razmišljam o sportu sjećam se riječi sv. Pavla: "Mnogi trče a jedan prima nagradu. I vi tako trčite da svi dobijete, oni za vijenac propadljivi, a vi za vijenac nepropadljivi". Kada vas gledam kao suparnike, natjecatelje - znam da svjedočite i da je to poruka i vaših

sportskih susreta – da se usprkos natjecanju za nagrade, prvo, drugo ili treće mjesto, još više trudite steći ono duhovno, nagradu nebesku koja ostaje, ljubav i zajedništvo." Sve prisutne biskup je povjerio zagovoru Gospe Fatimske - da Krista mogu slijediti potpuno i do kraja u svemu što čine, i u sportu, i u svećeništvu – te da promiču ljubav, povjerenje, zajedništvo kako bi oživjeli sve što je mrtvo, bili novi ljudi te Gospodina slaveći, stvarali bolju budućnost. U ime organizacijskog odbora, vlč. Žinić uručio je biskupu Košiću i prigodan dar, fotografiju kao podsjetnik na proslavu 20. godina postojanja reprezentacije hrvatskih svećenika koju su 2015. obilježili utakmicom s Vatrenima u Sisku. Prisutne je pozdravio i domaći župnik fra Vjenceslav Janjić.

Predstavljena knjiga Luke Brajnovića „Služiti istini“

Priručnica knjige o hrvatskome katoličkom novinaru, publicistu, znanstveniku i književniku u izdanju Glasa Koncila je mr. Matilda Kolić Stanić

Zagreb, 24.2.2017. (IKA) - Glas Koncila, Veleposlanstvo Kraljevine Španjolske i Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809 Zagreb priredili su u petak 24. veljače u Zlatnoj dvorani Hrvatskoga instituta za povijest u Zagrebu predstavljanje knjige hrvatskoga i španjolskoga novinara, književnika i intelektualca Luke Brajnovića (1919. – 2001.) „Služiti istini. Memoari, članci, ogledi i studije“. Uvodeći u predstavljanje, moderatorica programa prof. dr. Gordana Varošaneć Škarić s Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu istaknula je kako je istaknuti pisac, znanstvenik, sveučilišni profesor, novinar rođen 13. siječnja 1919. u Kotoru, a preminuo 8. veljače 2001. u Pamploni. „Današnji dan, 24. veljače 2017. pokazuje da hrvatska pravica u ovoj Zlatnoj dvorani želi reći da je njezin sin upisan zlatnim slovima u hrvatsko sjećanje. A vječno živi onaj o kojemu živi sjećanje“, rekla je.

U ime izdavača pozdravnu riječ uputio je v. d. direktora i glavni urednik Glasa Koncila mons. Ivan Miklenić, rekavši: „Ovo je puno više od uobičajenog predstavljanja knjige. Naime, knjiga 'Služiti istini' okupila nas je danas da stavimo pred svoje oči i oči hrvatske javnosti iznimnoga hrvatskoga katoličkog intelektualca i njegovo velebno djelo koje pripada hrvatskoj i španjolskoj kulturi te da se ne samo podsjetimo na bogatu hrvatsko-španjolsku kulturnu suradnju u prošlosti, nego da tu kulturnu suradnju aktualiziramo i dademo joj poticaj za daljnji razvitak“.

Ivo Škanata, predsjednik Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica 809 Zagreb je u svom govoru podsjetio kako je ta udruga Bokelja nastanjenih u Zagrebu stara 93 godine. „Predstavljanje knjige održava se u okviru Tripundanskih svečanosti, svetkovine posvećene sv. Tripunu, zaštitniku grada Kotora, Kotorske biskupije i Bokeljske mornarice. Svetkovina započinje na svečev spomendan 3. veljače, a završava tradicionalnim okupljanjem Bokelja iz Hrvatske i Boke kotorske posljednje subote u veljači. Prepoznatljiv dio proslave sv. Tripuna uz samo kolo, su i lode, pohvale svecu koje diraju iz 16. stoljeća. Lode tradicionalno govori mali admiral Bokeljske mornarice, dječak u dobi od 8 do 12 godina. On simbolizira prijenos tradicije. Biti mali admiral velika je čast, svake godine mali admiral 27. siječnja s terase katedrale Sv. Tripuna puku govori lode i time uvodi u proslavu, rekao je Škaneta te dodao da se „1928. godine s terase katedrale Sv. Tripuna obratio Luka Brajnović“.

Veleposlanik Kraljevine Španjolske u Republici Hrvatskoj Eduardo Aznar osvrnuo se na veze Hrvatske i Španjolske te istaknuo kako je u povijesti bilo mnogo velikih osoba koje su pridonijele tim vezama.

Luka Brajnović dao je doprinos misli, filozofiji. To je jako

važno, jer je Brajnović živio u jako teškoj razdoblju. Morao je pobjeći iz tadašnje Hrvatske koja je prolazila teške trenutke i živjela u komunističkom okruženju. Došao je u Španjolsku koja je izašla iz građanskog rata, a on je dao svoj doprinos stvaranju nove, demokratske Španjolske. To je za mene najveće područje njegova djelovanja koje sam želio istaknuti. U tim teškim trenucima u Europi bilo je važno uspostaviti vrijednosti: toleranciju, društvenu inkluziju i različitost, rekao je veleposlanik Aznar te izrazio nadu da će u obje zemlje biti onih koji će nastaviti putem Luke Brajkovića.

Predstavljanju knjige nazočile su i dvije kćeri Luke Brajkovića, a s okupljenima je svoja sjećanja na oca podijelila dr. Elica Brajnović de Leahy, počasna hrvatska konzulica u Kraljevini Španjolskoj. Mnogo se toga napisalo i objavilo o Luki Brajnoviću u Španjolskoj, Americi i raznim europskim zemljama, ali činjenica da knjiga o njemu izlazi u Hrvatskoj nešto je što posebice veseli cijelu našu obitelj i na tome smo duboko zahvalni, rekla je. Istaknula je kako je uz oca naučila toliko stvari koje se ne mogu ni rezimirati. „Uživala sam u njegovu dobrom raspoloženju i veselju, naučio me pjevati i voljeti glazbu, čitati klasike, i naposljetku kako postati novinarka. Ali naučila sam i važnije stvari: naučila sam kako voljeti Boga, tražiti ga u svim trenucima svoga života, u svim okolnostima, u teškim i lakim trenucima. Njegova odanost Bogu i prihvaćanje Njegove volje uvijek i svugdje bili su nesalomljivi. Uvijek me iznenađivalo što je jedna tako osjetljiva i kreativna osoba kao što on je tako čvrsta u svojim uvjerenjima. Njegova strast za istinom zasnivala se na pravoj Istini, pisanoj velikim slovima. Tata je znao slušati, nikada se nije nametao ni nama, ni svojim učenicima za koje je bio poseban. Nastojao ih je formirati, tako da postanu dobro obrazovani i poštenu ljude koji će služiti za dobrobit društva“, rekla je. Nadalje je istaknula kako ju je otac naučio praštati brzo i ne gubiti vrijeme na kivnost, uvrijeđenost i tugu. Patio je zbog nepravde, ali se uvijek pozitivnošću borio protiv mržnje, rekla je te iznijela jedan detalj. Brajnović je bio osuđen od partizana na smrt strijeljanjem, čak si je bio iskopao i vlastiti grob. U posljednjem trenutku jedan od milicajaca mu je zapovjedio „drug novinar van iz reda“ i tako mu spasio život. Kada je 1996. došao u Zagreb kako bi održao nekoliko predavanja o novinarskoj etici, došao ga je vidjeti jedan starac. Otac ga nije prepoznao. Starac koji je pročitao u novinama da je moj otac u Zagrebu, pozdravio je i rekao: „Ja sam onaj koji vas je izvadio iz reda za streljanje. Želim vam izraziti dobrodošlicu u Zagreb“. Zagrlili su se. Moj otac je uvijek molio za toga čovjeka, a nastavio je to činiti do kraja života. Preminuo je nekoliko dana nakon proslave sv. Tripuna, svoju Boku kotorsku uvijek je nosio u srcu. Španjolska je bila njegova druga domovina koju je uvijek volio i kojoj je znao zahvaliti svojim životom i radom. Moj je otac uvijek veslao na pučinu, nadam se da će svojim zapisima i intelektualnom i ljudskom ostavštinom nastaviti podučavati i buduće generacije, rekla je na kraju.

Prof. dr. Norberto Gonzalez Gaitano s Papinskoga sveučilišta Svetoga Križa u Rimu koji je bio Brajnovićev student i asistent na Navarskom sveučilištu govorio je o sveučilišnom radu Luke Brajnovića. Uvodno je napravio presjek publicističke djelatnosti koja se poglavito odnosi na sveučilišne udžbenike. Kao njegov učenik na Katedri za novinarsko-informacijsku etiku predstavio je Brajnovićev priručnik za predmet „Novinarska deontologija i ideje na kojima počiva“. Knjiga se bavi glavnim temama novinarske profesije kao što su odnos između novinarstva i društva, prava i dužnosti novinara, dužnosti vezane uz istinitost, potkrepljivanje dokazima, profesionalnu tajnu, klauzulu

savjesti, obvezu ispravljanja netočne informacije, senzacionalizam, specijalizaciju i dr. Posebno je zanimljiva karakterizacija koju je Brajnović dao aktivnom novinarstvu, koje je jedino dostojno nositi ime novinarstvo. Ovo djelo pokazuje da je osoba visokog moralnog integriteta i izvanredne misaone jasnoće, te da ima bogato i čestito profesionalno iskustvo viđeno kao služenje društvu. Postavio je temelje za buduća istraživanja, posebice ona vezana uz potkrepljivanje dokazima i znanstveni karakter informacija kojima se bave Brajnovićevi učenici. Kada je pri kraju svoje akademske karijere pisao „Priču o šestom novinaru“ skicirao je, bez da je toga bio svjestan i ne misleći na samoga sebe, svoj vlastiti profil. Luka Brajnović proučavao je i obrađivao načela, koncepte i kriterije o dobrom profesionalcu u svojim knjigama. No, sve ih je naučio praktično tijekom svog života i prenio dalje svojim životnim primjerom. Dovoljno je pročitati njegovo djelo 'Rastanci i sastanci. Sjećanje na rat i progonoštvu' kako bi se to shvatilo. Živio ih je kako u svom svakodnevnom životu, tako i onom akademskom. I tome sam osobno svjedočio, zaključio je Gonzalez Gaitano.

Urednik biblioteke „Hrvatska katolička baština“ Glasa Koncila u kojoj je objavljena ova knjiga dr. Vladimir Lončarević zahvalio je svima koji su dali svoj doprinos. Istaknuo je kako je biblioteka pokrenuta 2005. s ciljem predstavljanja javnosti zapostavljene i zanemarene velikane kršćanske misli u hrvatskoj kulturi 20. st., kako bi se pomoglo prevladati posljedice memoricida i kulturocida sustavno provedenog nakon II. svjetskog rata i postaviti temelje za buduća znanstvena proučavanja hrvatske kulture i njezinu cjelovitu interpretaciju. Ova knjiga je priređivana s posebnom ljubavlju, davno zamišljena, a nastala je kad se pripreme primila mr. Matilda Kolić Stanić, doktorandica na Hrvatskim studijima koja priprema i doktorsku disertaciju o Luki Brajnoviću. Luka Brajnović dao nam je poučak kroz veliku baštinu koju je stvorio kroz svoju obitelj, kroz svoj književni, kulturni, znanstveni i pedagoški rad. Taj poučak o životu koji nam je dao čini ga istinskim velikanom, i hrvatskim i španjolskim, dodao je Lončarević.

Priredivačica knjige mr. Kolić Stanić istaknula je kako se tekstovima Luke Brajnovića služi više godina u okviru svojih istraživanja. „Prvi puta njegove sam veličine postala svjesna tek u Rimu, oko 2007. Tada sam se čudila prof. Gaitanu koji je kao i danas s ljubavlju i poštovanjem govorio o njemu kao europskom velikanu, a da osobno o Luki Brajnoviću kao Hrvatica ništa nisam znala“, rekla je te zahvalila članovima obitelji Brajnović koji su joj otkrivali ne samo profesionalnu, nego i ljudsku stranu Luke Brajnovića. „Premda se sporadično posljednjih godina moglo o njemu u Hrvatskoj nešto čuti i pročitati, posebno kao književniku, glas Luke Brajnovića kao intelektualca, novinara i teoretičara rijetko se mogao čuti. Ova knjiga to želi pokušati promijeniti. Predstavljamo prvu knjigu u kojoj se nalazi izbor reprezentativnih tekstova Luke Brajnovića koji vremenski obuhvaćaju više desetljeća njegova publicističkoga rada“, rekla je Kolić Stanić te dodala „neću pogriješiti ako kažem da je ovo prva knjiga s takvim izabranim tekstovima, i s obzirom na španjolsko govorno područje“. Posebnost knjige je i ta, što su u njoj objavljeni neki španjolski tekstovi koji su sada prvi puta prevedeni za hrvatsku publiku, koji su pristigli zahvaljujući ponajprije kćerima Luke Brajnovića. Tekstovi iz knjige nastojali su odgovoriti reprezentativnosti njegova djelovanja. Naime, budući da je bio glasovit sveučilišni nastavnik s područja medija i svjetske književnosti, a i sam književnik to se nastojalo pokazati barem trima njegovim profesorskim tekstovima o novinarskoj deontologiji, deontologiji

književnika, te o savjesti kao djelujućem čimbeniku u novelistici. Nadalje, Brajnović je hrvatski emigrant. Nemoguće je izbrisati tu činjenicu, jer ona je toliko toga uvjetovala, i na neki način pridonijela da taj Hrvat iz Boke bude most između kultura europskih naroda, rekla je priredivačica te dodala kako je Brajnović kao urednik u tjedniku „Hrvatska straža“ i „Luč“ bio jedan od protagonista, svijetla točka, ponos hrvatskoga novinarstva iz razdoblja prije i tijekom II. svjetskog rata.

Brajnović kao novinar nastupa i kao vrstan učitelj povijesti, uvijek pomaže shvatiti povijesna zbivanja koji su se događali ne samo na hrvatskim prostorima, nego je to tijekom trideset godina precizno radio kad je riječ o analizi svjetskih događanja. On je nedvojbeno i katolički intelektualac koji je „sve svoje energije posvetio katoličkome radu“, a da se nikada nije služio Crkvom, nego joj je najiskrenije služio kako je najbolje znao i mogao. Potpuno sam sigurna: čitajući tekstove Luke Brajnovića čitamo o sebi, o nama i o onom dijelu čovjeka koji želi tražiti i želi služiti istini, zaključila je Kolić Stanić.

U glazbenom dijelu nastupila je sopranistica Marija Kuhar Šoša te pijanist Mario Šoša.

Književnik i novinar prof. Luka Brajnović jedan je od utemeljitelja katedre za novinarsku etiku u Pamploni, a po njemu je međunarodna novinarska nagrada nazvana "Luka Brajnović". Umirovljen je 1992. godine kao redoviti sveučilišni profesor. Prije odlaska u emigraciju bio je urednik "Hrvatske straže" i "Luči", javljao se i u ostalim hrvatskim novinama. Kao ugledni katolički laik bio je član "Domagoja". Nakon demokratskih izbora više puta je posjetio Hrvatsku, posebice svoje Jeronimsko društvo i uredništva katoličkih sredstava priopćavanja. Prigodom posljednjeg posjeta Domovini, vidno bolestan, održao je predavanje na Zagrebačkom sveučilištu, te se susreo s članovima Hrvatskoga društva katoličkih novinara.

Susret nadbiskupa Devčića i francuskih veleposlanika

Rijeka, 24.2.2017. (IKA) - Bračni par Meunier, Philippe i Corinne, francuski veleposlanici u RH, posjetili su u petak 24. veljače Nadbiskupski ordinarijat u Rijeci gdje su se susreli s riječkim nadbiskupom Ivanom Devčićem. Taj bračni par jedini je u svijetu koji obavlja veleposlaničku dužnost u istoj državi primateljici na način da će se na dužnosti izmjenjivati svakih šest mjeseci. Razgovaralo se o aktualnoj situaciji u Europi s naglaskom na gospodarske, sigurnosne, religijske i druge izazove. Nadbiskup je u pratnji biskupskog vikara mons. Matije Matičića predstavio povijest i ustrojstvo Riječke nadbiskupije te rad karitativnih i drugih ustanova: Caritas, Katoličke osnovne škole „Josip Pavlišić“, hospicija „Marija Krucifiksa Kozulić“, Bogoslovnog sjemeništa „Ivan Pavao II.“, Prihvatilišta za beskućnike „Ruže sv. Franje“ i drugih. Veleposlanik je bio impresioniran radom navedenih ustanova te naveo da su one dobar primjer suradnje gradskih i županijskih vlasti s Crkvom, te da bi taj model trebali slijediti i drugi. Na osobit način istaknuli su važnost da se kroz različitost živi zajedništvo promicanjem dijaloga i tolerancije. Sugovornici su se osvrnuli na izbor Rijeke kao hrvatske predstavnice za Europsku prijestolnicu kulture 2020. Predstavljani su nadbiskupijski projekti koji se provode u okviru priprema grada na Rječini za tu laskavu titulu. Veleposlanik je dao podršku te rekao kako je to prilika da se Rijeka i Hrvatska promoviraju u što boljem izdanju. Na kraju sastanka nadbiskup je gostima darovao knjižice na francuskom jeziku o katedrali Sv. Vida te brošure o Riječkoj nadbiskupiji.

Apostolski nuncij posjetio Krčku biskupiju

Krk, 24.2.2017. (IKA) - Apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj nadbiskup Alessandro D'Errico posjetio je u petak 24. veljače Krčku biskupiju. U prijateljskom posjetu uz nuncija bili su i mons. Janusz Blachowiak, tajnik nuncijature te o. Ivica Hadaš, prevoditelj. U krčkoj katedrali nuncij se prisjetio svečanoga biskupskog ređenja krčkog biskupa Ivica Petanjka u ožujku 2015. Posjet katedrali završio je molitvom na grobu sluge Božjega biskupa Antuna Mahnića, gdje je vlč. Saša Ilijić, postulator u kauzi, upoznao nuncija s djelovanjem i dosadašnjim radom.

Potom su se uputili u Biskupski dvor. Razgovaralo se o različitim pitanjima iz života Krčke biskupije: o župama, svećenicima, redovnicima i redovnicama te svećeničkim zvanjima, kao i posebnosti pastoralnog djelovanja budući da Krčku biskupiju sačinjavaju deset kvarnerskih otoka. Nuncij se spomenuo i nekoliko svećenika Krčke biskupije koji su na službi izvan matične biskupije, a djeluju u misijama, diplomatskoj službi i na sveučilištima, kao i kardinala Josipa Bozanića, zagrebačkog nadbiskupa, nekoć krčkog biskupa, rodom s otoka Krka. Biskup Petanjak nuncija je informirao da će iduća pastoralna godina u biskupiji biti posvećena molitvi i radu za nova duhovna zvanja. Apostolski nuncij još jednom posvjedočio je zadovoljstvo pape Franje zbog imenovanja mons. Ivica Petanjka krčkim biskupom.

Na susretu su bili i biskupovi suradnici generalni vikar mons. dr. Franjo Velčić, ekonom Anton Depikolozvane, postulator i biskupov tajnik mr. Saša Ilijić.

Nuncij se susreo i s umirovljenim krčkim biskupom Valterom Županom te sestrama iz Euharistijske zajednice službenica Srca Isusova i Marijina koje djeluju u Biskupskom dvoru i katedrali.

Predstavljen zbornik "Crkva Sv. Nikole u Starom Gradu – povijest, vjera, kultura"

Zbornik je nastao kao plod interdisciplinarnoga studijskoga skupa koji je u Starome Gradu održan 2015. godine na završetku prve faze građevinske sanacije crkve Sv. Nikole koja je započela 2010. godine. Skup je upriličen u godini proslave 125. obljetnice dolaska tijela mučenice sv. Reparate iz Rima u taj grad, a čije je tijelo položeno u oltar Svetih mučenika upravo u crkvi Sv. Nikole

Stari Grad, 24.2.2017. (IKA) – Zbornik "Crkva Sv. Nikole u Starom Gradu – povijest, vjera, kultura" urednika mr. Vinka Tarbuškovića predstavljeno je u petak 24. veljače u obnovljenoj crkvi Sv. Ivana u Starom Gradu na otoku Hvaru. Zbornik je nastao kao plod studijskoga skupa koji je u Starom Gradu održan 2015. godine kada je završena prva faza građevinske obnove crkve Sv. Nikole koja je započela 2010. godine. Skup je upriličen uz 125. obljetnicu dolaska tijela mučenice sv. Reparate iz Rima u taj grad, čije je tijelo položeno u oltar Svetih mučenika upravo u crkvi Sv. Nikole. O zborniku su govorili mr. Ivan Armanda, suradnik Leksikografskoga zavoda Miroslav Krleža i redoviti član društva za povjesnicu Zagrebačke nadbiskupije "Tkalčić", zatim dr. Nikola Bižaca, umirovljeni profesor dogmatske teologije s Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Splitu i priređivač zbornika.

U ime župe sv. Stjepana pozdravnu riječ uputio je starogradski župnik Marko Plančić, izrazivši dobrodošlicu u crkvu Sv. Ivana koja je, kako je rekao, "simbol povijesti, vjere i kulture Staroga Grada te povijesti općenito". Pojasnio je da zbornik obrađuje konzervatorsko-restauratorske radove na obnovi crkve Sv. Nikole, ali donosi i povijest te crkve

njezine običaje koji su vezani uz sv. Nikolu s povijesnoga, kulturološkoga i tradicionalnog pristupa. Povijest našega grada možemo pratiti kroz povijest crkve Sv. Nikole. Njezina gradnja i dogradnja "pričaju" nam povijest Staroga Grada, poručio je, uz ostalo, starogradski župnik.

Mr. Armanda osvrnuo se ukratko na sadržaj zbornika koji donosi sedam stručnih članaka te je ukratko prikazao neke od njih. Autor je članka "Zazidana Lukrica s Brača i fenomen isposnica u Dalmaciji kroz prošlost". Govoreći o članku "Zaštitni radovi na crkvi Sv. Nikole u Starom Gradu" Anite Gamulin, splitske konzervatorice iz Ministarstva kulture RH, istaknuo je da autorica donosi kratki povijesni pregled te crkve i prikazuje konzervatorske radove na obnovi tamošnje crkve od 2011. do 2015. godine. "Kroz to doba izvršena je građevinska i konstruktivna sanacija novih elemenata i pokrova crkve. Autorica stručno, živo i dinamično opisuje radove koji nisu bili samo radovi, nego i više od toga, jer su doveli do otkrića i iznjedrili nove činjenice i spoznaje o crkvi", istaknuo je mladi predstavljatelj. Pojasnio je kako je uz crkvu Sv. Nikole povezana i bratovština Sv. Nikole koja je imala značajan utjecaj na život Staroga Grada. U osvrtu na članak Ivane Svedružić Šeparović "Zapažanja o nekim umjetninama iz crkve Sv. Nikole u Starom Gradu" mr. Armanda istaknuo je da autorica svoja zapažanja temelji na apostolskim i biskupskim vizitacijama. Predstavio je, zatim, članak svećenika Hvarske biskupije Ivica Huljeva "Crkva Sv. Nikole: vez religijskog i antropološkog", ustvrdivši da se upravo uz crkvu Sv. Nikole povezuju te dvije sastavnice koje su važne za razumijevanje povijesti te starogradske crkve. "Uz povijesni osvrt na bratovštinu sv. Nikole i štovanje sv. Reparate, don Ivica zalazi u dublju analizu, uzimajući u obzir povijest Crkve, ali također društveni i politički kontekst u kojemu se određeni događaji odvijaju, te svojim promišljanjima pokušava odgonetnuti što je sve, na koji način i u kolikoj mjeri utjecalo na oblikovanje identiteta crkve Sv. Nikole", istaknuo je. Mr. Armanda pojasnio je kako autor ističe i važnost štovanja sv. Reparate bez koje je nemoguće razumjeti i važnost crkve Sv. Nikole. Predstavljatelj je poručio kako zbornik poziva na daljnje znanstveno istraživanje vjerske povijesti Staroga Grada i upoznavanje tamošnjih crkava. Bez upoznavanja crkava nezamisliva je povijest ovoga grada. Upravo su crkve oblikovale njegovu povijest, zaključio je mr. Armanda.

Dr. Nikola Bižaca ustvrdio je da objavljeni zbornik pokazuje kako je evanđelje bilo i ostalo sposobno postati kulturom. Evanđelje bez kulture ne može živjeti. I zato crkva Sv. Nikole skladno svjedoči o kulturnoj i vjerskoj matrici ovoga grada. Zbornik ustvari svjedoči o sintezi evanđelja i kulture, istaknuo je, između ostaloga, dr. Bižaca. Pojasnio je kako je i danas potrebno živjeti vjerničku egzistenciju, ali ne na tradicionalnim temeljima, nego kreativno i nadahnjujući se na primjerima iz prošlosti. Primijetio je, pritom, kako se kultura življenja današnjega društva i crkvene zajednice podosta promijenila, dok je evanđelje i dalje ostalo. Govoreći o štovanju sv. Nikole u Starom Gradu, predavač je istaknuo da su pomorci iz zahvalnosti sv. Nikoli darivali crkvu zavjetnim darovima, dok je upravo snažna pomorska tradicija Staroga Grada pridonijela izgradnji svečeve crkve. Razvoj štovanja sv. Nikole kao zaštitnika pomoraca događao se na način uspješne inkulturacije vjerskih sadržaja u kulturu. Bez dobre integracije vjere i kulture nije moguće razumjeti crkvu Sv. Nikole, pogotovo danas kada crkveni život ima poteškoća izreći sebe i svoju dubinsku poruku, poručio je dr. Bižaca.

Priređivač zbornika mr. Tarbušković, ujedno predsjednik Odbora za obnovu starogradske crkve, poručio je kako

crkva Sv. Nikole ima najznačajniju ulogu u memoriji građana Staroga Grada. Ona ima veliku vrijednost kroz običaje, liturgiju i njezin život te brojne legende koje su se oko te crkve ispreplele. Posebnu važnost imaju umrli članovi bratovštine Sv. Nikole, zatim župnici, remete, sakristani i ostali koji su pridonijeli da crkva Sv. Nikole postane prepoznatljiv kulturni identitet grada Staroga Grada. Na kraju je zahvalio autorima zbornika i recenzentima dr. Bižaci i akademiku Nikši Stančiću. Izdavanje zbornika u nakladi župe sv. Stjepana I. financijski su pomogli grad Stari Grad i Hvarska biskupija. Glazbenim nastupom program su uveličali domaći Faroski kantaduri, čuvari pasionske baštine otoka Hvara.

Susret biskupa Škvorčevića sa zaručnicima u Požegi

Pozvao ih je da razlikuju ljubav od zaljubljenosti, rekavši da je zaljubljenost osjećajna probuđenost za drugoga, koja je kratkoga vijeka te nije razborito donositi odluke u tom stanju, jer će one biti pogrešne. Ljubav je opredijeljenost cijelim svojim bićem živjeti za drugoga, rekao je biskup, poručivši zaručnicima da će onoliko u svojem životu naći smisla, koliko budu živjeli jedno za drugo

Požega, 24.2.2017. (IKA) - Tijekom godine u više se navrata u različitim dijelovima Požeške biskupije održavaju susreti zaručničke pripreve za sklapanje kršćanskog braka. Jedan od takvih susreta održan je u Dvorani Sv. Terezije Avilske u Požegi tijekom pet večeri, od 20. do 24. veljače na kojem je sudjelovalo oko 150 osoba. Posljednje večeri 24. veljače zaručnike je pohodio požeški biskup Antun Škvorčević. Uvodnu riječ uputio je požeški dekan Jozo Jurić. Biskup je potom poveo molitvu i pozdravio nazočne mladence, izrazivši radost što u svojim životnim programiranjima razmišljaju o braku. Potaknuo ih je da si postavite pitanje otkud su se pojavili ovdje u Hrvatskoj i baš u ovo vrijeme, zašto su se uopće rodili, ustvrdivši kako je činjenica njihova postojanja za njih najvažniji podatak, kao i pitanje što trebaju učiniti sa svojim životom. Spomenuo je kako je važno znati se iznenaditi činjenicom vlastitog postojanja, rekavši im da su mladi sve dotle dok imaju tu sposobnost. Posvijestio im je da to što postoje nije njihova zasluga, niti u prvom redu zasluga njihovih roditelja, nego je Božji dar. Podsjetio ih je da je svatko od njih osoba, više i dublje od vidljive pojavnosti i onoga što mogu opipati, odnosno da je njihova osobnost, jedinstvenost, neponovljivost i potpuna različitost od svih drugih, duhovni podatak. Pozvao ih je da sebe promatraju u dubinama svoga bića, jer se ondje krije istina o njihovu pravom identitetu. Upozorio je na napast materijalističkoga poimanja stvarnosti, da sebe i svijet oko sebe svedu samo na pojavnu stvarnost, rekavši da je za njih kao duhovna bića materijalna razina pretijesna.

Pored toga što smo jedinstveni i neponovljivi, nastavio je biskup, mi smo također nedorečena i nedovršena bića te nitko od nas ni u jednom trenutku svoga života ne može reći da je bio dovoljno čovjek. Mi smo bića u nastajanju, rekao je, ustvrdivši da je - za razliku od nežive i žive prirode oko nas koja je zatvoren sustav - jedino čovjek otvoren sustav. Potkrijepio je tu tvrdnju riječima ruskog književnika Dostojevskog da si nijedan mrav, pčela ili krava nikad ne postavljaju pitanje tko su i što su, jer je njihov život određen svojevrsnom formulom po kojoj se odvija. Rekao je kako čovjekova otvorenost za neizmjereno svjedoči da je on biće duha i to ima posebno očitovanje u duhovnoj moći njegove otvorenosti za drugoga, koju nazivamo ljubav, povezanu s povjerenjem. Upozorio je zaručnike da je sebičnost zatvorenost za drugoga i osuda na neslobodu, duhovnu moć

koja ih potvrđuje u veličini i dostojanstvu njihove osobe. Pozvao ih je da razlikuju ljubav od zaljubljenosti, rekavši da je zaljubljenost osjećajna probuđenost za drugoga, koja je kratkoga vijeka te nije razborito donositi odluke u tom stanju, jer će one biti pogrešne. Ljubav ne zahvaća samo naše osjećaje, nego čitavu osobu, njezinu volju, srce i tijelo. Ljubav nije priča, riječ, poljubac - to su njezini znakovi - već opredijeljenost cijelim svojim bićem živjeti za drugoga, rekao je biskup, poručivši zaručnicima da će onoliko u svojem životu naći smisla, koliko budu živjeli jedno za drugo.

Podsjetio ih je da ljubav kao život za drugoga nije moguća bez žrtve, i da „primjer Isusove žrtve na križu iz ljubavi za nas svjedoči kako ona ispunja smislom, jer je jača i od same smrti“. Poručio im je da, kad oni svoju ljubav (sada zaručničku, a uskoro i bračnu) sjedine s Isusovom ljubavlju jačom od smrti, ulaze u Božji dinamizam u kojem se pobjeđuje. Upozorio ih je da će, ako u brak ulaze s pomućenim osjećajima sebičnosti, sa željom samo nešto od drugoga dobiti, a ne s opredjeljenjem nešto drugome dati, na kraju sve izgubiti. Razlog zbog kojeg se danas mnogi brakovi brzo raspadaju nije u nedostatku nečega materijalnog u obitelji, nego je on duhovne naravi, manjak povjerenja i ljubavi. Zato je biskup izrazio radost što se nazočni zaručnici žele vjenčati u crkvi i sklopiti kršćanski brak, očitujući uvjerenje da ne žele samo izvanjsku svečanost, nego da Isus Krist bude moć njihove bračne ljubavi, i kao što Krist ljubi Crkvu da i oni uzmagnu ljubiti jedno drugo. Dodao je kako je brak sakramentalna stvarnost kad dvoje ljudi, muškarac i žena iz vjere žele učiniti vidljivim odnos koji postoji između Krista i Crkve: Krist ljubi Crkvu jer je njegova, tako i bračni drugovi jedno drugo, on se ne odriče Crkve, tako se ni oni ne odriču jedno drugoga.

Polazeći od iskustva povjerenja, biskup je još govorio mladencima o važnosti vjere za njihov bračni život. Upozorio je kako ima nečega čudesnoga u činjenici da se između dvoje ljudi, između zaručnika dogodilo povjerenje. Ustvrдио je da se ono ne može naručiti, a još manje iznuditi, nego je Božji dar. Kad nestane povjerenja, osobe postaju prazne, a od praznine se ne može živjeti, rekao je biskup, podsjetivši da rastava braka nije rješenje, nego bijeg. Nemojte računati s rastavama. Ljubav je moć birati drugoga u povjerenju. Ne dajte da ta moć nestane, ili ako ona počne slabjeti, nemojte ići u sudnicu po rastavu, nego idite k onome koji vam može vratiti moć ljubavi - Isusu Kristu, poručio je biskup zaručnicima. Podsjetio ih je da je brak kao zajedništvo muškarca i žene smislio Bog koji je ljubav. Poželio je zaručnicima da njihov korak u brak bude zaista odvažan, da u njemu bude mjesta za Boga. Spomenuo im je da žive u društvu koje se ne zanima za njih kao osobe, nego kao proizvođače i potrošače, svodeći ih na materijalnu dimenziju, i da im Crkva želi biti na pomoć u cjelovitosti njihova bračnog života. Rekao je da je ova godina kad se slavi 20. obljetnica Požeške biskupije prigoda utvrditi se i u opredjeljenju za vrijednost braka u uvjerenju da je on projekt kojega je smislio Bog. Posvjedočio je zaručnicima svoje iskustvo obitelji s brojnom djecom, rekavši da u njima vlada vrijednosni sustav otvorenosti životu, koji u suvremenom društvu nerijetko nailazi na prezir, a trebao bi biti popraćen pohvalom i podrškom jer je on u skladu s Božjim projektom o čovjeku kao kreativnom biću, sustvaratelju novog čovjeka, određenog za vječnost.

Osvrnuo se i na pojavu da mladi napuštaju Hrvatsku u potrazi za boljim materijalnim standardom, rekavši da je materijalno veoma važno jer je i to stvorio Bog, ali da je daleko važnije živjeti u ljubavi za drugoga, da je to

vrijednost koja donosi smisao i u siromaštvu. Podsjetio ih je da se 20. obljetnica utemeljenja Požeške biskupije slavi euharistijskim kongresom, jer se u euharistiji posadašnjuje Isusov "za nas" te „postajemo dionici njegove žrtve ljubavi na križu, jače od smrti". Potaknuo je mladence da u Isusovu euharistijskom „za nas" trajno traže snagu za svoj bračni „jedno za drugoga", svjesni da živjeti jedan protiv drugoga znači gubitništvo. Pozvao je da u slavljenju euharistije pronalaze lijek svojim nemoćima, poteškoćama i nevoljama na koje će nailaziti tijekom bračnog života. Posvjedočio im je da ih on osobno i cijela požeška mjesna Crkva prate svojom molitvom te ih je potaknuo da se odazovu na susret koji će za njih biti organiziran nakon godinu dana kad steknu prvo bračno iskustvo, i s tim povezane radosti i poteškoće.

Don Petar Palić preuzeo službu generalnog tajnika HBK

Zagreb, 25.2.2017. (IKA) - Pred predsjednikom HBK zadarskim nadbiskupom Želimirom Puljićem u subotu 25. veljače položena je Ispovijest vjere i Prisega o vjernom upravljanju dobrima i izvršena je primopredaja službi sukladno odluci s izvanrednog zasjedanja HBK od 25. siječnja o.g. o preustroju i reorganizaciji Tajništva HBK.

Tim činom je dr. don Petar Palić preuzeo službu generalnog tajnika Hrvatske biskupske konferencije, mons. Enco Rodinis službu ekonoma HBK, a mons. Fabijan Svalina službu koordinatora preustroja i preseljenja ustanova koje ulaze u Hrvatsku katoličku mrežu.

Dr. don Petar Palić rođen je 3. srpnja 1972. godine. Nakon osnovne škole pohađao je Klasičnu gimnaziju u Skoplju i Subotici te Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu.

Za svećenika Dubrovačke biskupije zaređen je 1. lipnja 1996. godine. U biskupiji je obnašao službu predstojnika Katehetskog ureda, osobnog tajnika dubrovačkog biskupa, ravnatelja Ustanove za uzdržavanje klera i drugih crkvenih službenika. Od 2011. obnašao je službu generalnog vikara Dubrovačke biskupije. Godine 2003. bio je predsjednik Središnjeg odbora za pripremu posjeta pape Ivana Pavla II. Dubrovniku te predsjednik Organizacijskog odbora Susreta hrvatske katoličke mladeži u Dubrovniku 2014. Bio je i član Vijeća HBK za katehizaciju i novu evangelizaciju.

U listopadu 2005. godine upisao je postdiplomski studij na Teološkom fakultetu Karl-Franzens Sveučilišta u Grazu, a istodobno mu je mons. Egon Kapellari, biskup biskupije Graz-Seckau, povjerio upravu župe Dobl, kojom je upravljao do rujna 2008. Na tom je Sveučilištu postigao doktorat iz teologije 2009. godine.

Susret animatora mladih Šibenske biskupije

Šibenik, 25.2.2017. (IKA) - Susret animatora mladih Šibenske biskupije održan je u subotu 25. veljače u prostorijama Katoličke osnovne škole u Šibeniku. Susret je okupio sve mlade Šibenske biskupije koji su od 2004. godine prošli formaciju za animatore. Pozdravne riječi uputio je biskupijski povjerenik za pastoral mladih don Gabrijel Jagarinec. Vjeroučitelj i animator iz prve generacije Zvone Bilušić dao je prikaz djelovanja animatora od početaka pa do današnjih dana. Šibenski biskup Tomislav Rogić također je imao prigodno izlaganje. Istaknuo je kako su mladi danas zasuti raznim ponudama, a nedozreli u odlukama i izboru. Najveći je problem kako ih odgojiti za valjan izbor i odgovornost. Današnji mladi "dijeca su svog vremena". Današnje vrijeme karakterizira brzina i nesigurnost. Mladi su danas nesigurni u sebe, a sve žele živo i na brzinu. Teško im je ponuditi bilo kakav sadržaj, a da nema dinamike, rekao je

biskup Rogić. Uputio je kako u sadašnjem trenutku toliko ima toga što mlade ometa da se barem malo posvete osobnoj izgradnji i svome rastu u vrijednostima i kvaliteti. S mladima bi se trebalo raditi da upoznaju evanđelje Isusa Krista i da s njim žive u sakramentima. Da sve vodi osobno susretu s Isusom. U tome je sve sadržano. Ako iz toga sve dugo proistječe onda nema straha, poručio je biskup.

Mudrost svakog plana i programa rada s mladima očitovat će se u tome koliko bude izazovan i primjeren mentalitetu, dobi, grupi ili interesnoj skupini. U tome postoji pomoć: u intuiciji, dosjetljivosti, svjedočenju osobne vjere, ljubavi i nadasve raspoloživosti onog tko se želi baviti mladima. Mladi su spremni i sposobni založiti se i slijediti ideale ako ih se za njih zagrije, ako im se prikažu na takav način da uvide njihovu vrijednost i veličinu. Mladima je najvažnije pokazati kako živjeti svoje kršćanstvo čineći dugima dobro i prihvaćajući žrtvu, poručio je animatorima biskup Rogić.

„Crkva zagrebačka u slavljenju Kristova otajstva"

Drugo zasjedanje Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije
Zagreb, 25.2.2017. (IKA) - „Crkva zagrebačka u slavljenju Kristova otajstva" bila je tema drugoga zasjedanja Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije održanoga 24. i 25. veljače u dvorani Vijenac Nadbiskupijskoga pastoralnog instituta u Zagrebu. Zasjedanje je počelo molitvom Večernje te unošenjem evanđelistara koji je u sinodsku dvoranu unio kanonik Prvostolnoga kaptola zagrebačkoga mons. Stjepan Kožul.

U pozdravu zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić rekao je: „Danas nastavljamo hod 'u novosti života' što smo ga, zahvaljujući Božjoj providnosti, započeli u našoj prvostolnici na svetkovinu Bezgrešnog začeća BDM, 8. prosinca 2016., svečano otvarajući Drugu sinodu Zagrebačke nadbiskupije". Svima je poželio dobrodošlicu te zahvalio za zauzetu i hvalevrijednu nazočnost i suradnju. Zahvaljujem vama, poštovani članovi Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije, pomoćni biskupi, prezbiteri i đakoni, redovnici i redovnice, Kristovi vjernici i vjernice laici za nazočnost i sudjelovanje kojim obogaćujete rad Sinode i jačate duh eklezijalnosti Crkve zagrebačke. Vaša je odgovornost velika, jer po svom sudjelovanju, a posebno svojim interventima vi donosite ovamo stvarnost i pitanja naše nadbiskupijske Crkve, da bismo jedni drugima bili pomoć na putovima evanđeoske novosti, rekao je kardinal. Posebnu riječ pozdrava kardinal Bozanić uputio je predsjedniku Hrvatske biskupske konferencije zadarskom nadbiskupu Želimiru Puljiću, rekavši: „Vi ovdje predstavljate hrvatski episkopat po kojem smo povezani zajedništvom s partikularnim Crkvama u Hrvatskoj". Pozdravio je i počasnoga gosta Sinode, jednog od nestora zagrebačkog klera koji se svojim izvanjskim doprinosom uključio i u rad Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije mons. dr. Ivana Goluba.

Kardinal Bozanić podsjetio je kako je prije osam dana Gospodar života pozvao k sebi člana Sinode prezbitera mons. dr. Tomislava Ivančića. Neposredno prije Prvoga sinodskog zasjedanja, ispričavajući se što zbog bolesti koja ga je vezala uz postelju nije mogao sudjelovati na zasjedanju, u pismu koje je poslao kardinalu dr. Ivančić napisao je: „Sretan sam i ponosan što sam smio od početka sudjelovati u svim pripravnim komisijama za Drugu sinodu Zagrebačke nadbiskupije. Osobito mi je bio dragocjen rad u Završnoj komisiji koja je pripremila tematski dokument Sinode. Molitvom, žrtvom i ljubavlju pratit ću barem izdaleka rad Sinode. Vama sam beskrajno zahvalan na povjerenju koje ste mi neprestano pružali u pripremanju za Sinodu. Vjerujem da će Sinoda unaprijediti, ne samo

spoznaju i pastoralno djelovanje u nadbiskupiji, nego i životno iskustvo koje vodi prema svetosti života".

Nadalje, kardinal Bozanić podsjetio je kako su sinodska zasjedanja počela tematskim područjem „Crkva zagrebačka u djelu evangelizacije”. Bilo je to i prvo iskustvo sinodskoga rada. Čuli smo brojne korisne i vrijedne intervjue. Oni koji zbog kratkoće zadanog vremena nisu došli na red, dostavili su tajništvu svoj doprinos u pisanom obliku. Svi ti intervjui uzeti su u obzir u sastavljanju propozicija-prijedloga koje je pripremio Povjerenstvo za tematsko područje „Crkva zagrebačka u djelu evangelizacije”, a odobrilo ih je Predsjedništvo Sinode, rekao je kardinal Bozanić te zahvalio članovima Povjerenstva koji su uložili veliki trud u iščitavanje, sistematiziranje i oblikovanje 45 propozicija. Budući da je posljednja sinoda Zagrebačke nadbiskupije održana prije 92 godine, davne 1925. godine, ova se nameće kao opća, tj. Sinoda koja treba obuhvatiti što je moguće šire cjelokupno crkveno djelovanje, a ne usredotočiti se samo na pojedina pitanja. To je vidljivo i iz samog Radnog dokumenta „Instrumentum laboris” koji nam služi kao pomoć u odvijanju Sinode, rekao je kardinal Bozanić.

Na pitanje „kako živjeti Drugu sinodu Zagrebačke nadbiskupije”, kardinal je odgovorio: „Želio bih da ona bude događaj nade, onako kako nas je na početku trećeg tisućljeća poticao sv. Ivan Pavao II. i kako nas u posljednjim audijencijama srijedom usmjeruje papa Franjo. Budućnost trebamo gledati s nadom. Vrijeme koje se otvara pred Crkvom zagrebačkom poput širokog je oceana na kojem se unatoč svim neizvjesnostima, krizama i izazovima uvijek iznova treba upuštati u pustolovinu računajući s Kristovom pomoći. Molimo da u tom djelu, po primjeru bl. Alojzija Stepinca, ostanemo uvijek poduprti nadom koja ne postiduje, rekao je kardinal Bozanić te Drugo sinodalno zasjedanje preporučio zagovoru Presvete Bogorodice Marije i bl. Alojzija Stepinca.

U pozdravnom govoru nadbiskup Puljić istaknuo je da je Sinoda „zajednički hod” mjesne Crkve, koja skupa hodi i razmišlja, te povezuje različite stvari u jednom sustavu. Ona ne samo povezuje, već skladno i umješno umrežuje spomenuti navještaj, služenje, zajedništvo i liturgiju. A njezini članovi, koji su čuli i prihvatili Kristov poziv „budite savršeni i sveti”, osjećaju zajedničku potrebu, volju i želju kao hodočasnici i učenici Riječi Božje prepoznati i proučavati znakove vremena. Tako će, nošeni vjerom i ljubavlju dok „zajednički hode”, biti kadri naviještati da se Isus radi nas ljudi i radi našega spasenja rodio, muku podnio i slavno od mrtvih uskrsnuo. Obračajući se članovima Sinode, nadbiskup Puljić uputio im je nekoliko želja uz izraze poštovanja i bratske solidarnosti. „Neka se raduje srce vaše, poštovani članovi ovoga osobitoga zbora vjernih, jer ste privilegirani u slobodi i odgovornosti razmišljati, diskutirati i reći ono na što vas Duh Božji ovoga trenutka potiče i što vam poručuje. Neka vam On, koji je uzrok i temelj naše nade, pomogne prepoznati i graditi Crkvu koja svojim naukom i djelom pruža smisao i tumačenje povijesti. A navještajem spasenja i otkupljenja po smrti i uskrsnuću Krista Gospodina vjeruje i ispovijeda da nam se samo u njemu i po njemu spasiti. Zajedničko pak iskustvo hoda u vjeri neka vas još više oduševi zalagati se za novi način života. Ne zapovijedanjem i vladanjem, već 'služenjem i zauzimanjem za druge', posebice one koji su slabi i u nevolji. To je 'kraljevstvo Božje na ovoj zemlji' koje se stvara 'ljubavlju i bratskim služenjem'. Poželio bih na koncu da svojim skupnim hodom osjetite i doživite kako je lijepo 'kao braća živjeti zajedno', moliti i razmišljati. A posebice s osjećajem bratstva i zajedništva svečanim obredima 'klicati slavu i hvalu' Onomu od kojega dolazi svaki dobar dar. Neka

je blagoslovljen hod članova ovoga časnoga zbora, Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije, koji već mjesecima skupa 'hode i ne more se'", rekao je predsjednik HBK.

Poseban gost zasjedanja mons. Golub istaknuo je kako je prije 55 godina bio na svečanom otvaranju Drugoga vatikanskog koncila. „Čuo sam Ivana XXIII. čije bi se riječi mogle sabrati 'Crkva treba očuvati svoju vlastitost, otvoriti se svojem vremenu'. Na razini zagrebačke Crkve, doživio sam, da ne kažem dočekao Drugu sinodu Zagrebačke nadbiskupije. Radostan, zahvalan Bogu, zahvalan na ovom pozivu". Nadalje je prof. Golub podsjetio: „Drugi vatikanski koncil održao se oko devedeset godina nakon Prvoga vatikanskog koncila, a Druga sinoda Zagrebačke nadbiskupije održava se devedeset godina nakon Prve sinode Zagrebačke nadbiskupije. Koja podudarnost! Slučajno? Ako ima Boga nema slučajnosti, a ima Boga. Ova sinoda je u duhu Drugoga vatikanskoga koncila, ona je po duši, u duhu bl. Alojzija Stepinca, nadbiskupa. Stoga, žarko želim, zacijelo ne samo ja, da Druga sinoda Zagrebačke nadbiskupije bude okrunjena proglašenjem svetim bl. Alojzija Stepinca". Prof. Golub podsjetio je kako je „Sinoda skupno putovanje Crkve: zajednički put, a članovi Sinode su suputnici. Čitamo i znamo 'Hodimo u novosti života' geslo je Sinode. Isus je rekao: ja sam Put time što sam Istina i Život i nitko ne dolazi Ocu osim po meni. Otac je Onaj komu se ide, Sin je put kojim se ide, Duh Sveti je vođa na putu. Na putu se mora slušati vođu puta. Mi smo ili putnici ili vođe puta. Sinoda je put, zajednički put. Suputništvo je očuvanje vlastitosti i svojega identiteta i hvatanje koraka sa svojim vremenom, strpljivost sa sporijima i razumijevanje za brze, to je suputništvo. Vama članovi Sinode, suputnicima želim ono što je izrečeno u geslu 'Hodimo u novosti života'. Sretan put!", poželio je na kraju govora prof. Golub.

Tajnik Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije dr. Denis Barić osvrnuo se na razdoblje između dvaju zasjedanja Sinode. Istaknuo je kako je Tajništvo Sinode za vrijeme Prvog zasjedanja zaprimilo 133 intervjua, a u narednim danima još njih 46, dakle ukupno 179 intervenata članova Sinode. Tematsko područje predstavio je voditelj Povjerenstva za Drugo tematsko područje Sinode prof. dr. Ante Crnčević. Uz njega, Povjerenstvo čine vlč. mr. Milan Dančuo, vlč. Damir Ocvirk, Božana s. Tea Barnjak i Jelena Vuković. Nakon prvog dijela sjednice, uslijedila je rasprava, odnosno intervjui članova Sinode.

Drugoga dana drugog zasjedanja, 25. veljače, u dvorani Vijenac nastavljeno je izlaganje intervenata članova Sinode o temi „Crkva zagrebačka u slavljenju Kristova otajstva”, odnosno pitanjima vezanim uz nedjeljnu euharistiju, sakramente, blagoslovine i pučke pobožnosti, sprovode, liturgijske službe te o liturgijskoj glazbi i arhitekturi. Zatim je održano glasovanje o prijedlozima (propozicijama) prvog tematskog područja „Crkva zagrebačka u djelu evangelizacije”. Na temelju 179 intervenata članova Sinode s prvog zasjedanja Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije, održanog 9. i 10. prosinca 2016. godine, Povjerenstvo za prvo tematsko područje pripremiло je 45 prijedloga koja se tiču tri područja rasprave: evangelizacije, župne kateheze i vjeronauka u školi. O 45 prijedloga glasovalo je 165 nazočnih članova Sinode. Članovi Sinode o svakom prijedlogu imali su mogućnost glasovati na način da na pripremljenom obrascu prekriže jednu od tri opcije: odobravam, ne odobravam, odobravam s pridržajem. Članovi Sinode većinom su glasova prihvatili s odobravanjem 45 prijedloga.

O rezultatima glasovanja sinodsku skupštinu izvijestio je predsjednik Komisije za provedbu glasovanja preč. Vjekoslav Meštrić. Izglasani prijedlozi predani su kardinalu

Bozaniću koji će pripremiti završni dokument Sinode, tj. izjave i odluke Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije. Nakon glasovanja članovi Sinode nastavili su s izlaganjem svojih intervenata o temi drugog zasjedanja „Crkva zagrebačka u slavljenju Kristova otajstva“. Zasjedanje je završeno zajedničkom molitvom i blagoslovom. Sljedeće, treće zasjedanje Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije, održat će se 31. ožujka i 1. travnja o temi "Crkva zagrebačka u zajedništvu svoga poziva i poslanja".

20. obljetnica Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji

"Bez vas, bez vašega sestrinskoga žara i mara, i u bolnici i izvan nje, naša Biskupija bila bi siromašnija", rekao je biskup Škvorčević, zahvalivši sestrama za sve ono što su nastojale činiti

Požega, 25.2.2017. (IKA) - Hrvatska katolička udruga medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji održala je 25. veljače u Požegi svoju godišnju skupštinu kojom se spomenula 20. obljetnice svoga djelovanja. Tom prigodom požeški biskup Antun Škvorčević predvodio je u crkvi Sv. Lovre euharistijsko slavlje. Medicinskim sestrama pridružili su se njihovi uzvanici te skupina mladih iz različitih župa Požeške biskupije koja je stigla u Požegu na edukacijski susret „Mladi za mlade“. S biskupom su koncelebrirali generalni vikar Josip Krpeljević, rektor crkve Sv. Lovre Karlo Prpić, predstojnik Katehetskog ureda Robert Mokri, bolnički dušobrižnik Dragoslav Kozic i nekoliko mladih svećenika koji su dopratili animatore mladih iz svojih župa. Biskup je pozdravio svećenike, medicinske sestre i animatore, čestitavši predsjednici Miri Ilić i svim sestrama članicama 20. obljetnicu postojanja njihove Udruge.

U homiliji biskup je spomenuo da se dobro sjeća kako su se medicinske sestre - one iste godine kada je utemeljena Požeška biskupija - složile u Požegi i u većini drugih gradova u biskupiji gdje postoje bolnice, te utemeljile svoju Udrugu. Istaknuo je da su se one svojim djelovanjem u proteklih dvadeset godina ugradile u živi organizam požeške mjesne Crkve. "Bez vas, bez vašega sestrinskoga žara i mara, i u bolnici i izvan nje, naša Biskupija bila bi siromašnija", rekao je biskup, zahvalivši sestrama za sve ono što su nastojale činiti. Razlog zbog kojeg su se medicinske sestre udružile u katoličku Udrugu biskup je pronašao u njihovoj želji da sebe i ljude oko sebe, osobito bolesnike, gledaju i čuju očima srca, to jest očima vjere. "Srce koje vjeruje, čuje Boga i osjeća njegovu blizinu", ustvrdio je biskup, rekavši „da bismo bez tog osjetila za Božju blizinu bili gluhi“. Iz te osjetljivosti po svetom piscu proizlaze tri zadaće koje je Bog povjerio čovjeku. Prva se odnosi na čovjeka kojemu je Bog pri stvaranju povjerio biti gospodarom nad stvorenom stvarnošću, ali ne tako da bi je uništio, nego joj služio poput Isusa Krista. Druga zadaća odnosi se na čovjeka kao biće srca, po kojem je cijela stvarnost oduhovljena. Rekao je da su medicinske sestre svojim opredjeljenjem udružiti se kao vjernice, željele unijeti oduhovitost u mračne i teške situacije ranjenosti trpljenjem i bolešću na smrt. Treća zadaća za koju je Bog osposobio čovjeka jest da on - dok svojim očima gleda Božju slavu i ljepotu, ušima je čuje i srcem dodiruje - iskazuje hvalu Bogu svome stvoritelju. Jedan od načina iskazivanja hvale Bogu je pjevanje. Stoga je biskup zahvalio sestrama što u svom djelovanju imaju i pjevački zbor kojim slave Boga, istaknuvši da se ta slava „prije svega i danasve iskazuje vlastitim životom, svim onim što u životu radimo“. Zahvalivši sestrama što u svojim ustanovama njeguju osobitu osjetljivost za ljudski život od njegova naravnog

začeca pa sve do njegova prirodnog završetka, biskup je istaknuo da je kraljevstvo nebesko stanje u kojem je "čovjek oslobođen od svega onoga što je ranjenost, prolaznost, uvjetovanost i smrtnost te ulazak u puninu zajedništva Božjeg života u kojem se on može rascvasti u onim dimenzijama konačnosti na koju ga je pozvao Bog". Zapravo, kraljevstvo nebesko je sam Isus Krist. Rekao je sestrama da kad god one bolesnicima, osobito umirućima otvaraju oči za Isusa Krista, i omogućuju im da kroz sakramente postanu dionicima njegove pobjede nad smrću, zapravo im pomažu da zakorače u puninu života - kraljevstvo nebesko. Isus postavlja dijete kao uzor čovjeka zato što je ono biće silnog povjerenja; dijete bezuvjetno vjeruje svojim roditeljima, rodbini i ljudima općenito. Primijetio je da kako ljudi postaju stariji, sve više gube tu dragocjenu dimenziju povjerenja u ljude, a pokatkad i u Boga. "Dijete nam svojim povjerenjem svjedoči posebnu čovjekovu moć, koju ne bismo smjeli nikada izgubiti, osobito u odnosu prema Bogu", rekao je biskup, ustvrdivši da dijete osjeća stvarnost u mnogo dubljim i većim dimenzijama, i da ta dječja sposobnost osobito dolazi do izražaja u načinu na koji ona duboko proživljavaju ono što im se pripovijeda. Pozvao je nazočne da osobito pred evanđeoskim navještajem, pred osobom Isusa Krista ne izgube te dimenzije djeteta, već da ostanu na onoj izvornoj razini na kojoj se dohvaća kraljevstvo nebesko. Završavajući homiliju uputio je molitvu Gospodinu Isusu da svi nazočni po zagovoru njegove Majke - pojedinačno i udruženi - uzmognu biti upravo takvima.

Na kraju misnog slavlja biskup je uputio riječ pozdrava medicinskim sestrama s područja drugih biskupija, napose iz Zadra koje su došle podijeliti radost sa slavljenicama požeške Udruge.

Poruka nadbiskupa Ivana Devčića za korizmu

I mi smo dužni jedni drugima biti primjer i potpora na putu obnove i obraćenja

Rijeka, 26.2.2017. (IKA) - Broj četrdeset čest je u Bibliji - i u Starome i u Novom zavjetu. Korizma, ili četrdeset dana pripreme, vrijeme je "potrebno za čišćenje od grijeha i od pogrešnih predodžbi o Bogu, vrijeme oslobađanja od nutarnjeg i vanjskog ropstva". Simbolizira i "vrijeme kušnje i pobjede nad kušnjom, vrijeme opredjeljenja za Boga ili njegova protivnika, s jasnim pozivom da odlučno slijedimo Isusovo ne davlu i njegovu zavodnju te se bez kolebanja stavimo na Božju stranu", ističe riječki nadbiskup Ivan Devčić u korizmenoj poruci.

Isus nam svojim primjerom pokazuje što nam je činiti za vrijeme korizme i inače u životu. Po uzoru na njega dužni smo posvetiti se molitvi i postu, druženju i hodu s njime. Pozvani smo "susresti se sa sobom i ojačati za što bolje izvršavanje svojih svakodnevnih dužnosti i svog životnog poziva. Korizma je, naime, vrijeme sabranosti i intenzivnije molitve, bilo osobne, bilo zajedničke, posebno obiteljske, kao i vrijeme posta i odricanja, ali i čitanja, slušanja i razmatranja Božje riječi", ističe nadbiskup.

I mi smo dužni jedni drugima biti primjer i potpora na putu obnove i obraćenja. "U tom smislu želim svima, braćo i sestre, da vam korizma bude milosno vrijeme duhovne obnove, rasta u zajedništvu međusobno i s Bogom, oslobađanja od svega što vas porobljava, prilika za uskrsnuće na novi život s Bogom i za radosni hod ususret Gospodinu. Vrijednosti su to za koje se isplati boriti i trpjeti", zaključuje nadbiskup.

Fra Zvonimir Vjekoslav Zlodi proslavio 70. obljetnicu svećeništva

Zagreb, 26.2.2017. (IKA) - U krugu redovničke zajednice franjevaca konventualaca, uz koncelebraciju desetak svećenika u nedjelju 26. veljače na zagrebačkom Svetom Duhu fra Zvonimir Vjekoslav Zlodi proslavio je 70. obljetnicu svećeništva. Misu je predvodio župnik župe sv. Antuna Padovanskoga fra Martin Jaković, a propovijedao provincijalni ministar Hrvatske provincije sv. Jeronima franjevaca konventualaca fra Josip Blažević. Na kraju mise o. Zvonko zahvalio je Bogu, Crkvi, Provinciji i vjernicima za sve primljene milosti i ljubav.

U propovijedi provincijal je predstavio o. Zvonimira, „čiji mirni život kroz nemirna vremena svijetli kao primjer koji govori o prolaznosti svega te da samo Bog ostaje“. Vjekoslav Zlodi, sin pok. Jurja i pok. Monike r. Megla, rođen je 28. travnja 1923. godine u Zagrebu. Godine 1937. stupio je u sjemenište franjevaca konventualaca, formiran vjerski i nacionalno kroz onodobne katoličke organizacije u punom cvatu, poput Katoličke akcije i križara, kojima su svetoduški fratri bili duhovnici. Započinje novicijat početkom II. svjetskoga rata, 1939. godine, u Ptuju. Prve zavjete položio je u Ptuju 28. kolovoza 1940. a svećane 1944. u Rimu. Od 1942. do 1947. studira u Rimu, 1945. stekao je bakalaureat na Papinskom sveučilištu sv. Bonaventura u Rimu, a 1947. na Papinskom sveučilištu Gregoriana u Rimu stekao je i licencijat iz teologije. Za svećenika je zaređen u bazilici Sv. Ivana Lateranskoga u Rimu 1. ožujka 1947., što znači da će za samo dva dana, na Pepelnicu, napuniti 70 godina svoga svećeničkog služenja. Pod naslovom „Mladomislak, o. Zvonko Zlodi pjeva prvu sv. misu daleko od svojih milih“ časopis „Križ“ od travnja 1947. bilježi da je dan nakon ređenja, dakle u nedjelju 2. ožujka iste godine, o. Zvonko prikazao svoju prvu „Nekrvnu Žrtvu u krugu svojih sunarodnjaka“. Od 1947. do 1950. o. Zvonko je u svetoduškom samostanu bio imenovan kapelanom u bolnici Svetog Duha. Od 1950. do 1951. služio je vojni rok. Nakon povratka iz JNA postaje ispovjednikom u samostanu Sv. Franje u Šibeniku kroz 5 godina, do 1956. Od 1956. kroz mandat na tri godine obnaša službu gvardijana samostana Sv. Franje u Splitu. Sljedeći mandat od 1959. do 1962. gvardijan je samostana Sv. Franje u Šibeniku. Od 1962. do 1968. obnaša službu magistra novaka na Cresu i Pri Svetoj Trojici u Podlehniku. Od 1968. do 1971. u Zagrebu je bio magistar klerika gdje kao profesor predaje i na srednjoj školi za spremanje svećenika na Svetom Duhu. Mnogim živućim fratrima bio je profesor etike/moralke. Župnik u Petrovaradinu i upravitelj svetišta M.B. Tekijske bio je od 1971. do 1972. Narednih 25 godina proveo je kao ispovjednik u bazilici Sv. Petra u Rimu za hrvatski, slovenski i talijanski jezik, od 1973. do 1998. godine. Ispovijedao je ljude svih staleža i nacija, iz cijeloga svijeta, od djece do biskupa, kardinala i papa. Izabran je za rektora penitencijerije i tu službu obnaša kroz skoro deset godina, od 1979. do 1988. godine. Provincijal fra Ilija Miškić dodjeljuje ga za člana Svetoduškog bratstva u Zagrebu od 10. veljače 1999. godine, te je prije par dana u samostanu na Svetom Duhu „doživio svoju punoljetnost, navršio punih 18 godina boravka u Zagrebu“. Autor je nepreglednog mnoštva članaka u Veritasu, recenzent knjiga, a pisao je i za druge časopise, Famiglia cristiana, Apostol Bezgrešne, Fraternitas, i druge. Objavio je desetak knjiga, većina ih je doživjela brojna izdanja, a neke su prevedene i na slovenski jezik. Sve dok ga vid nije izdao bio je službeni provincijski prevoditelj svih dokumenata, a preveo je i nekoliko knjiga.

Đakonsko ređenje fra Zvonimira Pavičića

Zagreb, 26.2.2017. (IKA) - Fra Zvonimir Pavičić zaređen je za đakona u nedjelju 26. veljače u samostanskoj crkvi Bezgrešnog začeca Blažene Djevice Marije u Zagrebu-Dubrava. Fra Zvonimir rođen je 25. listopada 1989. u župi Uznesenja Blažene Djevice Marije Široki Brijeg. Za đakona je zaređen po rukama pomoćnog banjolučkoga biskupa Marka Semerena. U koncelebraciji je sudjelovalo osamnaest svećenika, predvođenih provincijalom fra Miljenkom Štekom.

U asistenciji bili su bogoslovi Hercegovačke franjevačke provincije, koje je kao ceremonijar predvodio fra Dragan Bolčić. Liturgijsko slavlje uveličao je Zbor župe Duha Svetog i crkve Mati Slobode pod ravnanjem Maruše Bartolić, prof. crkvene glazbe – fra Zvonimirove sestre.

Izvanredni sastanak dijecezanskih i redovničkih svećenika Hvarske biskupije

Nadam se da me niste kroz biskupsku službu doživjeli kao čovjeka koji želi mimoilaziti svoje svećenike. Bez svećenika mi biskupi ne možemo mnogo. Svećenici su glavni aktivci na terenu, oni su glavni sudionici pastoralne. Pozvani smo biti Crkva u kojoj će svatko odigrati svoju ulogu. Hvala vam svima za dobru riječ, hvala vam za vaše viđenje problema i stav koji ste iznijeli. Nadasve hvala onima koji su izrazili svoju spremnost biti na usluzi u potrebama naše biskupije, poručio biskupijском kleru hvarski biskup

Split, 27.2.2017. (IKA) – Na prijedlog Prezbiterialoga i Savjetodavnog vijeća Hvarske biskupije u ponedjeljak 27. veljače održan je izvanredni sastanak dijecezanskih i redovničkih svećenika koji djeluju na području te trotočke biskupije. Susret svećenika predvođenih mjesnim biskupom Slobodanom Štambukom i generalnim vikarom Hvarske biskupije mons. Stankom Jerčićem upriličen je u prostorima dominikanskoga samostana Sv. Katarine u Splitu. Dijecezanskim svećenicima priključili su se franjevci splitske Provincije Presvetoga Otkupitelja koji djeluju na Braču, franjevci Provincije Bosne Srebrene s Hvara, franjevac Hrvatske provincije sv. Jeronima iz Visa i dominikanci samostana u Bolu na Braču i Staroga Grada na Hvaru. Susret je počeo molitvom Srednjega časa koju je predvodio hvarski biskup. U prigodnoj molitvi poslije Časoslova dekan Viškoga dekanata Ivica Huljev potaknuo je svećenike da budu vidljivi znak Božje ljubavi. Neka u svima poraste iskrena želja za solidarnošću kao djelatnim odgovorom na očekivanja ljudi, poručio je viški dekan.

Otvarajući radni program skupa generalni vikar mons. Jerčić podsjetio je biskupijski kler da je izvanredni sastanak potaknut prijedlozima biskupijskih vijeća održanih nedavno u Hvaru. Kao povod sastanku istaknuo je iznenadnu smrt dijecezanskoga svećenika Paulina Bjaževića, višegodišnjega župnika u Visu, zbog čega je tamošnja župa ostala bez župnika. Nadalje, ustvrdio je kako je gubitak viškoga župnika ustvari otvorio mnoga druga važna pitanja u biskupiji s naglaskom na nedostatak svećenika, pastoralnu praksu, možebitne probleme i poteškoće u radu te prijedloge za uspješnijim pastoralnim radom. Pojasnio je kako je ideja biskupijskih vijeća bila da se na sljedećemu skupu svećenika, planiranomu za 19. travnja, u raspravu oko svećeničkih službi po župama i pastoriziranja vjernika uključi odgovorne vjernike laike. Osvrnuo se i na cilj skupa u kontekstu nadolazećega imenovanja novoga hvarskoga biskupa: „I ne pomišljamo da bismo ga ovim analizama i mogućim zaključcima ili prijedlozima stavljali pred gotov čin, nego bismo mu, naprotiv, htjeli pomoći na način da

bismo kroz ove naše radne susrete skicirali svojevrstu 'pastoralnu mapu' naše biskupije te ponudili nekakav 'GPS vodič' za organiziranje i eventualno reorganiziranje pastoralne brige", poručio je generalni vikar, potaknuvši kler na aktivno uključivanje u raspravu s mišljenjima i prijedlozima.

U uvodnoj riječi hvarski biskup pojasnio je da je povod sastanku smrt viškoga župnika i činjenica da je grad Vis ostao bez župnika. Obratio se svećenicima s molbom da mu svojim savjetima i prijedlozima pomognu u rješavanju nastalog problema. „Ne bih želio da nam se ovaj sastanak pretvori u samo isticanje poteškoća, nego kako na te poteškoće gledati i kako ih rješavati. U tom smislu očekujem od svih stav odgovornosti prema budućnosti naše biskupije. Neka Majka Božja, koju naš narod iskreno štuje, posreduje za sve nas kod Boga", poručio je mons. Štambuk. Prenio je, zatim, pozdrave splitsko-makarskoga nadbiskupa i metropolite Marina Barišića. Svećenik mr. Pavao Gospodnetić na službi župnika u Pučišćima ukratko je izložio sudionicima statističke podatke o broju svećenika s projekcijama za nadolazeće razdoblje. Podsjetio je kako je 1976. godine Hvarska biskupija imala 36 aktivnih svećenika i petnaestak svećenika koji su bili na službi izvan biskupije ili umirovljeni. Godine 1986. broj aktivnih svećenika smanjen je za 8 posto, dok u 2017. godini biskupija ima samo 23 aktivnih svećenika.

Dekan Bračkoga dekanata i župnik u Supetru Toni Plenković uputio je u kratkomu izlaganju na važnost promjene mentaliteta i stava prema pastoralnom radu. Rekao je kako mu se čini da bi cilj skupa svećenika i redovnika trebao biti zadati biskupijskom pastoralu neki novi put. Iznio je, zatim, statističke podatke o broju misa po otocima iz 2014. godine, prema kojima se na otoku Braču u 22 župe zimi slavi 29 misa, a ljeti 32 mise, dok se na otoku Hvaru u 19 župa zimi slavi 29 misa, a ljeti 33. Dosašnji način pastorala od kojega ne namjeravamo odustati ne proizvodi učinke koje bismo htjeli u župnim zajednicama. Pravo je ustvari pitanje što se to događa s našim pastoralom u župama. Župe nam umiru zbog negativne selekcije i uslijed turizma i njegovih posljedica. Mladi su nam ravnodušni i zaziru od Crkve. Mišljenja su da im se religiozne prakse nameću i ne doživljavaju ih kao svoje, upozorio je, uz ostalo, mladi brački dekan, upućujući na rezultate provedenih istraživanja među mladima. Potrebna je nova evangelizacija koja nam se nameće kao izazov. Pozvani smo izgrađivati strukture koje će ostvarivati novu evangelizaciju. Potrebno je razraditi modele župa za nadolazeće razdoblje i pripremiti vjernike na određene promjene, istaknuo je na kraju brački dekan Plenković. Osvrnuvši se na pitanje poteškoća oko imenovanja župnika u Visu, izrazio je svoju spremnost i stavio se na raspolaganje biskupu.

Viški dekan i župnik u Komiži pojasnio je kako se stanje na području biskupije mora sagledavati u kontekstu od 100 godina, a prema modelima biskupijskih skupština u nekim drugim zemljama. Primijetio je kako je negativna selekcija prisutna na svim razinama. Naveo je tako da je 1910. godine u Komiži obavljeno 198 krštenja, dok je 1934. godine bilo svega stotinjak podjela toga sakramenta. Osvrnuvši se na sadašnje stanje u toj župi Viškoga dekanata, pojasnio je kako od 1.180 stanovnika Komiže nešto manje od 1000 stanovnika prima obiteljski blagoslov, od kojih 13 posto vjernika sudjeluje na nedjeljoj misi. Redovito sudjelovanje na nedjeljnoj euharistiji prakticira svega 20 posto vjernika između 20. i 40. godine života i 24 posto vjernika starijih od 65 godina. Govoreći o pastoralnim perspektivama na tom otoku, istaknuo je da bi pastoralnu skrb za vjernike trebala obavljati dvojica svećenika kroz umreženi oblik pastorala.

Pojasnio je da bi oni trebali djelovati kao pravi tim, i to tako da župnik Visa bude ujedno župni pomoćnik u Komiži, a župnik u Komiži župni pomoćnik u Visu. Potaknuo je svećenike na promišljanje o tome koga sve zahvaća redoviti pastoral na otocima, tko sve sudjeluje u crkvenim slavljinama župnih zajednica te nisu li svećenici još uvijek, kako je rekao, „zatočeni u klerikalnom konceptu pastorala koji se temelji na liturgijskom kalendaru". Predložio je ujedno da se pitanje novoga župnika u gradu Visu prepusti novomu hvarskom biskupu. Na kraju je uputio na važnost uključivanja vjernika laika u pastoral župnih zajednica. Nemamo više podlogu države koja bi branila naš položaj, zaključio je svećenik Huljev.

U raspravi koja je uslijedila svećenici su pojedinačno iznijeli svoj stav i viđenje problema u pastoralnom radu s mogućim rješenjima. Istaknuta je važnost dobrog sagledavanja i analize stanja, izazova i perspektiva u mjesnoj Crkvi. Župnik Milne, Ložišća i Bobovišća Tonči Kusanović uputio je na „nemoć prijenosa ljudskih i vjerničkih vrijednosti povjerenim im vjernicima". Istaknuo je, pritom, važnost formiranja župnih suradnika i oblikovanja centara za zajedničko djelovanje. Predložio je i osuvremenivanje rada bratovština na otocima. Starogradski župnik Marko Plančić potaknuo je na razmišljanje o aktivnijemu uključivanju redovnika u samostanima u župni pastoral. Naveo je tako mogućnost da redovnici dominikanskoga samostana u Starom Gradu budu u dogledno vrijeme ujedno župnici u nekim župama središnjega dijela otoka Hvara. Najmlađi biskupijski svećenik Milan Šarić, na službi župnika u Selcima i Gornjemu Humcu, istaknuo je važnost podrške svećenicima i suradnju u pastoralnom radu na otocima. Mr. Gospodnetić istaknuo je važnost uloge mjesnoga biskupa u Crkvi koji bi, kako je rekao, trebao biti „motor" i pokretač svega o čemu se raspravlja. Biskup treba oslušivati, sabirati i odmjeravati stvari koje se događaju na terenu, poručio je pučki župnik. Franjevci su u svojem obraćanju poručili kako su redovnici pomoć Crkvi. Franjevac Stipo Marčinković iz provincije Bosne Srebrene ustvrdio je kako smjer društvenih kretanja ne određuje Crkva, pa je ona u svojem poslanju pozvana osloniti se na Božju pomoć. Istaknuto je, nadalje, kako mjesna Crkva ima malo povjerenja u vjernike laike te se stječe dojam da su oni u biskupiji zanemareni.

„Nadam se da me niste kroz biskupsku službu doživjeli kao čovjeka koji želi mimoilaziti svoje svećenike. Bez svećenika mi biskupi ne možemo mnogo. Svećenici su glavni aktivci na terenu, oni su glavni sudionici pastorala. Pozvani smo biti Crkva u kojoj će svatko odigrati svoju ulogu. Hvala vam svima za dobru riječ, hvala vam za vaše viđenje problema i stav koji ste iznijeli. Nadasve hvala onima koji su izrazili svoju spremnost biti na usluzi u potrebama naše biskupije", poručio je na kraju hvarski biskup kleru. U zaključnoj riječi uputio je molbu sudionicima da se odazovu i sljedećemu sastanku koji će 19. travnja biti održan u župi sv. Ivana Krstitelja u Postirima gdje će se slaviti ovogodišnja misa posvete ulja.

Crkva u Hrvata

Doktorirao Hrvoje Kalem

Rim, 20.2.2017. (IKA) - Svećenik Vrhbosanske nadbiskupije Hrvoje Kalem obranio je 20. veljače na Teološkom fakultetu Papinskog sveučilišta Gregorijana u Rimu doktorsku disertaciju iz fundamentalne teologije naslovljenu *La correlazione tra Vangelo, cultura e persona umana nella riflessione di Paul Tillich e Karol Wojtyła per un cristianesimo rilevante oggi* (Korelacija između Evanđelja, kulture i ljudske osobe u misli Paula Tillicha i Karola Wojtyły za relevantno kršćanstvo danas) izrađenu pod vodstvom prof. dr. Carmela Dotola. U ispitnoj komisiji, uz mentora, bili su prof. dr. Giuseppe Bonfrate kao cenzor, te Gabriel Mmassi kao predsjednik komisije. Akademskom činu nazočili su doktorandova obitelj, preč. Bože Radoš, rektor Papinskoga hrvatskog zavoda sv. Jeronima u Rimu, svećenici studenti tog Zavoda te drugih rimskih Zavoda, prijatelji i gosti iz BiH, Hrvatske i Rima.

Doktorski rad strukturiran je u tri dijela načinjena od šest poglavlja. Prvi dio posvećen je teološkoj misli njemačko-američkog protestantskog teologa Paula Tillicha. Drugi dio rada bavi se fenomenološkim promišljanjima o ljudskoj osobi kod Karola Wojtyły s ekstenzijom na njegov pontifikat. Oslanjajući se na prethodne analize, treći dio rada nastoji istaknuti relevantnost kršćanstva u periodu koji se naziva postkršćanskim, te razviti tip evangelizacije koja stavlja naglasak na novi humanizam u Isusu Kristu. Prvo poglavlje obrađuje predvorje Tillichove teološke misli koje omogućuje jasnije razumijevanje njegove teologije, a osobito teologije kulture. Drugo poglavlje autor otvara analizom Tillichova poimanja religije kao dubinske dimenzije ljudskoga duha koja sve druge dimenzije usmjerava prema neuvjetovanom i apsolutnom. Središnji dio ovoga poglavlja autor je posvetio uočavanju loma između religije i kulture, te nužnosti i načinima prevladavanja toga loma. U trećem poglavlju naglasak je stavljen na važnost čovjeka kao onoga kojemu u kulturi pripada središnje mjesto. Autor to posebno ističe naspram nepotpunih i gotovo apersonalističkih antropologija, te u četvrtom poglavlju takvim antropologijama suprotstavlja integralnu antropologiju Karola Wojtyły. Njegova integralna antropologija ostaje nenadmašiva, te referentna točka u izradi svake personalističke antropologije.

U petom poglavlju, oslanjajući se na prethodne analize, autor donosi promišljanje o kršćanskom humanizmu koji je označen paradoksom. Riječ je zapravo o postkršćanskome svijetu (Waldenfels) u smislu da su promijenjeni uvjeti i stanje naslovnika kršćanske poruke. Takva situacija poziva na nužnost reinterpretacije kršćanske poruke u korelaciji s aktualnim povijesnim iskustvom (Dotolo). U šestom i završnom poglavlju autor nastoji predočiti doprinos Crkve humanizaciji. U tom smislu se promišlja o evangelizaciji kao esencijalnoj zadaći Crkve, gdje je objekt evangelizacije sve ono što je ljudsko i što služi ljudima, jer je čovjek put Crkve (Redemptio hominis 14). Doprinos kršćanstva humanizaciji ljudskoga roda sastoji se i u stanovitim modelima odnosa preko kojih kršćanstvo može dati dubinu i kvalitativnu razliku čovjekovu životu. Među tim modelima su: kultura suživota, kultura solidarnosti i odgovornosti, kultura gostoljubivosti po uzoru na Isusov stil života (Theoblad), kultura milosrđa, te kultura dijaloga.

Rad nastoji pridonijeti afirmaciji kulture otvorene onomu što je zaista bezuvjetno, krajnje i apsolutno, te na taj način raskrinkati postojanje tzv. neutralne kulture, koja u praksi i

ne može postojati, budući da svaka kultura ima nešto čemu teži, čemu je usmjerena, ima svoj terminus ad quem, samo je pitanje je li on nešto što je konačno, imanentno, horizontalno ili pak ono što je otvara bezuvjetnom i beskonačnom. Rad implicitno postavlja i pitanje vjerodostojnosti kulture. Vjerodostojnost kulture sastoji se upravo u odluci za, a ne u skrivanju iza stanovite neutralnosti, agnosticizma i nihilizma.

Hrvoje Kalem rođen je 1982. godine. Nakon mature stupio je u Bogoslovno sjemenište u Sarajevu, te upisao filozofsko-teološki studij na Teologiji u Sarajevu. Akademski stupanj diplomiranog teologa stekao je 2007. godine. Za svećenika Vrhbosanske nadbiskupije zaređen je 2008. godine. Nakon službi župnog vikara u župama Prozor i Stup u Sarajevu, vrhbosanski nadbiskup kardinal Vinko Puljić poslao ga je u Rim na postdiplomski studij iz fundamentalne teologije. Na Teološkom fakultetu Papinskog sveučilišta Gregorijana, nakon završnog ispita iz fundamentalne teologije 20. lipnja 2013. godine, stekao je akademski stupanj magistra znanosti. Magistarski rad naslovljen *La fragilita della fede: il silenzio di Dio in J. Ratzinger/Benedetto XVI e il buio della fede di Teresa di Lisieux* napisao je pod vodstvom prof. dr. Michaela Paula Gallaghery. Iste godine ujesen upisuje doktorski studij, a od ljetnog semestra akademske godine 2015./2016. asistent je na katedri dogmatske teologije u sastavu Odsjeka za sustavnu teologiju na KBF- u Đakovu.

Kelkheim: Pokladno slavlje za Vukovar

Prikupljeno 7000 eura za siromašne obitelji Grada heroja
Kelkheim, 25.2.2017. (IKA) – Hrvatska katolička župa Main Taunus/Hochtaunus organizirala je pokladno slavlje u subotu 25. veljače u Kelkheimu. Sve je počelo izvedbama pedesetak mladih članova Zbora mladih "Gospa od zdravlja" iz Splita, koji su otpjevali poznate hrvatske pjesme: "Glasna, jasna", "U boj, u boj", "Tvoja zemlja", "Na brodicu malo od tri klase", "Zemljo moja" i "Fala". U daljnjem programu nastupili su članovi župe: mali folklor pod vodstvom Lare Kadoić i Julije Maraković otplesao je slavonsko kolo. Srednji folklor, kojeg su uvježbale Gloria Jozić i Lara Dadić, izveo je kolo "Zvijezda danice". Pokladni bečarac i slavonsko kolo otplesao je Veliki folklor, kojeg vode Martina Višić, Marta Forgač, Martina Pavlović i Antonija Kreković. Na kraju programa nastupila je dječja plesna skupina "No Limit", pod vodstvom trenerice Laure Tomac. Kroz program je vodio župnik fra Marinko Vukman, koji je na početku sve pozdravio i istaknuo da „naš narod od pamtivyjeka poznaje pokladne običaje maskiranja, a ta tradicija je vrlo živa i danas". U raznim dijelovima domovine, krajem zime, maskama se pokušalo otjerati zimu, odnosno dozvati proljeće. Župnik je zahvalio svim izvođačima i voditeljima brojnih aktivnosti, te roditeljima i članovima župskoga vijeća, te darovateljima bogate tombole, brojnim sponzorima i svima koji su dali svoj obol slavlju. Prihod proslave i tombole, te licitacije nogometnih dresova Ivana Rakitića i Luke Modrića, kao i darovi pojedinaca, namijenjeni su za siromašne obitelji grada heroja Vukovara. I ovoga puta je hrvatska zajednica pokazala velikodušno srce, te je prikupljeno 7000 eura. U drugom dijelu programa nastupila je poznata pjevačica Zorica Kondža s glazbenim sastavom "Fortuna".

Inozemne vijesti

Papa odgovarao na pitanja djece: Svi imaju teškoće ali ih se može nadići vjerom i hrabrošću

Rim, 19.2.2017. (IKA) - Kada je bio dječak papa Franjo je želio biti mesar, a među najtežim je trenucima njegova života bilo uklanjanje jednog dijela pluća, kada je imao 20 godina. Na te se osobne trenutke života osvrnuo papa Franjo, u živahnom razgovoru s djecom i mladima tijekom pohoda rimskoj župi svete Marije Josefe.

Radosni razgovor Svetoga Oca s djecom, koja su se natjecala tko će napraviti više selfieja s Papom, započeo je, kako izvještava Radio Vatikan, pitanjima o izboru pape. Onaj tko je izabran nije nužno najpametniji, možda nije najlukaviji ili najbrži u obavljanju posla, ali je onaj kojega Bog želi u tom trenutku života Crkve, objasnio je Papa, odgovarajući na jedno pitanje.

Kao što vidite, riječ je o postupku čiji je veliki dio molitva, dodao je. Ne plaća se, nema moćnih prijatelja koji pomažu... Koja je stoga najvažnija osoba u skupini koja odlučuje o papi? – upitao je Sveti Otac, potičući djecu da dobro razmisle. Bog, Duh Sveti, koji preko kardinalskih glasova odlučuje tko će biti papa, objasnio je te dodao da budući papa prije svega treba biti dobar kršćanin. Vrijeme prolazi, dodao je. Papa mora umrijeti kao svi ljudi, ili otići u mirovinu kao što je učinio veliki papa Benedikt, jer nije bio dobra zdravlja, i doći će drugi, kojega će, pod svjetlom Duha Svetoga, izabrati kardinali.

Pitanja su potom postala osobnija. Kada si bio mali, što si želio raditi kad odrasteš? – upitao je jedan dječak. Želio sam biti mesar – izravno je odgovorio papa Franjo, jer, kako je objasnio, sviđalo mu se kada je na tržnici gledao mesara kako radi. Potom se osvrnuo na jedan težak trenutak u životu. Kada sam imao 20 godina, zbog infekcije sam bio blizu smrti, uklonili su mi jedan dio pluća... ali Gospodin mi je dao da idem dalje.

Osim toga, svi u životu imamo teških trenutaka, napomenuo je potom Papa te istaknuo: „Život je Božji dar, ali u njemu ima i ružnih trenutaka, ima teških trenutaka koje valja nadvladati i ići naprijed. Ja sam ih imao mnogo, kao svi ljudi." Život mi nije bio lagan, kazao je. Teškoća ima, i svi ih mogu imati, ali može ih se nadići uz vjeru i hrabrost.

Djevojčica Giulia ga je upitala: Kako se osjeća predstavnik Katoličke Crkve? Osjeća veliku odgovornost, odgovorio je Papa te dodao: „Jer, onaj tko predstavlja Crkvu ne smije se osramotiti". Papa je također biskup i otac, i ono što papa ima osjetiti jest to da je otac. Ako nije tako, nešto mu nedostaje, posvjedočio je papa Franjo.

Nakon srdačnoga susreta s djecom, uslijedio je onaj s obiteljima koje primaju Caritasovu pomoć. Papa je preporučio „apostolat uha" te objasnio da nije dostatno nešto dati, valja i slušati. I misliti na to da kada netko zamoli pomoć, ta je osoba Isus. Isus je taj koji je u toj osobi, i kojemu je potrebna pomoć. Netko bi mogao pomisliti: Ali, ta osoba ogovara, ne ide u crkvu, ne vjeruje u Boga, rekao je Papa te istaknuo: Ali ta je osoba Isus.

Mislite na to da je svaka osoba koja treba pomoć Isus koji kuca na vrata mogega srca. Bez obzira je li ta osoba dobra ili nije. Za mene je ona Isus. Stoga ću taj paket dati Isusu. I svoj osmijeh ću dati Isusu. To je vaš put prema svetosti. Ako budete tako činili, postat ćete sveti, istaknuo je Papa i objasnio: Nježnost, naime, uklanja otrov sa zmijskoga jezika koji možda ima neka osoba. I ja kucam na vrata vašega srca tražeći, ne neki paket, nego molitvu, zaključio je papa Franjo.

Najstarija redovnica na svijetu proslavila 110. rođendan

Lucca, 20.2.2017. (IKA) - Sestra kamilijanka Candida Bellotti proslavila je 20. veljače 110. rođendan. S. Candida najstarija je redovnica na svijetu. Više od 85 godina članica je Družbe sestara kćeri Sv. Kamila de Lellis, koja ima karizmu prvenstveno brinuti se o bolesnicima. S. Candida ima još veoma bistro pamćenje, a sve iznenađuje svojim bistrim duhom i ljudskom simpatičnošću. Budući da je doživjela već duboku starost, još uvijek je koliko-toliko pokretna. Kaže da se za svoj životni izbor redovnice u ovih 85 godina nikada nije pokajala. Cijeli životni vijek posvetila je služenju i njegovanju bolesnika. Rođena je kao treće od desetero djece u obitelji, 20. veljače 1907. godine u Quinzano kod Verone u Italiji. Krsno ime joj je Alma. Otac joj je bio postolar, a majka domaćica. Odrasla je u skromnoj obitelji gdje je katolička vjera imala duboke korijene. Kao djevojka počela je izučavati zanat za krojačicu, međutim u svojoj dvadesetoj godini spoznala je svoj redovnički poziv. Njezin ispovjednik pokazao joj je put do "crvenog Križa" sv. Kamila. U Družbu sestara kamilijanki stupila je 5. siječnja 1931. godine. Nakon novicijata, položila je 16. srpnja 1932. godine svoje prve redovničke zavjete u nazočnosti tadašnjega nadbiskupa Luce mons. Antonija Torriniya. Kao redovnica djelovala je u Forte dei Marmi, Rimu (gdje je izučila školu za njegovateljicu), Turinu, Camaiore i Viareggio. Bila je i magistra za nove sestre koje su stupale u Družbu. U Jubilarnoj Godini 2000. umirovljena je kao 93. godišnjakinja te je premještena u matičnu kuću sestara u Lucci gdje i danas živi. Neumorna je i još je puna redovničkog života. Duhovno i tjelesno je aktivna, a njezinim susestrama danas ne nedostaje njezinih šaljivosti, smijeha i ljubaznosti. Za svoj 100. rođendan hodočastila je u Lurd. A za 107. rođendan 2014. godine bila joj je jako velika radost, misu slaviti s papom Franjom u kapeli doma svete Marte i nakon mise kratko se susresti s njim. Taj rođendan proslavila je baš u godini kada se je slavila 400. obljetnica smrti njezinog redovničkog utemeljitelja Sv. Kamila de Lellis. S. Candida izuzetan je primjer duhovnog zvanja u smislu sv. Kamila de Lellis, svjedočanstvo kamilijanske duhovnosti i njezina velika zauzetost i briga za bolesnike. Kaže da joj je najomiljenija molitva Gospina krunica, ali tijekom dana često i više puta moli sljedeći kratki zaziv i molitvu: "Gospodine, hvalim Te, slavim Te, častim Te i zahvaljujem Ti za Tvoju ljubav i milosrđe". Kratka molitva koju je lako upamtiti. Na svoj život gleda kao Božji dar te nadodaje: "Treba oslušivati glas Kristov i usmjeriti se Njegovoj volji. Ja sam si cijeli svoj život govorila: Tamo gdje me Gospodin pošalje, ondje je točno, ondje mi je mjesto". U svojim 110. godina života doživjela je deset poglavara Katoličke Crkve, a za sadašnjeg papu Franju kaže da mu pripadaju sve naše misli i molitve te završava riječima: "Samo tko radost poznaje, sebe da približi Gospodinu, može razumjeti kolika je obilna i velika Njegova ljubav prema nama i koliko mira nam daje srcu". I svoj ovogodišnji rođendan proslavila je s braćom kamilijancima i sestrama kamilijankama te misom zahvalnicom. Ove joj je godine papa Franjo i pismeno čestitao rođendan, a rođendanskom slavlju nazočio je i biskup talijanske biskupije Lucca mons. Benvenuto Italo Castellani te provincijalka kamilijanki sestra Giuliana Fracasso. S. Candida Bellotti proslavila je svoj 110. rođendan u godini kada se slavi 150. obljetnica smrti utemeljiteljice kamilijanki Blažene Marije Domenica Brun Barbanti.

Papa primio sudionike VI. međunarodnog foruma „Selilaštvo i mir“

Vatikan, 21.2.2017. (IKA) - Prihvatiti, štiti, promicati i integrirati - bitne su moralne sastavnice o kojima suvremeno društvo mora voditi računa u suočavanju sa sadašnjom pojavom migracije, poručio je papa Franjo sudionicima VI. međunarodnog foruma „Selilaštvo i mir“ koji se o temi „Integracije i mir: od reakcije do akcije“ održava 21. i 22. veljače, javlja Radio Vatikan. Prema njegovim riječima, nije moguće shvatiti aktualne izazove suvremenih migracijskih pokreta i izgradnje mira bez razvoja i integracije. Osudio je sve oblike sprječavanja i njihovog odbacivanja.

Pozdravljajući na početku audijencije Svetoga Oca, nadbiskup Silvano Maria Tomasi, član Papinskoga vijeća Pravda i mir, objasnio je da se na forumu svake dvije godine okupe različiti društveni i politički protagonisti koji traže nove putove za očovječenje migracijske pojave i za ublažavanje trpljenja selilaca. Prije Papina govora nekoliko je doseljenika iznijelo svoja iskustva.

U pripovijedanju jedne žene iz Eritreje, koja je s obitelji stigla u Italiju prošavši kroz pustinju i preko mora, mogla se vidjeti drama onih koji su primorani pobjeći iz vlastite zemlje zbog sukoba, nasilja i siromaštva. Selilaštvo je oduvijek postojalo, ali zabrinjava prisilna narav brojnih današnjih migracijskih kretanja, koja povećava izazove koji stoje pred političkom zajednicom, građanskim društvom i Crkvom, rekao je Papa. Stoga je istaknuo četiri čimbenika koja bi trebao obuhvatiti zajednički odgovor: prihvatiti, zaštititi, promicati i integrirati. Često smo navedeni na to da u bližnjemu ne vidimo brata kojega valja prihvatiti. Pred tom vrstom odbijanja, ukorijenjenoga, u konačnici, u samoljublju, i ojačanoga populističkim demagogijama, hitno je potrebno promijeniti ponašanje, kako bismo nadvladali ravnodušje, te ispred strahova stavili velikodušno prihvaćanje onih koji kucaju na naša vrata. Za one pak koji bježe od ratova i strašnih progona, koji su često uhvaćeni u spirale beskrupuloznih zločinačkih organizacija, treba otvoriti dostupne i sigurne humanitarne koridore, istaknuo je Papa.

Međutim, nije dostatno primiti, potrebno je i zaštititi selioce koji su ranjiviji s obzirom na iskorištavanje i nasilje. Zaštititi tu braću i sestre moralni je imperativ koji valja ostvariti primjenjujući pravne, međunarodne i nacionalne, jasne i prikladne instrumente; donoseći ispravne i dalekovidne političke odluke; primjenjujući odgovarajuće programe u borbi protiv „trgovaca ljudskim mesom“ koji zarađuju na nevoljama drugih ljudi; te usklađujući napore svih uključenih u te postupke, među kojima će, možete biti sigurni, zajamčio je Papa, uvijek biti i Crkva.

Razvoj je neprijeporno pravo svakoga ljudskog bića. Ali, i u tomu je potrebno usklađeno djelovanje. Promicanje ljudskoga dostojanstva migranata i njihovih obitelji počinje u zajednicama iz kojih dolaze, tamo gdje, zajedno s pravom na emigraciju, treba biti zajamčeno i pravo na to ne trebaju emigrirati, odnosno pravo na to da u domovini pronađu uvjete koji će im omogućiti dostojan život. U tu svrhu valja potaknuti napore za ostvarivanje programa međunarodne suradnje, napomenuo je Sveti Otac.

Što se pak tiče integracije, Papa je istaknuo da ona nije ni izjednačavanje ni pripojenost, nego dvosmjerni proces koji se temelji na uzajamnom priznavanju kulturnoga bogatstva drugoga. Drukčiji odnos prema onima koji su primorani napustiti vlastitu domovinu jest dužnost pravednosti, istaknuo je papa Franjo, jer nisu više održive ni prihvatljive postojeće gospodarske nejednakosti; svi trebaju uživati u plodovima zemlje. Ne može neka mala skupina pojedinaca nadzirati bogatstva polovice svijeta. Ne mogu mnoštva ljudi

i čitavi narodi imati samo pravo na skupljanje mrvica, istaknuo je Papa. Provoditi pravdu znači također pomiriti povijest s globaliziranom današnjicom, ne provodeći logike iskorištavanja ljudi i teritorija, koje odgovaraju najciničnijem korištenju tržišta, kako bi se povećalo blagostanje malih skupina ljudi.

Papa je potom ponovno podsjetio i na središnji položaj ljudskoga bića i njegova dostojanstva u svim njegovim stanjima, jer migrant ima neotuđiva prava koja se ne mogu kršiti ni zanemarivati. Važno je također ponovno istaknuti vrijednost bratstva. Za nas, kršćane, gostoprimstvo koje pružamo strancu jest gostoprimstvo ponuđeno samom Isusu Kristu. Zbog toga svi trebaju promijeniti odnos prema seliocima i izbjeglicama; valja prijeći iz ponašanja obrane i straha, nezainteresiranosti i marginaliziranja – što, u konačnici, odgovara upravo „kulturi odbacivanja“ – na ponašanje koje u temelju ima „kulturu susreta“, koja je jedina u stanju izgraditi pravedniji i bratskiji, bolji svijet, istaknuo je papa Franjo.

"Papa: poslanje i zadaća"

Objavljena nova knjiga kardinala Müllera

Rim, 22.2.2017. (IKA) - Teologija oslobođenja, Božja istina i čovjekova sloboda, ekumenizam, kritika kapitalizma, vječni život – o svemu tome piše kardinal Gerhard Ludwig Müller, pročelnik Kongregacije za nauk vjere, u svojoj novoobjavljenoj knjizi „Papa: poslanje i zadaća“, u izdanju njemačke izdavačke kuće Herder.

U razgovoru za Radio Vatikan kardinal Müller istaknuo je kako mu nije bila namjera napisati knjigu o papinstvu kao takvom. „Postoji mnogo knjiga o papinstvu ili papama ali važno je shvatiti to poslanje kao poslanje osoba. Sam je Isus rekao Šimunu: 'Ti si Petar i na toj ću stijeni sagraditi Crkvu svoju'. Riječ je o osobnom odnosu koji čini tu posebnu službu.“ Knjiga je tako teološko-duhovni hod kroz papinsku službu. „Od mene se kao starog profesora teologije očekuje takva knjiga“, našalio se kardinal Müller.

Katolička Crkva nije „Papinska Crkva“, središte je sam Isus Krist. „Ne mora sva pažnja biti usredotočena na Rim“, kazao je kardinal Müller, upućujući tako na Drugi vatikanski sabor. U skladu s tim u knjizi citira prije svega koncilski dokument „Gaudium et spes – Radost i nada“. „Mora se istaknuti Papina važnost za jedinstvo čitave Crkve u vjeri“, kazao je kardinal, dodavši kako se to ne smije shvaćati centralistički. Objasnio je da se Papi ne može služiti ako se oko njega stvori kult ličnosti. U medijima danas postoji opasnost da odzvanja samo Papin glas, dok je gledašte prirodnog ustrojstva Crkve zapravo drukčije. Konkretno okupljanje – bila to biblijska „dvojica ili trojica“ ili pedeset osoba – jest ono izvorno: najprije u obitelji, a potom u zajednici i odatle se ono širi. Ono konkretno na licu mjesta ne bi se smjelo činiti podređenim, rekao je pročelnik Kongregacije za nauk vjere.

Smatra da glorificiranje Pape ima više štete nego, podsjećajući na primjer sv. Pavla koji priznaje Petrovo prvenstvo, ali ga je ipak u važnom praktičnom pitanju kritizirao (usp. Gal 2,11-14). Vanjsko ponašanje mora odgovarati nutarnjem stavu, to prati i povijest papa, rekao je kardinal Müller i naglasio kako Isus za apostole nije izabrao najljepše i najjače, već jednostavne ljude koji su bili svjesni da nisu nekakvi nadljudi, već da su uvijek potrebni Božje milosti. Kardinal je stoga upozorio na pretjerana očekivanja jer ako se ona ne ispune, mogu imati suprotan učinak. No, čovjek je slab i odrasli se kršćanin mora znati nositi sa slabostima i granicama službenih predstavnika Crkve, istaknuo je kardinal Müller te dodao kako je za katolika

samorazumljivo da duboko poštuje i priznaje papu, pa i konkretnog Papu, a ne samo službu, no ne bi trebalo biti pretjerivanja.

Kardinal Müller u knjizi se osvrnuo i na Melchiora Cana, španjolskog teologa iz 16. stoljeća, odnosno iz doba kada je Crkvi bila potrebna reforma. I sadašnjem je pročelniku Kongregacije za nauk vjere stalo do reforme, makar je sadašnja reforma drukčija od one prije 500 godina. Tada je bila riječ o dubokim, pa i strukturnim slabostima Crkve, dok on danas pod reformom Kurije shvaća da svi mi trebamo biti nanovo motivirani te ne upasti ponovno u građansku udobnost. Ono što danas razumijemo pod reformom je pitanje kako ponovno dobiti zamah pred velikim izazovom sekularizacije, kazao je kardinal dodajući da je riječ o tome da u društveni diskurs pozitivno unesemo puninu vjere i nade koja nam je darovana. No, mijenjaju se i vanjski znakovi papinstva, primijetio je kardinal Müller. Papinstvo naravno uvijek preuzima karakteristike svoga vremena, zato što bi na konkretne okolnosti morao postojati odgovor. „Međutim, to nema nikakve veze s desakralizacijom biskupske ili papinske službe, čega se neki boje“, upozorio je kardinal, dodavši kako nije ni moguće izgraditi jedan čisti funkcionalizam. „Crkva je Tijelo Kristovo i Božji narod, a ne neka socijalna organizacija sa svojim odjelima koju smo mi izgradili“, objasnio je. Upravo je papa Franjo konkretan kad je riječ o socijalnim i ekološkim izazovima današnjice. Kardinal Müller tako je u knjizi ponudio promišljanje o enciklici *Laudato Si'*. „Usredotočenost na dušobrižništvo; konstruktivna kritika društva; socijalni nauk; teologija oslobođenja kao istinska teologija koja daje odlučan doprinos isticanju i obnovi ljudskog dostojanstva u mnogim dijelovima svijeta – sve je to nutarnje povezano, a ne samo izvanjska kombinacija. Sve to neodvojivo spada zajedno poput ljubavi prema Bogu i bližnjemu“, zaključio je kardinal.

Vatikan hranu za potrebite kupio na potresom pogođenom području

Vatikan, 23.2.2017. (IKA) - Na izričit zahtjev pape Franje, Apostolska milostinjarnica ovih je dana obišla područje središnje Italije, pogođeno snažnim potresima, te od malih prodavača, koji su nakon potresa u velikim teškoćama, kupila prehrambene proizvode, izvijestio je Radio Vatikan. Objavio je to, u posebnom priopćenju, spomenuti ured Svete Stolice, koji se, u Papino ime, bavi karitativnim radom.

U dogovoru s biskupima iz potresom pogođenih područja, određeno je, naime, nekoliko skupina poljodjelaca i proizvođača čijim gospodarstvima, zbog štete prouzročene potresom, prijete zatvaranje.

Apostolska milostinjarnica kupila je velike količine njihovih proizvoda, sa željom koju je izrazio Sveti Otac, kako je istaknuto u priopćenju, da im se pomogne, te da ih se ohrabri da nastave sa svojim aktivnostima. Ta je gesta u skladu s učiteljstvom pape Franje koji je na raznim susretima često podsjećao da se, kada se ne zarađuje za kruh, gubi dostojanstvo. Svi kupljeni proizvodi odmah su raspodijeljeni pučkim kuhinjama u Rimu, za pripremu svakodnevnih obroka darovanih potrebitima i beskućnicima, stoji u priopćenju.

I u samoposluzi koja se nalazi unutar Grada Vatikana, i koja je rezervirana za zaposlene u Vatikanu, moguće je kupiti proizvode iz toga, potresom pogođenoga, područja, podupirući tako ponovno poticanje gospodarstva u tom dijelu središnje Italije koja je još uvijek u teškoj situaciji.

„Došlo je do oživljavanja straha, ljutnje i nesigurnosti“

Kongoanski kardinal o stanju u zemlji

Rim, 23.2.2017. (IKA) - „Došlo je do oživljavanja straha, ljutnje i nesigurnosti“, potvrdio je u izjavi agenciji Fides kardinal Laurent Monsengwo Pasinya, nadbiskup Kinshase, glavnoga grada Demokratske Republike Kongo. U poruci on osuđuje napade na Crkvu, koji su se dogodili posljednjih dana.

„S ogorčenjem smo saznali za požar prošle subote 18. veljače, koji je zahvatio dio bogoslovije u Maloleu, a podmetnuli su ga necivilizirani ljudi“, napisao je kardinal Monsengwo, dodavši kako je ta ista skupina kasnije širila strah kod obližnjih sestara karmelićanki u Kanangi. Prisjetio se i nedavnih prosvjeda (7., 10. i 11. veljače) pred nadbiskupskim dvorom u Kinshasi kada su skupine mladih ljudi „stvorile atmosferu panike“.

Nakon tih incidenata 20-ak pakosnih mladića je oskvrnulo župu San Domenico Limete. „Srušili su svetohranište, opljačkali oltar, polomili klupe te su pokušali zapaliti crkvu. Zajednica otaca oblata nije bila pošteđena“, istaknuo je nadbiskup Kinshase a prenosi Radio Vatikan.

Kardinal Monsengwo sve to povezuje s pokušajem Kongoanske biskupske konferencije da posreduje u provođenju dogovora koji su vladajući i oporba postigli 31. prosinca prošle godine te da pronađe premijera koji će u skladu s dogovorom voditi vladu nacionalnog jedinstva.

„Kongoanska biskupska konferencija ima samo posredničku ulogu“, podsjetio je kardinal. „Političari moraju ponizno priznati da njihove političke ambicije i neslaganja vode u zastoj i institucionalnu blokadu. Zbog toga će odgovarati pred poviješću“, kazao je nadbiskup Kinshase.

Nakon što je pozvao kongoanske vlasti da zaštite crkvenu imovinu od daljnjih vandalskih čina, kardinal Monsengwo je zaključio svoju poruku, prisjećajući se Étiennea Tshisekediya, povijesnog oporbenog vođe koji je nedavno preminuo, a koji se do kraja borio kako bi Demokratskoj Republici Kongo dao „mir u pravdi“.

Pravo na sigurnu pitku vodu temeljno je ljudsko pravo

Papa se pita nismo li slučajno na putu od trećega svjetskog rata u dijelovima prema velikom svjetskom ratu za vodu

Rim, 24.2.2017. (IKA) - Svakog dana tisuće djece umiru od bolesti povezanih s vodom, a milijuni ljudi piju zagađenu vodu, upozorio je 24. veljače posljedepodne papa Franjo u govoru na Konferenciji o ljudskom pravu na vodu. Konferencija je održana 23. i 24. veljače u Vatikanu, a organizirala ju je Papinska akademija znanosti, izvijestio je Radio Vatikan.

Pitanja koja se tiču prava na vodu nisu rubna već temeljna i žurna, istaknuo je Papa. Ona su temeljna jer gdje je voda, tamo je i život, a žurna su zato što trebamo zaštititi naš zajednički dom. No isto tako moramo shvatiti kako nije sva voda životvorna, već samo ona koja je sigurna [za piće] i dobre kakvoće. Pravo na sigurnu pitku vodu temeljno je ljudsko pravo koje vapi za praktičnim rješenjima i tom je pravu nužno dati središnje mjesto koje zaslužuje u okviru javne politike, istaknuo je Papa.

Sveti Otac napomenuo je da pravo na vodu sadrži u sebi i dužnost da se skrbimo za vodu: „Neophodno je promicati i štititi to temeljno ljudsko pravo – kao što se to i čini – ali isto tako moramo konkretno raditi kako bismo zajamčili političku i pravnu obvezu u tom pogledu“, rekao je Papa te nastavio: „Svaka je država pozvana, također putem pravnih instrumenata, primijeniti rezolucije o ljudskom pravu na sigurnu opskrbu pitkom vodom, koje je počevši od 2010. godine donijela Opća skupština Ujedinjenih naroda. Slično,

nedržavni su akteri dužni preuzeti odgovornost s obzirom na to pravo koje je ključno za budućnost čovječanstva". Prioritet je također obrazovati buduće generacije o ozbiljnosti te situacije. Formiranje savjesti je zahtjevan zadatak; zahtijeva uvjerenje i predanost. Pitam se nismo li slučajno na putu od trećeg svjetskog rata u dijelovima prema velikom svjetskom ratu za vodu, upozorio je Sveti Otac.

Papa je napomenuo da je bolno vidjeti kako zakonodavstvo u nekim zemljama zanemaruje ljudsko pravo na vodu, no bolnije je vidjeti kada se u nekim državama postojeći zakoni dokidaju, čime ljudima uskraćuju mogućnost ostvarivanja tog temeljnog prava. Sveti Otac upozorio je da svakodnevno tisuće djece umiru od bolesti povezanih s vodom, a milijuni ljudi piju zagađenu vodu. Istaknuo je da su te statistike Ujedinjenih naroda zabrinjavajuće i ne mogu nas ostaviti ravnodušnima.

Ako to pravo smatramo temeljnim, položiti ćemo temelje za zaštitu drugih prava. No ako zanemarimo to temeljno pravo, kako ćemo zaštititi druga prava, upitao je Papa. Moramo raditi na tome da razvijemo kulturu skrbi i susreta kako bismo naš zajednički dom učinili solidarnijim i pogodnijim za življenje, gdje nitko neće biti isključen, već će svi biti u stanju uživati dobra potrebna za život i rast u dostojanstvu, rekao je papa Franjo.

Papa: Župnici su pozvani podupirati bračne parove

Pozvani ste biti suputnici svakoj osobi u svakoj situaciji, podupirati ih i dati svjedočanstvo

Vatikan, 25.2.2017. (IKA) - Papa Franjo susreo se 25. veljače sa župnicima koji su stigli iz raznih krajeva svijeta kako bi sudjelovali na tečaju u organizaciji Rimske rote, redovitoga papinskog prizivnog suda, osobito u vezi sa ženidbenim problemima, izvijestio je Radio Vatikan. Tečaj se bavio procesom poništenja kao i drugih pravnih pitanja u svezi s brakom. Referirajući se na prijedloge Biskupske sinode o obitelji te na postsinodsku apostolsku pobudnicu „Amoris Laetitia", Papa je pohvalio tu inicijativu, rekavši da je župnik taj koji je u svakodnevnom kontaktu s obiteljima te je pozvan konkretno primijeniti odgovarajuće pravne norme.

U većini slučajeva, nastavio je Sveti Otac, župnik je prva osoba kojoj se mladi obraćaju kada se odluče vjenčati i osnovati novu obitelj. A kada je neki bračni par u krizi i kada treba ponovno otkriti milost sakramenta braka, opet je župnik prva osoba kojoj se taj par obraća.

Vi najbolje poznajete, napomenuo je Papa, složenost i raznolikost problema koji postoje u braku: kršćanski brakovi, građanski brakovi, slomljeni brakovi, obitelji i mladi ljudi koji su sretni ili nesretni. „Pozvani ste biti suputnici svakoj osobi u svakoj situaciji, podupirati ih i dati svjedočanstvo", rekao je papa Franjo.

Župnici su iznad svega pozvani svjedočiti milost sakramenta ženidbe, naviještajući da je brak između muškarca i žene znak zajedništva između Krista i Njegove Crkve. Brak je „ikona Božja": ljubav Trojedinoga Boga te ljubav između Krista i Crkve mora biti u središtu bračne kateheze, istaknuo je Papa. U isto vrijeme, župnik je pozvan podupirati one koji su shvatili kako njihovo zajedništvo nije istinski sakramentalni brak te žele ispraviti tu situaciju. U tom osjetljivom i nužnom trenutku nastojte da vas vaši vjernici vide kao brata koji sluša i razumije, a ne kao stručnjaka birokratskih i pravnih normi, rekao je papa Franjo.

Sveti Otac pozvao je župnike da posebnu pozornost posvete mladim ljudima koji odlučuju živjeti zajedno, a da se pritom nisu vjenčali. „Duhovno i moralno govoreći, oni spadaju u siromašne i malene kojima Crkva želi biti Majka. Ona ih nikada ne napušta, već im je blizu te skrbi za njih... Budite

blagi i suosjećajte s njima", potaknuo je Papa.

Konačno, Sveti Otac podsjetio je na svoj govor Rimskoj roti početkom ove godine, u kojem je istaknuo potrebu 'novoga katekumenata' u pripravi za brak. To vrijeme sazrijevanja trebalo bi uključivati sve korake sakramentalnog putovanja: od pripreme za vjenčanje preko vjenčanja do prvih godina braka. „Potičem vas da to učenje provodite u praksi, unatoč nevoljama koje biste mogli susresti", zaključio je papa Franjo.

Papin posjet anglikanskoj crkvi u Rimu

Vatikan, 28.2.2017. (IKA) – Za povijesnog pohoda anglikanskoj crkvi Svih svetih u Rimu – to je, naime, bio prvi posjet jednoga pape toj anglikanskoj zajednici – papa Franjo je 26. veljače blagoslovio novu ikonu Krista Spasitelja, te je objavljeno bratimljenje između te župe i katoličke župe Svih svetih u Rimu. Osim toga, Papa je nagovijestio da se razmatra putovanje u izmučeni Južni Sudan. Poslije je, u razgovoru s nazočnim vjernicima, odgovorio na tri pitanja.

Jedno je pitanje bilo, kako izvještava Radio Vatikan, o današnjem odnosu između katolika i anglikanaca. Odnos između katolika i anglikanaca danas je dobar, volimo se kao braća, kazao je Papa te dodao: Istina je da je u povijesti posvuda bilo ružnih stvari, ali „otkinuti komad" iz povijesti i nositi ga kao da je „slika" naših odnosa, nije ispravno. Povijesni se događaj ima tumačiti u hermeneutici tog trenutka, a ne s nekom drugom hermeneutikom. Ali, istina je da u povijesti ima ružnih stvari, dodao je Sveti Otac. Danas je bolje, ali ne činimo jednake stvari... Ipak, hodimo zajedno, zajedno idemo naprijed. I tako trebamo nastaviti, kazao je papa Franjo.

Na drugo pitanje, u kojemu je bilo istaknuto kako je, što se tiče ekumenskoga dijaloga, papa Benedikt XVI. upozoravao na rizik od davanja prednosti suradnji na području društvenoga djelovanja, umjesto napredovanja na zahtjevnijem putu teološke suglasnosti, dok se čini da papa Franjo daje prednost zajedničkom „hodu i radu", kako bi se postigao cilj jedinstva kršćana, papa Franjo je istaknuo da su obje stvari važne. Ne možemo nepomično voditi ekumenski dijalog. Valja ga voditi u hodu, jer ekumenski je dijalog hod, a teološke se stvari raspravljaju u hodu.

Ali, dodao je Sveti Otac, u međuvremenu si pomozemo, jedni drugima u našim potrebama, u našem životu, pomozemo si i duhovno. Teološki dijalog valja tražiti kako bismo pronašli i korijene, o sakramentima, o mnogim stvarima u kojima se još uvijek ne slažemo. A to se ne može napraviti u radionici; to se ima činiti hodajući, putem, istaknuo je papa Franjo.

Potom je uslijedilo treće pitanje, o tomu kako poboljšati odnose u svjetlu svega dobrog što čine Crkve u južnom dijelu svijeta. Mlade Crkve imaju drukčiju životnu snagu, jer su mlade. Primjerice, kazao je Papa, sa suradnicima razmatram mogućnost putovanja u Južni Sudan, jer su k meni došla zajedno tri biskupa - anglikanski, prezbiterijanski i katolički – i zamolila me da dođem u Južni Sudan, bar na jedan dan, ali zajedno s canterburyjskim nadbiskupom Justinom Welbyjem. Ta je ideja došla od njih, iz mlade Crkve. Razmišljamo je li to moguće, premda je tamo stanje preružno... Ali, moramo to učiniti, jer oni, sva trojica zajedno, žele mir i rade zajedno za mir, istaknuo je Sveti Otac.

Prilog dokumenti

Ne boj se jer ja sam s tobom (Iz 43, 5). Priopćivanje nade i povjerenja u našem dobu

Poruka pape Franje za 51. svjetski dan sredstava društvene komunikacije, 2017.

Pristup sredstvima priopćivanja, zahvaljujući tehnološkom napretku, omogućuje mnogim ljudima dijeliti s drugima vijesti u hitu i širiti ih sveudilj. Te vijesti mogu biti dobre ili loše, istinite ili lažne. Već su naši pređi u vjeri govorili o ljudskom umu kao o mlinskom kamenu koji se, pogonjen vodom tekućicom, ne može zaustaviti. Onaj tko je zadužen za mlin, međutim, ima mogućnost odlučiti hoće li mljeti pšenicu ili kukolj. Čovjekov um je uvijek u pokretu i ne može prestati „mljeti“ sadržaj koji prima, ali na nama je da odlučimo kojim ćemo ga materijalom opskrbljivati (usp. KASIJAN RIMSKI, Pismo Leonziju Igumeni).

Želio bih da ova poruka dospije i bude na poticaj svima onima koji, bilo u profesionalnom radu bilo u osobnim odnosima, svakodnevno „melju“ tolike informacije da bi mogli ponuditi mirisan i dobar kruh onima koji se hrane plodovima njihove komunikacije. Želim sve potaknuti na konstruktivnu komunikaciju koja odbacuje predrasude prema drugome i jača kulturu susreta, zahvaljujući kojoj možemo na stvarnost naučiti gledati s realizmom i povjerenjem.

Uvjeren sam da je potrebno razbiti začarani krug zla tjeskobe i zaustaviti spiralu straha, koja je posljedica stalne usredotočenosti na „loše vijesti“ (ratovi, terorizam, skandali i svakodnevne ljudske pokvarenosti). Nipošto nije riječ o širenju dezinformacije u kojoj bi se zanemarila drama patnje, niti o upadanju u naivni optimizam koji zatvara oči pred sablazni zla. Predlažem, naprotiv, da svi pokušamo nadvladati osjećaj nezadovoljstva i rezignacije koji katkad rađa bezvoljnost, strahovima ili ostavlja dojam da se zlo ne može zaustaviti. Osim toga, u komunikacijskoj industriji, gdje vrijedi logika da dobra vijest ne prolazi na tržištu i stoga nije vijest, i gdje se od tragedije ljudske patnje i otajstva zla veoma lako pravi spektakl, uvijek vrebaju napast umrtvljenja savjesti ili zapadanja u očaj.

Stoga želim pružiti doprinos traženju otvorenog i stvaralačkog stila komunikacije koji zlu nikada ne priznaje glavnu ulogu, nego pokušava ukazati na moguća rješenja, poticanjem konstruktivnoga i odgovornoga pristupa od strane primatelja. Upućujem poziv svima da muškarcima i ženama našeg doba ponude sadržaje obilježene logikom „dobre vijesti“.

Dobre vijesti

Čovjekov život nije puko nizanje događaja, nego je to povijest koja čeka da bude ispričana kroz izbor načina tumačenja koji mogu odabrati i prikupiti najvažnije podatke. Stvarnost, u sebi samoj, nije jednoznačna. Sve ovisi o načinu na koji je se promatra, od „naočala“ kroz koju ju promatramo. Promijenimo li stakla tih naočala i sama će stvarnost izgledati drukčije. Otkuda dakle krenuti da bi se stvarnost tumačilo s pravim „naočalama“?

Za nas kršćane, jedine prave „naočale“ kojima promatramo stvarnost je blagovijest, počevši od Blagovijesti u pravom smislu te riječi: „Evandjelja Isusa Krista Sina Božjega“ (Mk 1, 1). Tim riječima, naime, evandelist Marko započinje svoje pripovijedanje, navještajem „dobre vijesti“ vezane uz Isusa, ali više ne sama informacija o Isusu, ta blagovijest je sâm Isus! Čitajući stranice Evandjelja otkrivamo, zapravo, da naslov djela odgovara njegovu sadržaju i, iznad svega, da je

taj sadržaj sama Isusova osoba.

Ova dobra vijest koja je sâm Isus nije dobra zato što nema veze s patnjom, nego zbog toga što iskustvo patnje postaje dio šire slike. Ona je sastavni dio Isusove ljubavi prema Ocu i prema ljudskom rodu. U Kristu je Bog pokazao svoju solidarnost sa svakom čovjekovom situacijom, otkrivajući nam da nismo sami, jer imamo Oca koji nikada ne zaboravlja svoje djece. „Ne boj se, jer ja sam s tobom“ (Iz 43, 5) utješne su riječi Boga koji je uvijek uronjen u povijest svoga naroda. U njegovu ljubljenoome Sinu, to Božje obećanje – „ja sam s tobom“ – obuhvaća sve naše slabosti, čak dotle da umire istom smrću. U Njemu tama i smrt također postaju mjesto zajedništva sa Svjetlom i Životom. Nada, dostupna svakom, se rađa upravo u točki gdje život kuša gorčinu neuspjeha. Riječ je o nadi koja ne razočarava, jer ljubav je Božja razlivena u srcima našim (usp. Rim 5, 5) i daje da procvate novi život poput poput biljke koja izrasta iz palog sjemena. Promatrana u tome svjetlu, svaka nova tragedija koja se zbiva u povijesti svijeta može također postati podloga moguće dobre vijesti, jer ljubav može uvijek iznova pronaći put bliskosti i pobuditi srca sposobna za samilost, lica koja neće klonuti duhom i ruke spremne na izgradnju.

Povjerenje u sjeme Kraljevstva

Da bi svoje učenike i mnoštva uveo u ovaj evanđeoski način razmišljanja i dao im prave „naočale“ koje su potrebne da se vidi i prigrlji logiku ljubavi koja umire i uskršava, Isus se koristio prisposobama, u kojima je Kraljevstvo Božje često uspoređivao sa sjemenom koje svoju životnu snagu oslobađa tek kad padne u zemlju i umre (usp. Mk 4, 1-34). Tim korištenjem slikâ i metaforâ kojima se priopćava poniznu snagu Kraljevstva ne umanjuje se njegovu važnost ili hitnost, nego je to, radije, milosrdan način koji slušatelju ostavlja „prostor“ slobode da prihvati tu snagu i da ona zaživi u njegovu životu. To je ujedno najplodonosniji način da se izrazi neizmjernu vrijednost pashalnog otajstva, puštajući da same slike – više od pojmova – priopće paradoksalnu ljepotu novog života u Kristu, gdje neprijateljstva i križ ne ometaju nego su sredstva u službi Božjeg spasenja, gdje se slabost pokazuje moćnijom od bilo koje ljudske vlasti, gdje poraz može biti preludij u ispunjenje svega u ljubavi. Upravo tako, naime, nada u Kraljevstvo Božje sazrijeva i produbljuje se: to je „kao kad čovjek baci sjeme u zemlju. Spavao on ili bdio, noću i danju sjeme klija i raste“ (Mk 4, 26-27).

Kraljevstvo je Božje već među nama, kao sjeme skriveno površnom pogledu, čiji se rast zbiva u tišini. Onaj kome Duh Sveti rasvjetljuje oči može vidjeti kako ono klija i ne dopušta da mu trajno prisutan kukolj ukrade radost Kraljevstva.

Obzori Duha

Nada utemeljena na blagovijesti koja je Isus potiče nas da uzdignemo svoj pogled i promatramo ga u liturgijskom slavlju svetkovine Uzašašća. Iako se na prvi pogled čini da se Gospodin od nas udaljava, zapravo se obzori nade sve više proširuju. U Kristu, koji uzdiže našu ljudsku narav do neba, svaki muškarac i žena ima „slobodan ulaz u Svetinju po krvi Isusovoj – put nov i živ što nam ga On otvori kroz zavjesu, to jest svoje tijelo“ (Heb 10, 19-20). „Snagom Duha Svetoga“ možemo biti „svjedoci“ i priopćitelji novoga i otkupljenog čovječanstva „do kraja zemlje“ (Dj 1, 7-8).

Povjerenje u sjeme Božjeg Kraljevstva i u logiku Uskrsa treba oblikovati i naš način komuniciranja. To povjerenje

nam omogućuje djelovati – na mnogostruke načine na koje se komunikacija danas odvija – s uvjerenjem da je moguće otkriti i istaknuti dobre vijesti prisutne u životnoj stvarnosti i na licu svake osobe.

Onaj tko se, u vjeri, daje voditi Duhom Svetim postaje sposoban prepoznati kako je Bog prisutan i na djelu u svakom času našega života i povijesti te prepoznaje kako On, u dramatičnim prilikama ovoga svijeta, strpljivo plete tkanje povijesti spasenja. Nit kojom se tka tu svetu povijest je nada, a njezin tkalac nije nitko drugi doli Duh Sveti, Tješitelj. Nada je najponiznija od svih vrlina, jer ostaje skrivena u naborima života. Ipak, ona je nalik kvascu koji ukvasa čitavo tijesto. Mi je jačamo čitajući uvijek iznova Radosnu vijest, Evanđelje „pretiskano“ u mnogim izdanjima života svetaca, muškaraca i žena koji su postali slike Božje ljubavi u ovome svijetu. Duh Sveti nastavlja i danas usađivati u nas želju za Kraljevstvom zahvaljujući onima koji, crpeći nadahnuće iz Radosne vijesti usred dramatičnih događaja našeg doba, svijetle poput svjetionika u tami ovoga svijeta, obasjavajući put i otvarajući nove putove povjerenja i nade.

Iz Vatikana, 24. siječnja 2017.

„U nadi prepoznamo da smo svi spašeni“ (usp. Rim 8, 19-27)

Papina kateheza na općoj audijenciji u srijedu 22. veljače 2017.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Često smo u napasti misliti da je stvoreni svijet naša svojina, vlasništvo koje možemo koristiti po svom nahođenju i da ne bismo trebali nikome polagati račun za to. U odlomku iz Poslanice Rimljanima (8, 19-27), kojeg smo dio upravo slušali, apostol Pavao nas međutim podsjeća da je stvaranje divni dar koji je Bog povjerio našim rukama, da možemo ući u odnos s Njim i da možemo prepoznati u njemu trag njegova nauma ljubavi, na čijem smo ostvarivanju svi pozvani surađivati, iz dana u dan.

Ali kad njime ovlada sebičnost, čovjek na kraju uništi i najljepše stvari koje su mu povjerene. I tako se dogodilo sa stvorenjima. Pomislimo na vodu. Voda je prelijepa i tako važna; voda nam daje život, pomaže nam u svemu, ali pri crpljenju minerala voda se zagađuje, onečišćuje se okoliš i uništava stvoreni svijet. To je samo jedan primjer. Postoje i mnogi drugi. Tragičnim iskustvom grijeha, prekinuvši zajedništvo s Bogom, razvrgli smo izvorno zajedništvo sa svim onim što nas okružuje i na kraju oduzeli ljepotu stvorenome svijetu, porobivši ga i podvrgavši ga našoj ispraznosti. I, nažalost, dramatične posljedice toga su pred našim očima svaki dan. Kad prekine jedinstvo s Bogom, čovjek gubi svoju izvornu ljepotu i na kraju izobličava sve oko sebe; i tamo gdje je sve ranije upućivalo na Oca Stvoritelja i njegovu beskrajnu ljubav, sad je ostao tužni trag pustoši koju za sobom ostavlja ljudska oholost i pohlepa. Ljudska oholost, iskorištavanjem stvorenog svijeta, uništava. Ali Gospodin nas ne ostavlja same, čak i u toj pustoši koja nas okružuje daje nam novu perspektivu oslobođenja, sveopćeg spasenja. To je ono što Pavao radosno ističe, pozivajući nas da slušamo vapaje svih stvorova. Naime, ako pomno osluhnemo čut ćemo kako sve oko nas uzdiše: uzdiše samo stvorenje, uzdišemo mi ljudska bića, uzdiše Duh u nama, u našim srcima. Ti uzdisaji nisu jalovo, neutješno naricanje, već – kao što pojašnjava Apostol – to su uzdisaji žene koja rađa; to su vapaji onih koji pate, ali znaju da se iza obzora pomalja novi život. A u našem slučaju tomu je stvarno tako. Još uvijek se borimo s posljedicama našega

grieha i sve oko nas još uvijek nosi biljeg naših napora, naših nedostataka, naših zatvorenosti. Istodobno, međutim, znamo da smo spašeni od Gospodina i već nam je dano kontemplirati i unaprijed kušati u sebi i u svijetu oko nas znakove uskrsnuća, Uskrsa, koji izvodi novo stvaranje.

To je sadržaj naše nade. Kršćanin ne živi izvan svijeta, u stanju je prepoznati u vlastitom životu i onome što ga okružuje znakove zla, sebičnosti i grijeha. Solidaran je s onima koji trpe, s onima koji plaču, s onima koji su marginalizirani, s onima koje je obuzeo očaj... Ali, u isto vrijeme, kršćanin je naučio promatrati sve to kroz prizmu Uskrsa, očima Uskrsloga Krista. On, dakle, zna da živimo u vremenu iščekivanja, vremenu čežnje koja nadilazi sadašnjost, vremenu dovršavanja. U nadi znamo da Gospodin svojim milosrđem želi ozdraviti ranjena i ponižena srca i sve ono što je čovjek izobličio u svojoj bezbožnosti, i da na taj način on ponovno rađa novi svijet i novo čovječanstvo, konačno pomireno u njegovoj ljubavi.

Koliko smo često mi kršćani u iskušenju razočarenja, pesimizma... Ponekad se prepuštamo beskorisnom naricanju, ili ostajemo bez riječi i ne znamo čak ni što da tražimo, čemu da se nadamo... Još jednom nam, međutim, pritječe u pomoć Duh Sveti, dah naše nade, koji održava živim uzdisaje i očekivanja našega srca. Duh vidi za nas onkraj negativnih pojava sadašnjeg trenutka i otkriva nam već sada nova nebesa i novu zemlju koju Gospodin pripravlja za ljudski rod.

Apel Svetog Oca

Posebnu zabrinutost pobuđuju tužne vijesti koje dolaze iz izmučenog Južnog Sudana, gdje se bratoubilačkom sukobu pridružila teška humanitarna kriza koja pogađa regiju Afrički rog i osuđuje na smrt od gladi milijune ljudi, među kojima i mnogo djece. U ovom je času potrebno više nego ikad opredjeljenje svih da se ne zaustavimo samo na izjavama, već da se pruži konkretnu pomoć u hrani i da se omogući da ona dođe do onih koji pate. Neka Gospodin bude na pomoć toj našoj braći i onima koji im pomažu.

Tko se drži Boga nikada ne pada

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji u nedjelju 26. veljače 2017.

Draga braćo i sestre dobar dan!

Današnji odlomak iz Evanđelja (usp. Mt 6, 24-34) je snažan podsjetnik da se uzdamo u Boga – ne zaboraviti, već se uzdati u Boga – koji se brine za sva živa stvorenja. On daje hranu svim životinjama, brine se o ljiljanima i travi u polju (usp. rr. 26-28), svojim blagohotnim i brižnim pogledom svakodnevno bdije nad našim životom. Tjeskobna zabrinutost zbog mnogih problema može nam oduzeti mir i ravnotežu, ali ta je tjeskoba često beskorisna, jer ne može promijeniti tijek događanja. Isus nas stoga ustrajno poziva da ne budemo zabrinuti za sutra (usp. rr. 25.28.31), podsjećajući nas da je iznad svega brižni Otac koji nikada ne zaboravlja svoju djecu. Pouzdanje u Boga neće kao nekim čarobnim štapićem riješiti sve naše probleme, ali nam omogućuje suočiti se s njima u pravom duhu i hrabro; hrabar sam jer se uzdam u moga Oca koji se brine za sve i koji me tako silno voli.

Bog nije daleko i bezimeno biće: on je naš zaklon, izvor našeg spokoja i mira. On je stijena našeg spasenja, za koju se možemo uhvatiti da ne padnemo; tko se drži Boga nikada ne pada. On je naša obrana od zla koje nas uvijek vreba. Bog je naš veliki prijatelj, saveznik, otac, ali mi uvijek to ne shvaćamo. Ne shvaćamo da imamo prijatelja, saveznika, oca koji nas voli, nego se radije oslanjamo na neposredna i

prolazna opipljiva dobra, zaboravljajući, a ponekad i odbijajući, najviše dobro, odnosno Božju očinsku ljubav. A u ovom dobu sirotanstva veoma je važno osjetiti da je Bog Otac. Mi se udaljavamo od Božje ljubavi kad opsesivno tragamo za zemaljskim dobrima i bogatstvom, očitujući tako pretjeranu ljubav prema toj stvarnosti.

Isus govori kako je ta očajna potraga varljiva i uzrok nesreće. Gospodin svojim učenicima iznosi temeljno životno pravilo: „Tražite stoga najprije Kraljevstvo i pravednost njegovu" (r. 33). Riječ je o tome da se ostvari Isusov plan, koji je najavio u Govoru na gori, pouzdavajući se u Boga koji nikada ne razočarava – toliki prijatelji i mnogi za koje mislimo da su nam prijatelji su nas razočarali, Bog nikada ne razočarava –; zauzeto raditi kao vjerni upravitelji dobara koje nam je on darovao, također zemaljskih, ali ne „ubijati se od posla" kao da sve, pa i naše spasenje, ovise samo o nama. Taj evanđeoski stav zahtijeva jasno opredjeljenje, na koju se u današnjem odlomku jasno pokazuje: „Nitko ne može služiti dvojici gospodara. Ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prijanjati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu" (r. 24). Ili Gospodin ili oćaravajući, ali lažni idoli. Taj izbor koji smo pozvani donijeti odražava se zatim na sva naša djela, planove i obaveze. Tu odluku treba donijeti jasno te je stalno obavljati jer nas jako pritišće napast da sve svedemo na novac, užitak i moć. Postoje mnoge opasnosti u tome smislu. Dok klanjanje tim idolima daje opipljive, ali kratkotrajne plodove, odlučiti se za Boga i njegovo Kraljevstvo ne pokazuje odmah svoje plodove. To je odluka koju ćovjek donosi u nadi i koja Bogu prepušta potpuno ostvarenje. Kršćanska je nada usmjerena prema budućem ispunjenju Božjeg obećanja i ne predaje se ni pred kojom teškoćom, jer se temelji na Božjoj vjernosti koja nikada ne prestaje. On je vjeran: vjerni Otac, vjerni prijatelj, vjerni saveznik.

Neka nam Blažena Djevica Marija pomogne uzdati se u dobrotu Oca nebeskog, živjeti u Njemu i s Njim. To je preduvjet za prevladavanje nedaća i protivština života, pa čak i progonâ, kao što nam to pokazuje svjedoćanstvo tolike naše braće i sestara.